Εβδομάς

1 ΔΡ.

Α΄ — ΑΘΗΝΑΙ, 19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1927 — ΑΡΙΘΜ. 6

- ΕΒΔΟΜΑΣ -
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: Νοταρᾶ, 15, ΑΘΗΝΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ:
ΔΡΑΧΜΗ 1 ΔΡΑΧΜΗ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἐσωτερικοῦ: Δρ. 50
Ἐξωτερικοῦ: Σελ. 10 ἢ Δολ. 3
Τὰ χειρόγραφα καὶ αἱ φωτογραφίαι δὲν ἐπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

—*Ἐνδιαφέρουσαι ὁδηγίαι*

Ἀφθονώταται φθάνουν εἰς τὰ γραφεῖα μας αἱ σειραὶ τῶν δελτίων διὰ τὴν διανομὴν τῶν δώρων μας.

Διὰ τοῦ δελτίου 6 τοῦ παρόντος τεύχους συμπληροῦται ἡ τρίτη σειρά, ἀρχομένη ἀπὸ τὸ δελτίον 3.

Ὡς γνωστόν, κάθε ἀναγνώστης μας θὰ πάρῃ ὡς δῶρον ἕνα βιβλίον ἀξίας 25 δραχμῶν.

Τὰ βιβλία ποὺ θὰ μοιράσωμεν εἶναι: ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ: «ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ» καὶ ΕΡ. ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ «ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ».

Κάθε ἀναγνώστης μπορεῖ νὰ ἐκλέξῃ καὶ νὰ λάβῃ ὅποιο θέλει ἀπὸ τὰ δύο βιβλία.

Ὅσοι μᾶς στέλλουν δελτία πρέπει νὰ τηροῦν αὐστηρῶς τοὺς ἑξῆς ὅρους:

Εἰς τὸν ἴδιον φάκελλον πρέπει νὰ σταλοῦν αἱ 10 σειραί, ἤτοι τὰ 40 δελτία, μαζὶ μὲ κατάλογον τῶν 10 ἀναγνωστῶν μας, μὲ τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσίν των καὶ μὲ σημειωμένον εἰς τὸ πλάϊ κάθε ὀνόματος τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου ποὺ προτιμοῦν νὰ λάβουν.

Συγχρόνως πρέπει νὰ σταλοῦν αἱ 25 δρ. (διὰ τὸ ἐξωτερικὸν δρ. 40), διὰ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν 10 βιβλίων ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς — ποὺ εἶναι τὸ ἁπλούστερον καὶ τὸ φθηνότερον — (ἀναφερομένου εἰς τὸν κατάλογον καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἐπιταγῆς) ἢ δι' ἐπιστολῆς συστημένης μὲ δήλωσιν δεδηλωμένης ἀξίας διὰ τὰς περιεχομένας δραχμάς.

Ἂν δὲν τηρηθοῦν οἱ ὅροι αὐτοί, οὐδεμίαν εὐθύνην δυνάμεθα νὰ ἀναλάβωμεν ἂν χαθοῦν τὰ χρήματα.

Ἡ βεβαίωσις τῆς λήψεως τῶν δελτίων καὶ τῶν ἐξόδων ἀποστολῆς καὶ τοῦ ὅτι τὰ δελτία εἶνε ἐν τάξει, γίνεται διὰ τοῦ φύλλου μας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἑκάστης ὁμάδος. Εἰς τὸν ἴδιον θὰ σταλοῦν καὶ τὰ 10 βιβλία ἑκάστης ὁμάδος.

Ἡ ἀποστολὴ τῶν βιβλίων θ' ἀρχίσῃ μόλις συγκεντρωθοῦν ὅλα τὰ δελτία, δηλαδὴ μερικὰς ἡμέρας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ 7ου δελτίου.

Τὰ αὐτὰ ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἀναγνώστας μας, τοὺς ἀπευθυνομένους εἰς τα γραφεῖα μας διὰ νὰ λάβουν τὰ δῶρα των. Ἡ ἀποστολὴ ἀνεξαιρέτως ὅλων τῶν βιβλίων θὰ γίνῃ διὰ τοῦ ταχυδρομείου, χάριν τάξεως καὶ ταχύτητος εἰς τὴν διεκπεραίωσιν, καθότι θὰ ἦτο δύσκολος ἡ διὰ τοῦ γραφείου μας διανομὴ τόσων χιλιάδων βιβλίων.

—*Τὰ ληφθέντα δελτία*

Μέχρι τῆς ὥρας ποὺ ἀρχίζει ἡ ἐκτύπωσις τοῦ παρόντος φύλλου μας ἐλήφθησαν τὰ δελτία ἐν τάξει, συνοδευόμενα ἀπὸ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς, τῶν κάτωθι ὁμάδων, εἰς τὰς ὁποίας θὰ ἀποσταλοῦν ταχυδρομικῶς τὰ βιβλία μόλις γίνῃ ἡ συγκέντρωσις τῶν δελτίων ὅλων τῶν σειρῶν. Ἑκάστη ὁμὰς σημειοῦται, σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους μας, μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἐκ τῶν 10 ἀναγνωστῶν μας ἑκάστης ὁμάδος.

Εἶναι λοιπὸν ἐν τάξει αἱ ὁμάδες τῶν ὁποίων πρῶτοι σημειοῦνται οἱ ἑξῆς:

Ἀθῆναι. — Ἠλίας Σιμόπουλος, Κ. Κουλούμπαρδος, Κ. Μπράβος, Εὐθύμιος Παινέσης, Π. Μανωλίδης, Ἰωάνν. Τζαννόνες, Κοσμᾶς Μπενετᾶτος, Κυριᾶκος Μαρκαντώνης, Ἀλ. Κατσιλίβας, Ἠλίας Μακρίδης, Σπ. Ἀρ. Μπένος, Ἰωάνν. Ἀγαλλόπουλος, Ἀντών. Λεούσης, Ἰωάνν. Μπαρδῆς, Χαριλ. Γιαμᾶς, Λωρέττα Μοστράτου, Χαράλαμπος Ἀργυρόπουλος, Τάκης Νικολάου, Νικόλαος Τάτταρης, Γεώργιος Βοῦλτσος (τρεῖς δεκάδες), Γεώργιος Κελεμένης, Στέφανος Μασολίδη.

Ἄργος. — Γεώργιος Μποζονέλος.

Βέρροια. — Παναγιώτης Καλασίδης, Ἐμμανουὴλ Πιτσιλάδης.

Βόλος. — Ἰάσων Ν. Πανόπουλος, Δημήτριος Δουμπιώτης, Ρήγας Παπαρήγας.

Γαστούνη. — Δημ. Διονυσᾶτος.

Γύθειον. — Γ. Κουρεμπής, Βασιλικὴ Καρνιάτη.

Δαδί. — Σπυρ. Παλασσόπουλος.

Ἡράκλειον (Κρήτης). — Ἐμμ. Π. Φούμης.

Θεσσαλονίκη. — Γεώργιος Εὐγενίδης, Ἀλβέρτος Ἀμπραβανέλ, Ἀναστάσιος Ἀναστασιάδης, Θωμᾶς Ματσάκας, Ἐρρῖκος Ἀλκάβα, Γεώργιος Προγγίδης, Α. Κακαβούνης (δύο δεκάδες), Γ. Πολυχρονιάδης, Αἰμίλιος Λαδᾶς, Ἀθανάσιος Κιαδῆμος.

Θῆβαι. — Γεώργ. Κ. Λιόκης.

Ἰωάννινα. — Νικήτας Γ. Ράντζος, Ἀριστοτέλης Ζωΐδης.

Καβάλλα. — Θεμ. Παπαθεμιστοκλῆς.

Καλάμαι. — Ἰωάννης Φράγκος.

Καρδίτσα. — Ἠλ. Ν. Ντότσιας, Κωνσταντῖνος Βασιλόπουλος.

Κόρινθος. — Κυριάκος Ντόρας, Ἀνδρέας Ἀντουλινάκης.

Κοζάνη. — Νικόλαος Μιχαηλίδης.

Κρέσταινα (Ὀλυμπίας). — Βρασίδας Μουντζουρίδης, Διονύσιος Κοτρέτσος.

Κυπαρισσία. —Δημ. Χ. Γερμανός, Βασίλειος Γ. Βενετσανόπουλος.

Λαμία. — Γεώργιος Δημουλῆς, Ι. Οἰκονόμου.

Λάρισσα. — Ἀθανάσιος Λίτσιος, Δημοσθένης Μιράπγετζης.

Λεβάδεια. — Πέτρος Παπαναστασίου, Μιλτιάδης Αἴσωπος, Λουκᾶς Μέγας, Δημήτριος Πανουργιᾶς.

Λευκάς. — Νικόλαος Σβορῶνος.

Λιδωρίκιον. — Κώστας Εὐσταθίου.

Λίμνη (Εὐβοίας). — Ἡρακλῆς Ἀναστασιάδης.

Μεγαλόπολις. — Δημήτριος Δ. Κυριακόπουλος.

Μεσσήνη. — Παναγιώτης Κούσκουλας.

Μολάοι (Λακωνικῆς). — Ἰωάννης Καραμῖχος.

Ναύπλιον. — Βασίλειος Καλλογερόπουλος.

Νέα Ἰωνία. — Ἰωάνν. Αὐλωνίτης, Μιχ. Παναγιωτόπουλος.

Νέα Κοκκινιά. — Ἰωσὴφ Λεοντιάδης.

Νεμέα. — Γιάννης Δανόπουλος.

Πάτραι. — Γεώργιος Σγουρδέλης, Νικόλαος Φιλιππόπουλος.

Πειραιεύς. — Ἠλίας Κομπῆς, Ἀντώνιος Φαμέλης, Γεώργιος Κρητικ λίτσα Βαφειάδου, Μαρίνα Περουλῆ, της Μ. Γαβριηλίδης, Ἀριστ. Πουλ

Πῦλος. — Μίμης Ροδοφέγγης.

Πύργος (Ἠλείας). — Παν Νικολάου.

Σέρραι.— Μιχαὴλ Μπασδάρης.

Σιδηρόκαστρον (Μακεδον Πέτρος Μόντζαλας.

Σπάρτη. — Γεώργιος Ἀρβανίτης.

Σπερχιάς. — Ἰωάννης Οἰκον

Τρίκκαλα (Θεσσαλίας). — νος Δ. Παρούσης.

⁂

Εἰς τὸν ἀνωτέρω κατάλογον περιλαμβ ται μόνον οἱ εὑρισκόμενοι τελείως ἐν μέχρι πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἑβδομάδος.

Ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ ἀποστείλαντες μέχ μερον δελτία μετὰ τῶν σχετικῶν ἃς εἶν συχοι ὅτι θὰ κανονισθοῦν καὶ θὰ εἰδοποι διὰ τοῦ φύλλου μας. Ἄς ἀναμείνουν τὰ σεχῆ φύλλα, καθότι ἐνδέχεται αἱ ἐπιταγαὶ ἢ ἄλλα σχετικὰ νὰ μὴ ἔφθασαν εἰς τὰ γρα μας μέχρι πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος. Διὰ λόγους χνικοὺς οἱ ἀργότερα στείλαντες ἢ ταχυ θέντες δὲν καθίσταται δυνατὸν νὰ περι φθοῦν εἰς τὸν δημοσιευόμενον σήμερον κα λογον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Μιχ. Τσαγκαρέλην, Ἐνταῦθα : βλέπετε, συστάσεις σας ἐλήφθησαν ὑπ' Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Μιχ. Ροδοφέγγ Πύλον : Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ ἐνδιαφ σας.—Μ. Μινώττου, Ζάκυνθον: Εὐχαριστ μεν θερμῶς διὰ τὸ σταλέν.—Περικλῆν Χα ανδρέου, Νάξον : Οἱ ὅροι πρέπει νὰ τη θοῦν. Πρέπει νὰ ἀποσταλοῦν πάντοτε μαζὶ δελτία 10 ἀναγνωστῶν, συμφώνως πρὸς τ ἀρχικήν μας προκήρυξιν. — Γ. Σ. Νίκα λιον : Κάθε ὁμὰς πρέπει νὰ ἔχῃ 10 ἀν γνώστας· οὔτε περισσοτέρους, οὔτε ὀλιγ ρους. — Α. Β. Μαρουλάκην, Ἐνταῦθα Ν. Ράντζον, Ἰωάννινα : Εὐχαριστοῦμεν. « Ἑβδομὰς » δὲν σκέπτεται καθόλου ν' αὐξ ση τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου της. Θὰ βελτιώ ται συνεχῶς, ἀλλὰ θὰ πωλεῖται πρὸς 1 δρ μήν. — Γεωργ. Ἰωακειμίδην, Ἡράκλει Κρήτης : Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται.— Κ. Νικολουλέαν, Καλάμας : Μὴ γράφετ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ χάρτου. — Β. Λιβ Κυπαρισσίαν : Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Κ. Μαϊδάτσην, Ἄρταν : Φωτογραφίας δεχ μεθα. Τὰ στελλόμενα πρὸς κρίσιν διηγήματ εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιευθοῦν ὅταν εἶν μεγαλύτερα τῆς μιᾶς σελίδος τοῦ περιοδικ μας. — Φραγκῖσκον Γκρέκ, Πειραιᾶ : Εὐχ ριστοῦμεν διὰ τὰ καλά σας λόγια. — Δετζώρτζην. Κέρκυρα : Εὐχαριστοῦμεν θε μῶς. Δεχόμεθα ὅσα δήποτε δελτία, ἀλλὰ κα τὰ δεκάδας ἀναγνωστῶν, δηλαδὴ ἢ 40 δελ τία, ἢ 80, ἢ 120 καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἀλεξ. Κωστόπουλον, Ἐνταῦθα. Κ. Ρωμ τζαν, Ἐνταῦθα. Γεωργ. Δ. Καλλιγαρίδ Ἐνταῦθα. Ν. Κωστανόπουλον, Ἐνταῦθα. Ἡ Ταγαρούλιαν, Γ. Τερζάκην, Ἀλεξ. Κυριακ δην, Ἰωάννινα. Πόντιον, Πειραιᾶ. Ι. Σ. Για νούλην, Πειραιᾶ. Ν. Ράντζον, Ἰωάννινα. Ἀνδρουτσογιάννην, Λαμίαν. Τάκην Γιουσ νουβιτς, Λάρισσαν, Νῖκον Φλογεδόν, Διδυμ τειχον. Γιάγκον Φράγκον,. Καλάμας. Ναουμίδην, Ἐνταῦθα. Κ. Προσωπόπουλ Θεσσαλονίκην. Π. Πουλᾶκον, Β. Λιβᾶν, Κυ παρισσίαν. Νῖκον Ψαλτίδην, Δράμαν. Β. Μαϊδάτσην, Ἄρταν. Φράντς, Πειραιᾶ. Ρωμ λον Προυσαλίδην, Ἀνδρίτσαιναν. Μίμην Πο λιτόπουλον, Ἐνταῦθα. Σῶτον Δράκον, Ἀτ λάντην. Βασ. Χρήστου, Ἐνταῦθα. Ἀλ. Δρακόπουλον, Ἐνταῦθα. Εὐθ. Α. Ἰσοδανίδ Κων)πολιν. Α. Π. Λεοντιάδην, Κων)πολ Π. Τουφεχλῆν, Τῆνον : Τὰ χειρόγραφά σ ἐλήφθησαν καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ κρίσιν. Στ. Α γερινόν, Ληξοῦρι : Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΛΑ

ΜΙΑ ΔΙΠΛΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ

Μιὰ διπλῆ φιλολογικὴ ἑορτὴ θὰ γίνῃ τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα στὴν Κέρκυρα. Θὰ ἑορτασθῇ ἡ ἑκατονταετηρὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ ποιητοῦ Γερασίμου Μαρκορᾶ καὶ τοῦ λογοτέχνου Ἰακώβου Πολυλᾶ. Καὶ οἱ δυὸ εἶναι ἀπὸ τοὺς κορυφαίους λογίους τῆς πτωχῆς μας Νεοελληνικῆς φιλολογίας. Ἀλλὰ ἂν καὶ συνεπληρώθη ἀπὸ πέρυσιν ἡ ἑκατονταετηρὶς ἀπὸ τῆς γεννήσεώς των, δὲν κατωρθώθη νὰ πραγματοποιηθῇ ἀκόμη ὁ ἑορτασμός της. . .

Τώρα ὅμως οἱ Κερκυραῖοι ἀπεφάσισαν ἐπισήμως νὰ ἑορτάσουν τὴν φιλολογικὴν αὐτὴν ἐπέτειον. Ὁ Νομάρχης Κερκύρας κ. Θεμιστοκλῆς Ἀθανασιάδης, ποὺ δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ποιητὴν Θ. Ἀθάναν, ποὺ ἔγραψε τὴν λυρικὴν συλλογὴν «Λουλούδια στὰ μαλλιά της», ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὀργανώσεως τῶν ἑορτῶν. Εἰς αὐτὰς θὰ λάβῃ μέρος καὶ ὁ ὅμιλος τῶν νέων τῆς Κερκύρας, ποὺ ἐκδίδει προσεχῶς πανηγυρικὸν λεύκωμα διὰ τὸν Μαρκορᾶν, καθὼς καὶ ὁ σύλλογος Ἐρασιτεχνῶν Κερκύρας.

Ὁ ἑορτασμὸς θὰ γίνῃ σεμνὸς καὶ ὡραῖος, ὅπως ἀξίζει στοὺς δύο λογοτέχνας, ποὺ ἐτίμησαν τόσο τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Ἡ δρᾶσις τους εἶνε μεγάλη καὶ στὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον τους, στὴν ὅλην κοινωνικὴν ζωήν.

≈

Ὁ Γεράσιμος Μαρκορᾶς ἐγεννήθη στὸ Ἀργοστόλι τῆς Κεφαλληνίας τὸ 1826. Ἐσπούδασε νομικὰ στὴν Ἰταλία καὶ ἔπειτα ἐγύρισε στὴν Ἑπτάνησον, ὅπου διωρίσθη δικαστής. Ἐχρημάτισε καὶ πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου ἐπὶ Ἀγγλικῆς προστασίας τῆς Ἑπτανήσου. Ὑπῆρξε κατόπιν καὶ βουλευτής. Ἀργότερα ἀφῆκε τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν καὶ κατέγινε ἀποκλειστικῶς στὴν ποίησιν. Ἔζησε τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του στὴν Κέρκυρα καὶ κατὰ τὸ 1898 ἦλθε στὰς Ἀθήνας γιὰ ὀλίγον καιρόν. Ἔπειτα ξαναγύρισε στὴν Κέρκυραν, ὅπου καὶ ἀπέθανε τὸ 1911 σὲ ἡλικία 85 ἐτῶν.

Ὁ Μαρκορᾶς ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς νέους τῆς συντροφιᾶς τοῦ Σολωμοῦ καὶ ἔχει ὑποστῇ φανερὰ τὴν ἐπίδρασίν του στοὺς στίχους του. Ὡστόσο ὁ Μαρκορᾶς εἶνε πιὸ Ἑλληνικὸς στὴν ποίησίν του, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ καὶ τὴν λυρικὴν δύναμιν καὶ τὸ βάθος τοῦ Σολωμοῦ.

Τὰ κυριώτερα ἔργα τοῦ Μαρκορᾶ εἶναι: «Ὁ ὅρκος» ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐμπνευσμένο ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας τῆς Κρήτης. Ἐξεδόθη στὴν Κέρκυραν πρὸ 40 ἐτῶν καὶ ἀνετυπώθη ὁλόκληρο στὴν Ἀνθολογίαν Ἑλλήνων ποιητῶν τοῦ Οἴκου Ζηκάκη. «Τὰ ποιητικὰ ἔργα» εἶνε τὸ δεύτερον ποιητικὸν βιβλίον τοῦ Μαρκορᾶ. Ἐξεδόθησαν τὸ 1890 στὴν Κέρκυρα καὶ περιλαμβάνουν τὸν «Ὅρκον» καὶ ἕνα πλῆθος λυρικὰ ποιήματα καὶ μερικὰ σατυρικά. Ἔπειτα τὸ 1898 ἐξεδόθη στὰς Ἀθήνας ἄλλη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Μαρκορᾶ μὲ τίτλον «Μικρὰ ταξείδια», ὅπου περιέχονται νεώτερα ποιήματά του. Ἀκόμη ὅμως ἔχουν δημοσιευθῇ σ' ἐφημερίδες καὶ σὲ περιοδικὰ πολλὰ λυρικὰ ποιήματα τοῦ Μαρκορᾶ, ποὺ ἀκόμη δὲν ἐξεδόθησαν εἰς τόμον. Τέλος ὁ Μαρκορᾶς ἔχει ἐκδώσῃ εἰς φυλλάδιον χωρὶς ὄνομα μιὰ πολιτικὴ σάτυρα μὲ τίτλον « Ὁ Λελεκας καὶ ὁ Σπαρτσίνας ».

Ὁ Μαρκορᾶς ἦτο ἕνας ἀγαθώτατος ἄνθρωπος. Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς του ἐφαίνετο τακτικὰ στὴν πλατεῖαν τῆς Κερκύρας κάτω ἀπὸ τὰ «βόλτα» πάντοτε στὴν ἴδια ὡρισμένη θέσιν καθήμενος μὲ τὴν παρέα του. Ἔτρεφε μακρυὰ ἄσπρα γένεια καὶ φοροῦσε πάντα ἕνα μακρὺ ἐπανωφόρι. . .

≈

Ὁ Ἰάκωβος Πολυλᾶς εἶχε πολὺ ζωηρότερη δρᾶσιν ἀπὸ τὸν Μαρκορᾶν. Ἀνεμίχθη καὶ αὐτὸς στὴν πολιτικὴν καὶ ἔδρασε πολὺ εἰς ὅλην τὴν διανοητικὴν κίνησιν.

Ἐγεννήθη τὸ 1826 στὴν Κέρκυρα καὶ ἐσπούδασε Νομικὰ στὴν Ἰταλία. Νεώτατος ἐγύρισε στὴν Κέρκυρα καὶ παρουσιάσθη ὡς δημοσιογράφος. Ἐξέδωκε τὴν ἐφημερίδα «Ἀναγέννησις» ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῆς Ἑπτανήσου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ φαίνεται ὅτι συνετέλεσεν ἀρκετὰ στὴν πραγματοποίησίν της. Ἔπειτα ἐξέδιδε τὴν πολιτικὴ ἐφημερίδα «Ρήγας Φεραῖος» στὴν Κέρκυρα σὲ μεγάλο σχῆμα καὶ τὴν σατυρικὴ «Κώδων».

Συγχρόνως ἐπολιτεύετο καὶ ἀνῆκε στὸ κόμμα τοῦ Χαριλάου Τρικούπη. Κατόπιν ὅμως ἤλλαξε πολιτικὴν καὶ ἠκολούθησε τὸν Δεληγιάννην. Ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀντιθεοτοκικῶν καὶ ὑπῆρξεν ὁ σοβαρώτερος πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ Γεωργίου Θεοτόκη στὴν πατρίδα του. Ἐξελέγη δὲ ὁ Πολυλᾶς κατ' ἐπανάληψιν βουλευτὴς τῆς Ἑλληνικῆς Βουλῆς.

Ὁ Πολυλᾶς ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς στενωτέρους φίλους τοῦ Σολωμοῦ καὶ ἐπεμελήθη τὴν πρώτην ἔκδοσιν τῶν «Εὑρισκομένων» του. Ἡ ἔκδοσις ἐκείνη μὲ τὰ περίφημά της «Προλεγόμενα» ἦτο τὸ κυριώτερον — ἂν ὄχι τὸ μόνον — βοήθημα καὶ ἡ μοναδικὴ πηγὴ ὅλων ὅσοι κατέγιναν μὲ τὸ ἔργον τοῦ Σολωμοῦ μέχρι πέρυσιν, ποὺ ὁ Κ. Καιροφύλας ἀνέτρεξεν ἀπ' εὐθείας στὰς πηγὰς ποὺ μετεχειρίσθη ὁ Πολυλᾶς, δηλαδὴ στὰ χειρόγραφα τοῦ Σολωμοῦ καὶ στὰ ἀντίγραφά των, ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ζάκυνθον.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του ἐπάνω στὸ ἔργον τοῦ Σολωμοῦ, ὁ Πολυλᾶς ἔχει ἐκδώσῃ μεταφράσεις τοῦ «Ἄμλετ» καὶ τῆς «Τρικυμίας» τοῦ Σαίξπηρ μὲ ἀναλυτικὰ προλεγόμενα καὶ μὲ σχόλια. Ὁμοίως μετάφρασιν τῆς «Ὀδυσσείας» τοῦ Ὁμήρου εἰς δημοτικοὺς στίχους. Τὸ 1892 ἐξέδωκε βιβλίον μὲ τίτλον «Ἡ φιλολογική μας γλῶσσα», ποὺ ἔγινεν ἀφορμὴ πολλῶν συζητήσεων στοὺς φιλολογικούς μας κύκλους.

Ἀλλ' ἔχει ὁ Πολυλᾶς καὶ δημιουργικὴν λογοτεχνικὴν ἐργασίαν. Ἔγραψε σειρὰν διηγημάτων («Μικρὸ λάθος», «Τὰ τρία φλωριά», «Συγχώρεσι» καὶ ἄλλα), καθὼς καὶ τὰ ποιήματα «Ἐρασιτέχνης», «Μιὰ πρώτη ἀγάπη», «Κοῦγκι» καὶ «Ὠδὴ εἰς τὸν θάνατον τοῦ Σολωμοῦ».

Ὁ Πολυλᾶς ἀπέθανεν στὴν Κέρκυραν τὸ 1896.

≈

Αὐτοὺς τοὺς δύο ἄνδρας τιμᾷ αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἡ Κέρκυρα, καὶ μαζὶ καὶ ὅλος ὁ Ἑλλη-

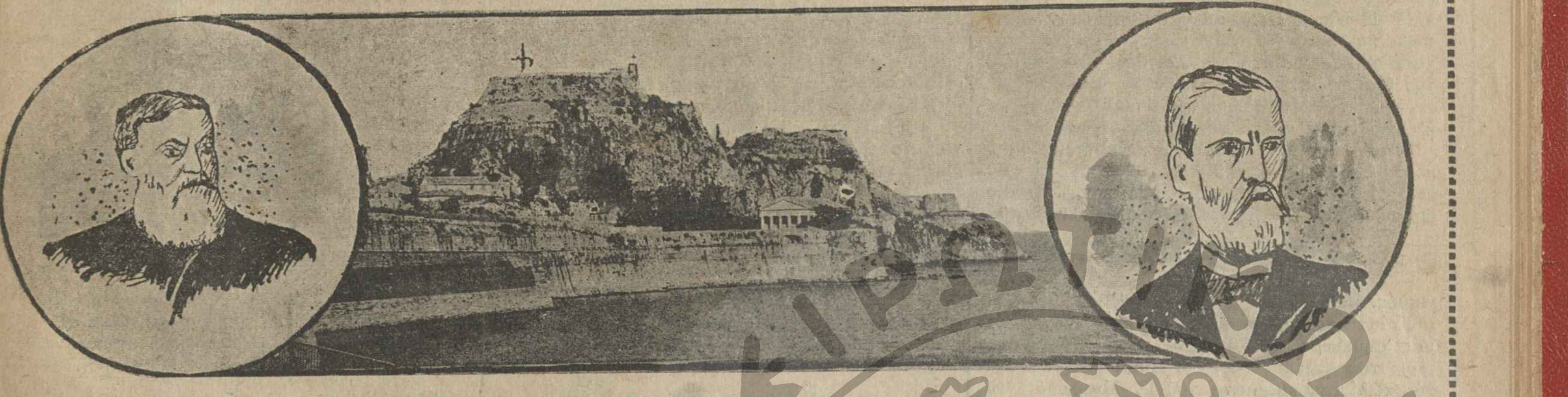

Οἱ Κερκυραῖοι ποιηταὶ Γεράσιμος Μαρκορᾶς καὶ Ἰάκωβος Πολυλᾶς Εἰς τὸ μέσον τὸ παλαιὸν φρούριον τῆς Κερκύρας.

ΕΛΛΗΝ. ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΟΥΧΙ ΤΑ ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΑ!..

ΤΟΥ κ. ΠΑΝΟΥ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἔχω γνωρίσει καὶ ἄλλους ἱερωμένους φαγάδες, ἀλλὰ σὰν τὸν πάτερ-Θεοδόσιο ποὺ γνώρισα κάποτε — χρόνια τώρα! — στὴ μονὴ Μεταμορφώσεως τῶν Μετεώρων, οὔτε εἶδα, οὔτε ἀντάμωσα δεύτερο, — τὴν εὐχή του νἄχουμε! Τὸν ἔτρεμε ὁλόκληρη μιὰ Καλαμπάκα ὅταν κατέβαινε, καθὼς τὸν ἔτρεμε ὁλόκληρο τὸ μοναστήρι ὅταν ἀνέβαινε μὲ τὴν ἀνεμόσκαλα, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ τρίζη ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του.

Ἦταν ἕνας πάπαρδος ἴσιαμε κεῖ πάνω! Τὰ μάγουλά του ἀνάβανε ἀπὸ ὑγεία καὶ χρῶμα καί, καθὼς μοὔλεγε πὼς ᾿χε κάνει σαλπιγκτὴς στὸ στρατό, φαντάζομαι τὶ πλεμόνια θὰ εἶχε ὁ εὐλογημένος!

Δὲν σηκωνότανε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἂν δὲν τὴν ἔκανε κατὰ τὴν ἔκφρασί του «ντοῦζα, βέργα». Ἔτρωγε τὸ καταπέτασμα τοῦ οὐρανοῦ. Τραχανάδες, γκιόσες σιτεμένες, κοψίδια, — κατὰ προτίμησιν κρέατα. Θυμότανε ὅταν ἤτανε καλόγερος στὸν Προφήτη Ἠλία, στὸν Πόρο, ἢ στοὺς Ταξιάρχες, στὸ Αἴγιο, πὼς τὸ βωδινὸ εἶχε δραχμὲς τρεῖς ἡ ὀκά, — καὶ παρακαλώντας! Εὐτυχισμένα χρόνια!

Ἐγὼ τὸν ἔκανα γοῦστο τὸν πάτερ-Θεοδόσιο, ποὺ ἦταν ἔξυπνος καὶ τσαχπίνης, καὶ ὅταν δὲν εἶχε στὴν ἐκκλησία ψαλμό, παίζαμε μαζὶ «τρίριζα» στὸ πεζουλάκι τῆς μονῆς. Τὶς περισσότερες φορὲς μὲ κέρδιζε, γιατὶ ἐγὼ χάζευα πότε μὲ τὸν Κοζάκα ἀπέναντι, γεμάτον σύννεφα καὶ καταχνιά, πότε μὲ τὸν Πηνειό, ποὺ κατέβαινε σὰν ἀσημένια λουρίδα στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας.

— Σ' ἔκλεισα, μοῦ ἔλεγε δυνατὰ γελώντας κ' ἐγὼ ἔμενα μὲ τὸ πετραδάκι στὸ χέρι.

Ὅταν πάλι δὲν εἴχαμε κέφι γιὰ παιχνίδι, ὁ πάτερ-Θεοδόσιος ἄρχιζε τὴν πολιτικὴ καὶ μᾶς ἔλεγε πὼς ἡ Ἑλλάδα τὸ μεγαλύτερο κίνδυνο διατρέχει ἀπὸ τὴ Ρωσσία ποὺ σιγὰ-σιγὰ θὰ μᾶς πάρη τὰ μοναστήρια μας, ὅπως μᾶς πῆρε τόσα στὸ Ἅγιον Ὄρος.

— Οἱ Σλαῦοι θὰ μᾶς φᾶνε, ἔλεγε καὶ χτυποῦσε, κρὰτ-κράτ, τὸ μεγάλο του μαῦρο κομπολόϊ.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς ὁ πάτερ-Θεοδόσιος δὲν εἶχε κίνδυνο νὰ τὸν φάει κανένας, ἀφοῦ αὐτὸς ἦταν γεννημένος μόνον... γιὰ νὰ τρώη.

Ὅταν γνωριστήκαμε κάπως καλύτερα — εἶχα μείνει, βλέπετε, περισσότερο ἀπὸ μῆνα στὰ Μετέωρα — ὁ πάτερ-Θεοδόσιος, ποὺ κατ' εὐφημισμὸ λεγότανε πάτερ-νηστήσιμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους πατέρες, μοῦ ἔδειξε ἐμπράκτως τὴν ἐμπιστοσύνη, τὴ φιλία του σ' ἐμένα.

—Πῶς νὰ ξέρω ἐγώ, ἅγιε ἡγούμενε;
(Σκίτσο τοῦ κ. Πολ.Παπ.)

Ἔλυσε τὸ μέγα πρόβλημα:

« Γιατὶ δὲν γεννᾶνε ἡ κόττες τῆς μονῆς ». Ὁ πάτερ-Ἄνθιμος, ὁ ἡγούμενος, δὲν βρίσκει οὔτε γιὰ φόλι αὐγὸ στὶς φωλιές τους! Γιατί; Τὶ ἔπαθαν οἱ κόττες;

Καὶ νὰ τὸ γιατί:

Ὁ πάτερ-Θεοδόσιος καραδοκοῦσε σὰν γωνικὸ ἔξω ἀπὸ τὶς φωληές. Καὶ ὅταν ἄκου καμμιὰ κόττα νὰ κακαρίζη χαρούμενα τὴ γ νησι τοῦ αὐγοῦ, ἔμπαινε κρυφὰ στὸ κοτέ καὶ τὸ αὐγὸ γινότανε ἀμέσως πουλακίδα ἔκανε φτερά!

Ὁ πάτερ-Ἄνθιμος δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγ ση τὸ μυστήριο αὐτό, πῶς ἐκόψανε ἡ κότ τὸ αὐγό. Ἀλλὰ καὶ ὁ πάτερ-Νηστήσιμος δὲν χε στὸ νοῦ του νὰ τοῦ λύση τὸ γρῖφο.

— Μὰ πῶς αὐτό; ρωτοῦσε ὁ ἡγούμενος.

— Πῶς νὰ ξέρω ἐγώ, ἅγιε ἡγούμενε;

Ἔκρυβε ὡστόσο μέσα στὸ κελί του τὰ πρ όντα τῆς κλοπῆς, καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι ἅγιοι πατ ρες εἴχανε νηστεία, αὐτὸς ξεσκάλιζε τὴ στάχτ τοῦ μαγκαλιοῦ καὶ κατέλυε τὴ νηστεία, χαιρότανε τοῦ κόπου τὰ ἀγαθὰ καὶ τοὺς κα ποὺς τῆς ἐξυπνάδας του.

— Φάε, παιδί μου κ' ἐσύ, ἕνα ὠὸν ἀ λ κ ό κ!

— Μὰ εἶναι Τετάρτη σήμερα, πάτερ-Θεοδ σιε. Ἡμέρα νηστείας!

— Οὐχὶ τὰ εἰσερχόμενα ἀλλὰ τὰ ἐξερχόμενα, εἶπεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Φάε, παι μου!

Καὶ τὰ μάγουλα τοῦ πάτερ-Θεοδόσιου, π κρατοῦσε τὶς νηστεῖες γιὰ τὰ μάτια τῶν ἄ λων — πάτερ-Νηστήσιμος, εἴπαμε ! — φ σκώνανε ἀλλὰ καὶ ἡ συνείδησί του ἦταν τάξει ἀπέναντι τοῦ μεγάλου Κριτοῦ, ἀφοῦ Ἀπόστολος Παῦλος ἦταν μὲ τὸ μέρος του!

— Οὐχὶ τὰ εἰσερχόμενα, δὲν εἶχε πεῖ;

Ἀργότερα ἔμαθα στὰ Τρίκκαλα, ποὺ ἔμενα γιὰ λίγο καιρό, ὅτι ἡ κόττες τῆς Μεταμορφώσεως εἶχαν ἀρχίσει νὰ γεννᾶνε, ἐνῷ ἀντιθέτως εἴχανε κόψει τὸ αὐγὸ ἡ κόττες τῆς μονῆς Βαρλαάμ. Ὁ πάτερ-Θεοδόσιος εἶχε μετατεθεῖ στὸ γειτονικὸ αὐτὸ μοναστήρι!

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

νισμός.

Καὶ τώρα γιὰ νὰ κλείσωμε τὸ πανηγυρικόν μας σημείωμα, καὶ γιὰ νὰ γνωρίσετε καλλίτερα τοὺς τιμωμένους, παραθέτομεν ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ποιήματα τοῦ Γ. Μαρκορᾶ, ἕνα σονέτο τοῦ Ἰ. Πολυλᾶ καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ ἕνα ποιηματάκι τοῦ Νομάρχου Κερκύρας, ποὺ ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ ἑορτασμοῦ.

Φ.

Παράπονο πεθαμένης

Κόσμε ὡραῖε, μὲ πόση λάβρα
Σ' ἔχω τώρα στὴν καρδιά!
Τ' Ἀπριλιοῦ σου ἀκούω τὴν αὔρα
Καὶ στὸ λάκκο μου βαθειά.

Μ' ὅσα ὁλοῦθε ἡ γῆ φυτρώνει
Νἆταν, Θέ μου, βολετὸ
Ἀπ' τὸ χῶμα ποὺ μὲ ζώνει
Σὰ τριαντάφυλλο νὰ βγῶ!

Πρὶν ὁ θάνατος μὲ σύρη
Σὲ ἀλουλούδιαστες ἐρμιαίς,
Εἶδα τέτοιο πανηγύρι
Δεκατέσσεραις φοραίς.

Μόλις εἶχα ἡ μαύρη ἀρχίση
Ἀνταπόκριση γλυκειὰ
Μὲ τ' ἀέρι, μὲ τὴ βρύση,
Μὲ τὰ πράσινα κλαριά,

Τὰ λουλούδια, ἡ χλόη, τὸ πλῆθος
Ἀπὸ τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ,
Κάτι μὤλεγαν στὸ στῆθος,
Ποὺ δὲν ἔφτανε στὸ νοῦ.

Νέα στὰ μάτια μου εἶχαν πάρη
Τὰ χαράματα ὀμορφιά,
Καὶ μοῦ ξύπναε τὸ φεγγάρι
Χίλια αἰσθήματα κρυφά.

Σ' ἀνθισμένα ἢ σ' ἄγρια μέρη
Περπατῶντας μοναχὴ
Ποιός, ἐρώτουνα, ποιὸς ξέρει
Τὸ τὶ αἰσθάνομαι νὰ πῆ;

Σὲ θωριὰ χαριτωμένη,
Σ' ἕνα μάτι ἀγγελικὸ
Τὴν ἀπόκριση γραμμένη
Κάπως ἔφτασα νὰ ἰδῶ.

Προτοῦ ξάστερα, μὲ θάρρος,
Μοῦ τὴ δώση κ' ἡ φωνή,
Σὰ γεράκι ἐχύθη ὁ Χάρος
Κ' ἐδῶ μ' ἔρριξε νεκρή.

Μνήμη τέτοια μὲ πλακώνει
Σὰν τὸ χῶμα μου βαρειά.
Τ' ἄλλου κόσμου χελιδόνι,
Θὲ νὰ πάω κ' ἐγὼ ψηλά!

Ὦ Χριστέ μου, ἂς ξαναζήσω
Μόνον ὅσο εἶν' ἀρκετὸ
Τῆς καρδιᾶς μου νὰ γνωρίσω
Τὸ μεγάλο μυστικό!

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Μιὰ πρώτη ἀγάπη

Ἀπάνου στὴ γλυκειὰ θωριά σου ἐκείνη
μαγευτικὴ χλωμάδα εἶναι χυμένη·
στὰ φρύδια καὶ στὰ χείλη εἶναι γραμμένη
ἁγνὴ τῆς παρθενιᾶς ταπεινωσύνη.

Ὁ στοχασμὸς τὴν κεφαλή σου κλίνει
καὶ ἡ ψυχή σου μ' ἐσὲ μονάχη κραίνει,
κι' ἂν σηκώσῃς τὸ μάτι αὐτοῦ προβαίνει
ἀγγέλου ἀγάπη καὶ οὐρανοῦ γαλήνη.

Ἂν περπατῇς, τὸ μάτι ἐρωτευμένο
εἰς ὅλα τὰ γλυκὰ κινήματά σου
τῆς ψυχῆς τὸ γλυκόγελο γνωρίζει.

Καὶ ἂν στὰ χείλη φωνὴ στείλ' ἡ καρδιά σου,
δροσιὰ παρηγοριᾶς αὐτὴ ραντίζει
μέσα σὲ κάθε στῆθος πονεμένο.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΛΥΛΑΣ

Ἀπὸ τὰ «Λουλούδια στὰ μαλλιά της»

Στὸ μπαλκονάκι σου ποὺ μόνη,
μόνη τὸν ἔρωτα ἀπαντᾷς,
ἤθελα νἄχης τὴν καρδιά μου
σὰν κέντημα νὰ τὴν κεντᾷς.

≈

Στὸ μπαλκονάκι ποὺ ποτίζεις,
ποτίζεις τ' ἄνθη σου ὁρμαθό,
γαρουφαλάκι ἤθελα νἆμαι
κι' ἀπότιστο νὰ μαραθῶ.

≈

Στὸ μπαλκονάκι σου ποὺ τὤχεις
τὤχεις μὲ τ' ἄνθη στολιστὸ
θέλω νὰ ρίξης τὰ μαλλιά σου
κάποιαν αὐγὴ νὰ κρεμαστῶ.

Θ. ΑΘΑΝΑΣ

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΤΗΣ ΘΥΡΙΔΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Χρόνια τώρα ἡ παρέα μας συνείθιζε νὰ μα- εύεται κάθε Τετάρτη βράδυ στὸ σπίτι ἑνὸς ίλου μας καὶ κεῖ περνούσαμε τὴ βραδυά μας, έγοντας διάφορες ἱστορίες, ἀστεῖες καὶ σο- αρές, γιὰ παίζοντας λίγη μουσική.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πῶς πηγαίναμε ἀπὸ καιρὸ αὶ στὰ σπίτια ἄλλων φίλων τῆς παρέας μας, ὰ ξεχωριστὰ τὰ βράδυα τῆς Τετάρτης εἶχαν ὰ ὅλους μιὰ πιὸ ἐπίσημη, νὰ ποῦμε, σημασία. ὰ θεωρούσαμε τόσο ἀπαραίτητα σὰν νἆταν ' αὐτὰ κάποια ὑποχρέωσι, μὰ εὐχάριστη ὑπο- ρέωσι, κοντὰ στὶς τόσες ἄλλες ποὺ φρόντιζε ὰ μᾶς δίνη ἡ ζωή.

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὅταν μιὰ μέρα ξαφνι- ὰ διακόφτηκαν τὰ βράδυα αὐτά, στεναχωρη- ήκαμε πολὺ κι' ὁ καθένας μας αἰσθάνθηκε αθειὰ τὴν ἔλλειψί τους. Ναί, βέβαια, ἦταν να βράδυ Τετάρτης, μόλις εἴχαμε μπῆ στὸ φθινόπωρο, ποὺ πηγαίνοντας στὸ σπίτι τοῦ φί- ου μας, μᾶς ἀνήγγειλε ἡ ὑπηρέτρια τοῦ σπι- ιοῦ του δυὸ διάφορες εἰδήσεις ποὺ κάθε μιὰ εριχλοῦσε καὶ μιὰ ἔκπληξι γιὰ μᾶς. Ἡ πρώ- τη ἦταν πῶς ὁ φίλος μας ἔφυγε τὸ προηγούμε- νο βράδυ καὶ φυσικὰ θὰ σταματοῦσαν ἡ βρα- δυές μας, καὶ ἡ δεύτερη πῶς ὁ φίλος μας εἶχε ταντρευθῆ.

Ὅπως ἤμασταν ὅλοι μαζὶ τραβήξαμε σ' ἕνα καφενεδάκι ποὺ βρίσκονταν στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ κεῖ πίνοντας τὸ καφέ μας, προσπαθούσαμε νὰ δώσουμε μιὰ ἐξήγησι σ' ὅλα αὐτὰ τὰ παράξενα πράγματα. Ξέραμε τὸ φίλο μας γιὰ ἕνα τύπο φοβερὰ ἐλεύθερο, γλεντζέ, κ' εἴχαμε τὴν ἀντίληψι πῶς ποτέ του δὲν θἆταν δυνατὸ νὰ κάνη μιὰ τέτοια τρέλλα, ὅπως θέλαμε νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε. Μὰ πάλι, νὰ ποὺ ὅλοι λαθευτήκαμε στὴν ἀντίληψί μας καὶ στὸ χαρακτῆρα του.

Μετὰ ἕξη μῆνες, κάτι καρτοῦλες ποὺ πήραμε ὅλοι ταυτοχρόνως μᾶς ἔκαναν νὰ σμίξουμε πάλι. Ἦταν ἀπὸ τὸ Νῖκο. Εἶχε γυρίσει καὶ μᾶς παρακαλοῦσε νὰ πᾶμε σπίτι του, τὸ βράδυ. Στὶς δέκα — τὴν συνειθισμένη μας ὥρα — ἤμασταν ὅλοι ἐκεῖ. Μᾶς δέχτηκε γελαστὸς καὶ χαρούμενος. Εἶχε παχύνει καὶ τὰ μάτια του πρόδιναν ἕναν ἄνθρωπο ὁλότελα εὐτυχισμένο κ' εὐχαριστημένο ἀπ' τὴν ζωή.

Ἀλλάξαμε ἀπὸ λίγες κουβέντες ἄσχετες καὶ χωρὶς καμμιὰ σημασία. Ὅλοι θέλαμε κάτι νὰ τοῦ ποῦμε, νὰ τὸν ρωτήσουμε, μὰ κανένας μας δὲν τολμοῦσε, οὔτε αὐτὸς πάλι φαινότανε πῶς εἶχε ὄρεξι νὰ μᾶς μιλήση, γι' αὐτό, ἂν καὶ καταλαβαίναμε πῶς διάβαζε μέσ' τὰ μάτια μας τὴν ἐπιθυμία μας. Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ἡ γυναῖκα του. Ἦταν ἕνα σβέλτο χαριτωμένο κορίτσι, ἴσαμε δεκαεννιὰ χρονῶ, μὲ δυὸ μεγάλα ὡραῖα μαῦρα μάτια, ποὺ τὰ σκέπαζαν πυκνὲς καὶ μακρυὲς βλεφαρίδες, κ' ἕνα μικρούτσικο σωστὸ κουκλίστικο κεφαλάκι.

Ὁ φίλος μας, μᾶς σύστησε. Τὴν κυττάζαμε ὅλοι σὰν χαμένοι, καὶ αὐτὴ καταλαβαίνοντας τὴν ἐντύπωσι ποὺ μᾶς ἔκαμνε, λὲς καὶ ἀπέφευγε νὰ μᾶς κυττάξη. Κανένας μας δὲν μιλοῦσε, ἦταν πολὺ στενάχωρη ἡ θέσι μας.

— Μὰ λέτε λοιπὸν τίποτε, εἶπε διακόφτοντας τὴν σιωπὴ ποῦ βασίλευε μέσα στὸ δωμάτιο ὁ φίλος μας· τὶ πάθατε καὶ δὲν μιλᾶτε ἀπόψε ;

Ἔπρεπε ὅμως αὐτὸς πρῶτος νὰ μιλήση. Στὴν ἀρχὴ ἠρνήθη... Ἔπειτα ἐπείσθη.

Στὸ μεταξὺ ἡ ὑπηρέτρια ἔφερε ἕνα κουτὶ μὲ σοκολατάκια καὶ τὰ ποτηράκια τοῦ λικέρ. Ἤπιαμε ἀπὸ ἕνα, τῆς εὐχηθήκαμε γιὰ τὸ γάμο του, κι' ἀπὸ κεῖ καθίσαμε πάλι, περιμένοντας τὴν ἱστορία. Πέρασαν λίγα λεπτά. . .

— Θὰ σᾶς διηγηθῶ, ἄρχισε ὁ φίλος μας, μιὰ ἐρωτική μου περιπέτεια, ἂν ἡ γυναῖκα μου τὸ ἐπιτρέπει.

Ἐστρέψαμε ἀσυναίσθητα τὰ μάτια μας στὴν Τιτή. Αὐτὴ μᾶς κύτταξε, κ' ἐνῷ ἡ βλεφαρίδες τρελλόπαιζαν κρύβοντας τὰ μάτια της, πρόσθεσε μὲ χαϊδιάρικιαν φωνή:

— Πῶς ὄχι, Νῖκο, πὲς ὅ,τι θές, ἄλλωστε θἆμαι καὶ γὼ περίεργη νὰ τὴν μάθω. . .

— Θαυμάσια λοιπόν, ξακολούθησε ὁ Νῖκος, ἀρχίζω κ' ἐλπίζω νὰ μὴν σᾶς κουράσω.

Πᾶνε ἀπὸ τότε ὀκτὼ-ἐννηὰ μῆνες περίπου. Μιὰ μέρα εἴχαμε νὰ παραλάβουμε κάτι φορτωτικὲς στὸ γραφεῖο καὶ ἔτυχε ὁ ὑπάλληλός μας νἄχη δουλειά. Ἀναγκάστηκα νὰ πάω ἐγὼ στὴ τράπεζα. Ὁμολογῶ πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μοῦ τύχανε τέτοια δουλειὰ καὶ γι' αὐτὸ ὅταν πῆγα, ἀναγκάστηκα νὰ ρωτήσω πολλὲς φορὲς ὅσο τέλος πάντων ἕνας κλητήρας, νὰ μοῦ δώση τὸν ἀριθμό της.

Ντόλης Νίκβας
Σκῖτσο τοῦ γελοιογράφου
G. Noir

— Θὰ πᾶτε κύριε, στὸ Νο 76, ἐκεῖ εἶναι ἡ φορτωτικὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Γύρισα ἀκόμη λίγο, ψάχνοντας ἀπὸ θυρίδα σὲ θυρίδα, ὥσπου εἶδα τὸν ἀριθμὸ ποὺ γύρευα. Πλησίασα στὸ γκισέ, καὶ ρώτησα ἕνα ὑπάλληλο ποὺ κάθονταν στὸ βάθος.

— Δυὸ λεπτὰ περιμένετε, κύριε, νἄρθη ἡ δεσποινίς.

Ἄναψα ἕνα τσιγάρο καὶ περίμενα. Τὰ δυὸ λεπτὰ πέρασαν καὶ ἡ δεσποινὶς δὲν ἦρθε. Ξαναρώτησα τὸν κύριο τοῦ βάθους, μὰ αὐτὸς μοῦ ἀπήντησε κάπως θυμωμένα.

— Μὰ σᾶς εἶπα, κύριε, περιμένετε. . .

Τότε θύμωσα καὶ γὼ κι' ἄρχισα νὰ τὸν στολίζω. Ἔγινε κάποια φασαρία, σηκώθηκε ἕνας ἄλλος κύριος, πιὸ ἡλικιωμένος — ἦταν ὁ τμηματάρχης, καθὼς ἔμαθα ὕστερα — καὶ μὲ πλησίασε ρωτώντας με τὴν αἰτία ποὺ φώναζα. Ἄρχισα νὰ τοῦ ἐξηγῶ τὰ πράγματα, ὅταν ἦρθε ἡ δεσποινίς.

Τὸ ἐπεισόδιο τελείωσε. Πῆρα τὶς φορτωτικὲς κ' ἑτοιμαζόμουνα νὰ φύγω, ὅταν ἡ δεσποινὶς μοῦ λέγει:

— Τὶ καταλάβατε τώρα, κύριε, μὲ τὴ φασαρία ποὺ κάνατε; Τώρα θὰ τιμωρηθῶ. . .

Τὴν πρόσεξα καλλίτερα. Ἦταν ἕνα χαριτωμένο κορίτσι, πολὺ ὄμορφο, μὲ φοβερὰ ἔξυπνα μάτια. Τῆς ζήτησα συγγνώμην καὶ θέλησα νὰ δικαιολογηθῶ, μὰ δὲν τὸ κατόρθωσα, κ' ἔτσι ἔφυγα ντροπιασμένος καὶ θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό μου.

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, πῆγα στὸν κινηματογράφο. Ἦταν τόσο γεμάτος ποὺ ἦταν προβληματικὸ ναὗρη κανεὶς ἕνα κάθισμα. Ξαφνικά, ὅταν ἄναψαν τὰ φῶτα, εἶδα πλάϊ μου νὰ στέκεται ἡ δεσποινίδα τῆς θυρίδας 76. Τὴν χαιρέτησα. Πιάσαμε κουβέντα καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, χωρὶς καὶ γὼ νὰ καταλάβω τὸ γιατί, τῆς πρότεινα νὰ φεύγαμε καὶ νὰ πηγαίναμε κάπου ἀλλοῦ. Δέχτηκε.

Πήγαμε, ἂν θυμᾶμαι καλά, σ' ἕνα ντάνσιγκ καὶ πήραμε τσάϊ. Εἴπαμε πολλά, ἕνα σωρὸ πράγματα καὶ ὅταν τὴν συνόδεψα στὸ σπίτι της, τὴν παρεκάλεσα νὰ πηγαίναμε τὴν ἄλλη μέρα στὸν κινηματογράφο. . .

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ φίλος μας διέκοψε τὴν συζήτησί του. Ἦταν ἡ ὑπηρέτρια ποὺ μᾶς ἔφερνε τὸ τσάϊ. Ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου μας σηκώθηκε νὰ μᾶς τὸ σερβίρη. Ἤπιαμε λίγες ρουφιξιές καὶ τ' ἀφήσαμε. Βιαζόμασταν νὰ μάθουμε τὴν συνέχεια τῆς ἱστορίας, μὰ ὁ φίλος μας, σὰν νὰ τὤχε καταλάβη, καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀργήση. Τέλος ξανάρχισε.

— Πήγαμε λοιπὸν στὸν κινηματογράφο τὴν ἄλλη μέρα μαζί, τὴν παράλλη πήγαμε σ' ἕναν ἄλλον, τὴν ἑπομένην κάπου ἀλλοῦ, καὶ τέλος πάντων, συναντόμασταν κάθε ἀπόγευμα καὶ πηγαίναμε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πρᾶγμα ἄρχισε νὰ γίνεται σοβαρότερο κι' ἔτσι σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω μιὸ μέρα ἔννοιωσα πὼς τὴν ἀγαποῦσα.

Ἆ ! ξέχασα νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἕνα βράδυ γνώρισα καὶ τὸν πατέρα της. Ἦταν ἕνας πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, εὐγενέστατος καὶ μ' ἄρεσε πολύ. Μητερα δὲν εἶχε, κι' ὅπως μοὖπε εἶχε πεθάνει ὅταν ἦταν πολὺ μικρὴ ἀκόμα.

Κι' ἕνα ἀπόγευμα, κουβέντα στὴν κουβέντα τῆς ἔδωκα νὰ καταλάβη πῶς τὴν ἀγαποῦσα. Ἡ Τιτὴ σηκώθηκε καὶ μᾶς ρώτησε ἂν θὰ πάρουμε ἄλλο τσάϊ. Εἴπαμε ἕνα μηχανικὸ εὐχαριστῶ καὶ σηκωθήκαμε νὰ φύγουμε.

— Καὶ τώρα, πιστεύω, νὰ μοὖρχεσθε πάλι τακτικὰ κάθε τετάρτη, ἔτσι, μᾶς εἶπε ὁ Νῖκος ξεπροβοδίζοντας μας.

Τοῦ τὸ ὑποσχεθήκαμε, μὰ τὴν ὥρα ποῦ τὸν καληνυκτίζαμε, κάποιος ἀπὸ μᾶς, δὲν μπόρεσε καὶ στρέφοντας βιαστικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ φίλου μας, τὸν ρώτησε :

— Καὶ τὶ ἀπέγεινε ἡ δεσποινίδα τῆς θυρίδος 76 ;

Ὁ Νῖκος τὸν κύτταξε, ξαφνιασμένος, ὕστερα γέλασε μ' ἕνα γέλιο δυνατὸ κι' ἀνοικτόκαρδο, καὶ μὲ φωνὴ ποὺ μαρτυροῦσε κάποια ἔκπληξη, ἀπήντησε :

— Τὶ θέλατε νὰ γίνη ; Καὶ ἀμέσως συνεχίζοντας καὶ τονίζοντας τὰς λέξεις του : ἁπλούστατα γένηκε γυναῖκα μου.

Γυρίσαμε καὶ κυτάξαμε τὴν Τιτή. Ἕνα χαμόγελο εἶχε ἀνθίσει στὰ χείλη της.

Εἴπαμε βιαστικὰ « ἕνα καληνύκτα » καὶ βγήκαμε ὄξω. Ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα, μᾶς φάνηκε πῶς ἀκούσαμε τὸ ἴδιο χαρούμενο κι' ἀνοικτόκαρδο γέλοιο τοῦ φίλου μας.

Στρέψαμε καὶ κυτάξαμε τὸ σπῆτι των. Πίσω ἀπ' τὸ φωτισμένο παράθυρο μὲ τὰ μεταξωτὰ δανδελένια κουρτινάκια, δυὸ ἀνθρώπινες σκιὲς ἑνώθηκαν, καὶ τὸ στόμα τῆς μιᾶς σφράγισε τὸ στόμα τῆς ἄλλης σ' ἕνα θερμὸ μακρόχρονο φιλί. . .

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΣ

ΤΟΥ H. L. MAGOG

Τὸ προσωπικὸ τοῦ «Σοῦμερ-Πάλας», ὅπου περίμεναν τὸν Μαχαραγιὰ τοῦ Μαδαλποὺρ καὶ τὴν ἀκολουθία του, ἔμαθε μὲ κατάπληξι τὴν παράξενη ἀπαίτησι τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ πελάτη.

Βεβαίως ἀφ' ὅτου ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἐδημοσίευσε τὰ μεγαλοπρεπῆ του ταξίδια μὲ τὶς ἀφάνταστες λεπτομέρειες γιὰ τὶς πολλὲς καὶ ὄμορφες γυναῖκες του καὶ τοὺς ἀμύθητους θησαυρούς του, ὁ κόσμος εἶχε συνειθίσει νὰ μὴ τὸν θεωρῇ κοινὸ ἄνθρωπο. Ἕνας ἡγεμὼν τῶν χιλίων καὶ μιᾶς νυκτῶν, πλουσιώτατος καὶ γενναιόδωρος, μπορεῖ νὰ ἔχῃ κάθε ἰδιοτροπία.

'Αλλὰ ἡ τελευταία ἰδιοτροπία (ποὺ τὴν διεβίβασε μ' ἕνα χαλκοπρόσωπο γραμματέα του ποὺ ἦτανε ὁ κομιστὴς τῆς θελήσεως τοῦ Μαχαραγιᾶ) προεκάλεσε μεγάλη ἀπογοήτευσιν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου ἔλεγε στενοχωρημένς :

—Ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ τὸν ἑαυτό του; Καὶ ἡ ὑπηρεσία νὰ γίνεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του; Νομίζω πὼς τὸ παρακάνει! Λοιπὸν πρέπει νὰ διώξουμε τὴν πελατεία γιὰ νὰ τοῦ κάνουμε θέσι;

'Εν τούτοις ἔπρεπε νὰ ὑποκύψουν στὴν ἰδιοτροπία του αὐτή, εἴτε τοῦ τὴν εἶχε ἐμπνεύσει ἡ μισανθρωπία του, εἴτε κάποιο ἄλλο αἴσθημα. 'Ο Μαχαραγιᾶς ἤθελε νὰ διαθέσουν ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο γι' αὐτόν, ἀπὸ τὶς κάβες ἕως τὸ ὑπερῷον. Εἶχε τὴν ἀξίωσιν ν' ἀντικαταστήσῃ κατὰ τὴν διαμονή του, τὸ τακτικὸ προσωπικὸ μὲ ὑπηρέτας τῆς ἀκολουθίας του καὶ νὰ μὴ βλέπῃ κανένα ξένο πρόσωπο. Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ ὑποταχθοῦν. Δὲν συζητοῦν τὶς διαταγὲς ἑνὸς ἡγεμόνος ποὺ ταξιδεύει μὲ διακόσια ἑκατομμύρια διαμαντικὰ καὶ μοιράζει ὁλόκληρες περιουσίες. 'Ο ἀπεσταλμένος του τὸ εἶχε δηλώσει: ὁ μαχαραγιᾶς θὰ πλήρωνε τοὺς λογαριασμοὺς τῶν πελατῶν ποὺ θὰ φεύγανε καὶ τὸ προσωπικὸ θὰ ἔπερνε τὰ ἴδια πουρμπουὰρ σὰν νὰ ἔμενε στὴν θέσι του.

'Επειδὴ κανεὶς δὲν θὰ ἐζημιωνόταν, ἡ διεύθυνσις τοῦ ξενοδοχείου ἄρχισε ἀμέσως ν' ἀδειάζῃ τὰ δωμάτια. Μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ τὸ κακὸ οἱ πελάτες μετεφέρθησαν εἰς ἄλλα ξενοδοχεῖα. Ὅσοι δὲν θέλανε νὰ πεισθοῦν ἐδιώχθηκαν διὰ τῆς βίας. Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ δισεκατομμυριοῦχος Κέννετ, ποὺ ἦτανε στὴν 'Αμερικὴ βασιλεὺς καποιου μετάλλου, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποστῇ τὴν κοινὴ τύχη.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀκριβῶς μιὰ ὥρα πρὶν ἐμφανισθοῦν τὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔφερναν τὸν Μαχαραγιᾶ καὶ τὴν συνοδεία του, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ὁ διευθυντὴς καὶ τὸ προσωπικὸ καὶ τὸ παρέδωσεν εἰς ἕνα 'Ινδό, ποὺ ἀντιπροσώπευε τὸν κύριό του, καὶ μερικοὺς ἀκολούθους ποὺ εἶχεν ἔρθει μαζί του. Τὸ πρόσωπο ὅμως αὐτὸ εἶχε γεννηθῇ πραγματικῶς εἰς τὸ βασίλειο τοῦ Μαδαλπούρ; Τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός του μποροῦσε νὰ τὸ εἶχε ἀποκτήσει κάνοντας ἡλιοθεραπεία. Καὶ ὁ τύπος του δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ κυκλοφοροῦν συνήθως εἰς τὶς εὐρωπαϊκὲς πόλεις.

Ἅμα ἔμεινε κύριος τοῦ πεδίου, ἔσπευσε νὰ φορέσῃ ἕνα σακάκι τοῦ διευθυντοῦ, ἔντυσε τοὺς ἀκολούθους του μὲ τὴ στολὴ τῶν μαῖτρ ντ' ὀτέλ, τοὺς συνεκέντρωσε γύρω του καὶ ἔτσι συνοδευόμενος πῆγε στὴν σκάλα τῆς εἰσόδου νὰ περιμένῃ τὸν ἔνδοξο ταξειδιώτη, ὁ ὁποῖος δὲν φαινότανε νὰ τὸν γνωρίζῃ καὶ δέχτηκε τὶς ὑποκλίσεις του σὰν νὰ προήρχοντο ἀπὸ κάποιο ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τοῦ ξενοδοχείου.

'Εν τῷ μεταξύ, οἱ ἀντικαταστάτες τοῦ προσωπικοῦ κλέψανε τὶς ἀποσκευὲς καὶ δείξανε εἰς τὴν ἀκολουθία τοῦ Μαχαραγιᾶ τὰ δωμάτιά της.

Ἔπειτα ἐπέστρεψαν νὰ εὕρουν τὸν ἀρχηγό τους τρίβοντας τὰ χέρια τους.

— Τὰ κλειδώσαμε, εἶπαν. Εἶχες μιὰ θαυμάσια ἰδέα, Μπουλός. Ἔχουμε στὸ χέρι τὰ κοσμήματα τοῦ Μαχαραγιᾶ.

* * *

Μολονότι κανένα ἀπὸ τὰ προηγούμενα κατορθώματά του δὲν μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ τολμηρὸ κόλπο ποὺ εἶχε κάνει τώρα, ὁ κύριος Μπουλὸζ εἶχε ὡς τόσο μεγάλη φήμη, ἀπατεῶνος καὶ διεθνοῦς κλέπτου. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχε στὸ νοῦ του ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὶς δουλειές, ἀφοῦ θὰ ἔκανε περιουσία κλέβοντας τὰ κοσμήματα καὶ τὰ μετρητὰ τοῦ Μαχαραγιᾶ, χωρὶς νὰ ἔχῃ νὰ φοβηθῇ τὴν ἐπέμβασι ἀδιακρίτων μαρτύρων.

Ἦτανε πραγματικὰ μεγαλοφυὴς σκέψις ἡ ἔμπνευσις ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ νὰ πιστευθῇ ὅτι τὸ διώξιμο τῶν πελατῶν καὶ τῶν ἐνοχλητικῶν ὑπαλλήλων ἦτανε μιὰ ἰδιοτροπία τοῦ Μαχαραγιᾶ.

Δὲν εἶμαι ὁ Μαχαραγιᾶς, κακομοίρη!...

Μόλις οἱ ἰνδοὶ ὑπηρέται θ' ἀποκοιμώντανε καὶ θὰ κλειδωνόντανε στὰ δωμάτιά τους, οἱ κλέφτες θὰ ἦσαν κύριοι τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐλεύθεροι νὰ τ' ἁρπάξουν ὅλα μὲ τὴν ἡσυχία τους, καὶ ὕστερα νὰ τὸ στρίψουν. Ἕνα αὐτοκίνητο θὰ τοὺς πήγαινε σὲ σίγουρο μέρος. 'Ο Μπουλὸζ τὰ εἶχε προβλέψει ὅλα.

— 'Εμπρός! διέταξε, ὅταν νόμισε ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα.

Καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς συνενόχους του, πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος ὅπου ἔμενεν ὁ Μαχαραγιᾶς.

Ἕνας μονάχος ὑπηρέτης ἀγρυπνοῦσε. Αὐτὸς ἄνοιξε. 'Αμέσως τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔδεσαν, τὸν φίμωσαν, ὁ θόρυβος ὅμως ποὺ ἔγινε προεκάλεσε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἰνδοῦ ἡγεμόνος, ποὺ ἔμεινε κατάπληκτος βλέποντας νὰ μεταχειρίζωνται ἔτσι τὸν ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστο του.

'Ο Μαχαραγιᾶς ἑτοιμαζότανε χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ. 'Αλλὰ ὁ Μπουλόζ, ε κά, τοῦ ἔδειξε ἕνα πιστόλι καὶ ζήτησε τερη συνομιλία.

— Τοῦ κάκου μᾶς κάνετε τὸν κάργα. πει νὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ ψάξουμε τὰ μπ ζια σας καὶ νὰ πάρουμε ὅ,τι θέλουμε, εἶπε περασματικά, ἀφοῦ τοῦ ἐξέθεσε, ὄχι ὑπερηφάνεια, τὴν κατάστασι ποὺ δημιούρ μὲ τὸ κόλπο του.

Ὅσο καὶ νὰ φωνάξετε, κανεὶς δὲν θὰ ἀκούσῃ. Τὸ ξενοδοχεῖο εἶναι ἄδειο.

— Λοιπὸν τοὺς διώξατε ὅλους; εἶπε ὁ χαραγιᾶς, ποὺ φαινότανε μᾶλλον ἀγανα σμένος παρὰ συγκινημένος.

— Καὶ τὸν δισεκατομμυριοῦχο Κέννετ μα, ποὺ δὲν θὰ σᾶς συγχωρήσῃ ποτὲ αὐτό, πάντησε κοροϊδευτικὰ ὁ Μπουλόζ.

— Τὰ καταφέρατε ὡραῖα, ἀναστέναξ Μαχαραγιᾶς.

— Ψέμματα; Καὶ εἶνε δίκαιο νὰ κερδ πολλὰ χρήματα. 'Εμπρός, βγάλτε τὰ διαμάν σας καὶ τὰ μαργαριτάρια σας.

'Ακούστηκε ἕνα χάχανο. 'Ο Μαχαραγιᾶς λιότανε κυριολεκτικῶς ἀπάνω στὰ μαξιλάρ τοῦ κρεββατιοῦ του.

— Τὰ διαμάντια μου!... Τὰ μαργαρ ρια μου!... 'Επανέλαβε δακρύζοντας τὰ γέλια. Μὰ αὐτὸ εἶναι νόστιμο. Νὰ φα τασθῇ κανεὶς ὅτι κάνατε τόσο πολὺ κόπο νὰ ἔρθετε νὰ ζητᾶτε τὰ διαμάντια τοῦ Μ χαραγιᾶ τοῦ Μαδαλπούρ! Τί γκάφα εἶ τούτη!... Μὰ δὲν εἶμαι ὁ Μαχαραγιᾶς κ κομοίρη! Εἶμαι... ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνταγω στάς σας, ποὺ μεταχειρίζομαι τὸ ἴδιο κόλ μὲ τὸ δικό σας.

— Μὰ πῶς ἔγινεν αὐτό; ἀνεφώνησε ὁ Μπ λόζ, ἀπελπισμένος.

— Τὴν τελευταία στιγμή, ὁ ἀληθινὸς Μ χαραγιᾶς ἀνέβαλε τὸ ταξίδι του, ἐξήγησε ἄλλος. Ἅμα τὸ πληροφορήθηκα, σκέφθηκα μέσως νὰ τὸν ἀντικαταστήσω μὲ τὴ βοήθει κάποιων συντρόφων. Ἕνας Μαχαραγιᾶς, εἶνε ἀλήθεια, δὲν προκαλεῖ δυσπιστία. 'Υπ λόγιζα λοιπὸν ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ κάνω λεύθερα τὴν δουλειά μου... καὶ προπάντ νὰ γδύσω αὐτὸν τὸν δισεκατομμυριοῦχο π τὸν διώξατε τόσο ἀνόητα. Μοῦ χαλάσατε τ δουλειά. Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ συγχ ρήσω.

— Μὰ καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε γκρινιάζοντ ὁ Μπουλόζ, ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἀποτυχία το Ποῦ ἀκούστηκε αὐτὸ νὰ περνάει κανεὶς γ Μαχαραγιᾶς ἀφοῦ δὲν εἶναι! Γιὰ νὰ γελά τοὺς συναδέλφους. Τώρα φεύγω. Ἂς ἔμεν κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τὶ μποροῦσε νὰ γίνῃ. Βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο χτυπώντας δυνατὰ τὴ πόρτ

'Απὸ πίσω του, γελώντας κάτω ἀπὸ τὰ μ στάκια του, ὁ Μαχαραγιᾶς ἔσπευσε νὰ βάλ τὸ σύρτη τῆς πόρτας λέγοντας στὸν τρ μαγμένο ὑπηρέτη του:

— Φοβήθηκες; Βλέπεις ὡς τόσο ὅτι δ ἦτανε τόσο δύσκολο νὰ ξεμπλέξουμε καὶ γλυτώσουμε τὰ κοσμήματα. Ἔφτανε ποὺ ἐ τἄχασα καὶ ποὺ ἔκανα τὸν λωποδύτη αὐτὸ ν πιστεύσῃ ὅτι δὲν ἤμουνα ἐγὼ ὁ ἴδιος.

'Η κωμῳδία ἐπέτυχε περίφημα.

H. L. MAGOG

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

«Ζητεῖτε καὶ εὑρήσετε»
ὁ Θεῖος νόμος γράφει·
μὰ σὺ ζητεῖς τόσον καιρὸ
καὶ βρίσκεσαι στὸ ράφι!

Α.Ν.Π.

ΜΕ ΕΡΩΤΑ ΧΩΡΙΣ ΑΓΑΠΗ

ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

[Τὰ προηγούμενα. — 'Ο Γιάννης Παπαμαθιὸς εἰς μίαν ἐρωτικὴν συνέντευξίν του μὲ τὴν Ὄλγαν Μαρότση, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ μὲ τὴν ὁποίαν μάλιστα εἶχε σχέσεις, μαθαίνει ὅτι αὐτὴ πρόκειται νὰ νυμφευθῇ ἄλλον. Διὰ νὰ παρηγορηθῇ ὁ Παπαμαθιὸς συχνάζει εἰς τὸ καφὲ-κονσὲρ « Γκού », ὅπου ἡ χορεύτρια Σύλβια χορεύει ὁλόγυμνη.]

6 (Ἡ συνέχεια)

Ποῦ τὴν εὑρῆκε τόση θηλυκότητα ; Εἶχε δῆ κανένας σουλτάνος τῆς Δαμασκοῦ, κανένας Χάνης τῆς Βασσόρας τέτοιο γυναικεῖο σῶμα, τόσο τέλειο, τόσο ἄψογο;

Καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ διαβολεμένα δείχνοντας τὴ γύμνια της σὲ χίλιες φόρμες, σὲ χίλιες κάμψεις, σὲ χίλιους πειρασμούς.

Ὅλα τὰ μάτια ἦσαν καρφωμένα ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ αἰθέριο ὄν. 'Η σάλα ὁλόκληρη συγκρατοῦσε τὴν ἀναπνοή της. 'Ο Παπαμαθιὸς ἐγύρισε πρὸς τὸν πρώην βουλευτὴ ποὺ εἶχε βγάλῃ πρὸ ὀλίγου ἕνα σοφὸ ἀξίωμα γιὰ τὴν ἐπιστήμη τοῦ χοροῦ. 'Ο καημένος αὐτὸς κύριος ὁ πρώην ἐκύτταζε ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. Τὰ μισάνοιχτα ξυρισμένα χείλη του ἔτρεμαν.

Ὕστερα ὁ Παπαμαθιὸς ζαλίστηκε. Μόλις ἔβλεπε. Τὸ γυμνὸ κορμὶ τῆς Σύλβιας ἐλεύκαζε μπροστά του σὰν ἕνα θεῖο αὐτόφωτο ὂν μέσα στὴν ὀμίχλη τῶν καπνῶν καὶ τῶν ἀναπνοῶν τῶν στομάτων τοῦ «Γκού»

Ὅταν ἦρθε ἡ Σύλβια σὲ λίγο τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι. Αὐτὸ ἦταν ἕνας σιωπηλὸς ὅρκος ὑποταγῆς. 'Απὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν μαζί της. 'Η Σύλβια εὕρισκε ἐνδιαφέρον στὴν συντροφιά του, στὸν παιγνιδίστικο τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὴν μεταχειριζόταν, στὶς παραδοξολογίες του ὅταν τὸ κοκτέϊγ τὸν ἄναβαν, καὶ στὶς ἄφθονες ἑλληνικὲς γραμμές.

Καὶ ἀπόψε, ὅπως ὀχτὼ ἡμέρες τώρα, ἐξακολουθοῦσε ὁ Παπαμαθιὸς τὴν κούρα του γιὰ τὴν ἀπαλλαγήν του ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῆς Ὄλγας. Κ' ἐνῷ παράγγελνε τὸ πέμπτο κοκτέϊγ λίγο πρὶν ἡ Σύλβια ἀρχίσῃ τὸ γυμνὸ χορό της, εἶδε νὰ περνᾷ μπροστά του ὁ ναύαρχος ὁ Φυλλίδης.

— Αἵ, ναύαρχε.

Τὸν ἐκάλεσε πλάϊ του.

— 'Εδῶ κανονίζεσαι τώρα, τοῦ εἶπε ὁ γερογλεντζές. Σὲ βλέπω κάθε βράδυ.

— Δὲν σᾶς εἶδα, ναύαρχέ μου.

— Ἔρχομαι ἀργὰ λιγάκι καὶ κάθομαι στὴν ἄλλη πλευρά. Ποῦ νὰ μὲ ἰδῇς. 'Απόψε μοὔπιασαν τὴ θέσι. 'Αξίζει τὸν κόπο αὐτὴ ἡ ἐγγλεζοῦλα σου.

— Κάτσε λοιπὸν ἐδῶ νὰ τὴ γνωρίσῃς. Θὰ φύγῃς ἀγγλόφιλος.

— Τὸ σπουδαῖο εἶνε ὅτι ξεμπέρδεψες μὲ τὴν Ὄλγα. 'Εγὼ εἶχα φοβηθῇ. Δὲν τελειώνει κανεὶς εὔκολα μ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες. Καὶ μάλιστα μὲ τὴ μάννα. Μπράβο. 'Εγὼ δὲν ἤμουν τόσο δυνατός. Τὴν ἐγνώρισα αὐτὴ τὴ γυναῖκα ὅταν ἤμουν πλωτάρχης καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τότε.

— Τόσα χρόνια, ναύαρχε;

— Τόσα. Ἂν σοῦ τὰ πῶ τὰ ὅσα ἔπαθα δὲν συγκρίνονται μὲ τὰ δικά σου. 'Εσὺ τοὐλάχιστον ἐχώρισες ἀπὸ τὴν Ὄλγα ἀμέσως μόλις ἀραβωνιάστηκε. 'Αλλὰ ἐγώ;...

— 'Αρραβωνιάστηκε; ἐρώτησε μὲ κατάπληξι ὁ Παπαμαθιός. 'Η Ὄλγα ἀρραβωνιάστηκε;

— Δὲν τὸ ξέρεις; εἶπε ὁ ναύαρχος. Ὄχι δά. Εἶπαν ἴσα-ἴσα ὅτι γι' αὐτὸ τραβήχθηκες.

'Η φωνή του ἔδειχνε πὼς εἶχε τραβήξει ἀρκετὰ ποτήρια.

— Ὥστε ἔρχεσθε συχνὰ ἐδῶ, ναύαρχε, εἶπε ὁ Παπαμαθιός, ποὺ ἤθελε ν' ἀλλάξῃ συζήτησι.

'Απάνω στὴν τελευταία ὀργή τοῦ σαξοφόν, ἄφησε τὸν μανδύα νὰ καταρρεύσῃ στὸ πάτωμα.

(Βλέπε σελ. 88)

— Δὲν ἔχω παράπονο φίλε μου. Ὅπως πάρῃ καθένας τὴ ζωή. Ἢ μᾶλλον ὅπως τὸν σπρώξῃ τὸ ρεῦμα της. Μιὰ φορὰ εἶχα κ' ἐγὼ μιὰ ἱστορία. Εἶχα ἀγαπήσῃ μιὰ κοπέλλα. Ἤμουν ὅπως ὅλοι οἱ ναυτικοὶ ἄνθρωπος τοῦ γλεντιοῦ, δὲν ἔδινα πεντάρα γιὰ καμμιὰ γυναῖκα ἰδιαιτέρως. Τὶς ἀγαποῦσα ὅπου τὶς εὕρισκα καὶ γιὰ ὅσον καιρὸ τὄφερνε ὁ δρόμος μου καὶ τὸ κέφι μου νὰ τὶς βλέπω. Εἴχανε γιὰ μένα τὴν ἀξία τοῦ ποτηριοῦ. Τὸ πίνει κανεὶς ὅπου νἆναι, φτάνει νὰ τὸ βρῇ καλό. 'Αλλὰ ἦρθε ἡ ὥρα μου μιὰ μέρα. Βρέθηκε μπροστά μου ἡ κοπέλλα ποὺ σοῦ εἶπα. Φαντάσου μιὰ Ὄλγα μὲ πιὸ ὄμορφα μάτια, μὲ χαρακτηριστικὰ κοντυλένια, μ' ἕναν ἀέρα ποὺ φώναζε: 'Εδῶ εἶμαι. Ἕνα κορμὶ σπαθάτο. Τὰ ψήσαμε, μὲ ἤθελε, καὶ τὴν ἤθελα. Δὲν ἔχασα καὶ πολὺ καιρό. Τὴν ἐζήτησα ἀπὸ τὸν πατέρα της. 'Η προῖκα της ἦταν μικρή, ἀσήμαντη, κ' ἐπερίμενα νἄρθουν οἱ δικοί της ἐνθουσιασμένοι γιὰ τὴν τύχη τῆς κόρης τους. Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἦταν περιζήτητος γαμπρὸς τότε. Λοιπὸν τὴν ἔπαθα. 'Επροτίμησαν ἕναν ἄλλο μὲ μεγάλη περιουσία. 'Εγὼ εἶχα μικρὰ πράματα. Ὅσα εἴχανε μείνῃ ἀπὸ τὰ οἰκογενειακά μας χτήματα ποὺ τὰ εἶχε φάῃ ὁ πατέρας μου στὴν πολιτική.

— Καὶ τὸ κορίτσι; ἐρώτησε ὁ Παπαμαθιὸς μ' ἐνδιαφέρον.

— Τὸ κορίτσι... Γυναῖκες... Δὲ βαρυέσαι. Δὲν ἀντέχουνε καὶ πολύ. Τὴν ψάλανε στὸ σπίτι της, ὁ ἄλλος ἐγυάλιζε, ἐδίστασε λίγον καιρό, ἀλλὰ στὸ τέλος τὸν πῆρε.

— Καλά. Πῶς σᾶς δικαιολογήθηκε;

— Δικαιολογίες βρίσκονται, φίλε μου, ὅταν θέλῃ κανείς. Εἴχανε ζητήσῃ, λέει, πληροφορίες καὶ τοὺς εἶπαν ὅτι εἶμαι μπεκρῆς, χαρτοπαίχτης, γυναικᾶς, χρεωμένος, ὅτι θὰ σαπίσω γρήγορα ἀπὸ τὴ ζωὴ ποὺ κάνω. Καμμιὰ φορὰ τὸ συλλογίζομαι καὶ γελάω. 'Εγὼ εἶμαι ὄρθιος καὶ πίνω ἀκόμη ὅπως μὲ βλέπεις καὶ ὁ ἄλλος ἐπέθανε.

— Ἂ ἐπέθανε ὁ ἄντρας της, εἶπε ὁ Παπαμαθιός.

— Δὲν τὸ ξέρεις;

— Ποῦ νὰ τὸ ξέρω, εἶπε ἐκεῖνος γελώντας. Τώρα ἀκούω αὐτὴ τὴν ἱστορία.

— Ἔχεις δίκηο. Ἄκουσε λοιπόν. 'Ο γάμος ἔγινε ὅταν ἤμουν ἀξιωματικὸς στὴν πλωτὴ ναυτικὴ σχολή, ποὺ ἔκανε τότε ταξεῖδι. Ὅταν ἐγύρισα καὶ τὄμαθα ἔγινα ἔξω φρενῶν. Κι' ἂν δὲν ἐτύχαινε τότε νὰ μὲ τιμωρήσουν γιὰ κάποια ἱστορία καὶ νὰ μείνω ἕνα μῆνα στὸ ναύσταθμο θὰ ἔκανα μονομαχία μὲ τὸ σύζυγο. Ἤθελα νὰ τὸν εὕρω καὶ νὰ δημιουργήσω ἕνα ὁποιοδήποτε ἐπεισόδιο γιὰ νὰ χτυπηθοῦμε. Στὸ πιστόλι δὲν ἔπαιζα. Θὰ τὸν ἐσκότωνα. Εὐτυχῶς στὸ μῆνα ποὺ ἐκάθησα στὸ ναύσταθμο ξεζαλίστηκα, μοῦ πέρασε λίγο. Συνέβη τότε ἄλλως τε παρ' ὅλη τὴν ποινή μου στὸ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ μὲ τοποθετήσουν ὕπαρχο στὴν «Ὕδρα». Ἴσως εἴχανε φροντίσει οἱ δικοί μου ποὺ εἴχανε μάθει τὴν ἱστορία. Ἄλλο ταξεῖδι. 'Αλλὰ τὰ σπουδαῖα ἔγιναν ὅταν ἐγύρισα πάλι.

— Τὸν εὑρήκατε πάλι τὸν σύζυγο.

— Ναί, ἀλλὰ ὑπὸ ποίας συνθήκας...

— Ἦταν κατεστραμμένος...

— Καθόλου. Τότε μάλιστα ἐπήγαινε περίφημα. Ἕνα βράδυ σὲ μιὰ παράστασι στὸ «Βασιλικό», μοῦ φαίνεται πὼς ἔπαιζαν τὸν «Δὸν Κάρλο», στὸ διάλειμμα εἶδα τὴν κυρία. Κατάλαβα πὼς ἐκεῖνος ποὺ καθόταν πλάϊ της ἦταν ὁ ἄντρας της.

— Κ' ἐκάματε ἐπεισόδιο.

Καὶ ὁ Παπαμαθιὸς ἐγέμισε πάλι τὰ ποτήρια. 'Ο ναύαρχος ἤπιε καὶ χαϊδεύοντας τὴν πλάτη τῆς Σύλβιας, ποὺ τὰ μεγάλα της γαλάζια μάτια καθὼς τὸν κύτταζε γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἔλεγε μὲ τὰ λίγα ἑλληνικὰ ποὺ ἤξερε, εἶχαν πάρῃ ἐκστατικὴ ἔκφρασι, ἐξακολούθησε.

— Ποιὸ ἐπεισόδιο; Δὲν ἦταν συνειθισμένος

ΞΕΝΑΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ

Ἡ πρόσφατος ἀνακάλυψις νέων ἀδαμαντοφόρων στρωμάτων εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν, ἑλκύει τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου ἐπὶ τῆς ἀνθηροτάτης ἐκείνης βιομηχανίας, ἡ ὁποία συγκεντρώνει χιλιάδας ἀνθρώπους ἐπιδιώκοντας εὔκολον καὶ ταχὺν πλουτισμόν. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, ἀφηγεῖται ὁ Ντράϋντεν, εἰς τὴν « Δεκαπενθήμερον Ἐπιθεώρησιν τοῦ Λονδίνου » ἐγένοντο διάφοροι ἔρευναι εἰς ποικίλα σημεῖα. Ἡ ἔρευνα εἰς τὸν ποταμὸν Μόλοπο, πλησίον τοῦ Μάρκιγκ, φαίνεται ὑποσχομένη καλὰ ἀποτελέσματα. Μία ἄλλη ἔφερεν εἰς φῶς τὴν σπουδαίαν ἀνακάλυψιν ἀδαμάντων εἰς τὸ Γκρασφοντάϊν, τοῦ Δυτικοῦ Τρανσβάαλ. Ἐκεῖ, τὴν 4ην Μαρτίου, ὄχι ὀλιγώτεροι τῶν 27 χιλιάδων ἀνθρώπων συνήχθησαν εἰς ἔκτασιν δύο μιλλίων ἀπὸ τὴν περιοχὴν τῶν ἀδαμάντων, ἡ ὁποία προσφάτως εἶχεν ἀνακαλυφθῆ. Ἦτο ἓν θαυμαστὸν θέαμα. Μεγάλη ἀστυνομικὴ δύναμις ἐτήρει τὴν τάξιν καὶ ἑκατοντάδες αὐτοκινήτων ἐκόμισαν θεατάς. Μόλις ἐδόθη τὸ σύνθημα, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἐπιδρομεῖς ὥρμησαν εἰς ἀναζήτησιν τῆς εὐτυχίας. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀμφοτέρων τῶν χρωμάτων καὶ πάσης φυλῆς.

Τὸ μέγα λεκανοπέδιον τοῦ Γκρασφοντάϊν θεωρεῖται ὡς τὸ μεγαλείτερον μεταλλεῖον ἀδαμάντων. Ἀλλὰ τὸ μεταλλεῖον τοῦτο ἔδυσε κατὰ τὴν πρόσφατον ἀνακάλυψιν τῶν θαυμασίων εἰς ὄγκον καὶ ποιότητα ἀδαμάντων νοτίως τοῦ ποταμοῦ Ὀρὰνζ εἰς τὴν θέσιν Μικρὸν Ναμακουαλάνδ. Ἡ περιοχὴ αὕτη εἶνε ἄγονος καὶ ἔρημος, κατοικουμένη κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ πλάνητας Μπόερς, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ κατοικίας χρησιμοποιοῦν τὰ κάρρα των. Ἐκεῖ κατοικοῦν ἐπίσης ὀλίγοι Ὀττεντότοι καὶ ἄλλοι. Εἰς τὴν ἄμμον τῆς ἐρήμου αὐτῆς, εἰς ἀπόστασιν πέντε μιλίων τοῦ ποταμοῦ, ἀνεκαλύφθη ἓν θαυμάσιον στρῶμα ἀδαμαντοφόρον, τόσον πλούσιον καὶ ἐκλεκτόν, ὥστε νὰ προκαλέση τὴν κατάπληξιν ὅλων τῶν εἰδημόνων.

Λέγεται ὅτι τὰ διαμάντια αὐτὰ εἶναι τέλεια καὶ διαυγέστατα. Μερικὰ μάλιστα ἔχουν καὶ ἐξαιρετικὰς διαστάσεις.... Εὑρέθη ἓν πλέον τῶν 81 καρατίων καὶ ἐξετιμήθη 7 χιλιάδας λίρας.

Πρὸ 60 ἐτῶν, τὸ 1867, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὀράνζ, ἀνεκαλύφθησαν τὰ πρῶτα διαμάντια τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς. Ἡ ἀνακάλυψις ἔγινε τυχαίως καὶ κατὰ παράδοξον τρόπον.

Ἕνας ἔμπορος καὶ ταξειδιώτης, ὀνόματι Ὀρέηλυ, φθάσας τυχαίως μὲ τὸ κάρρο καὶ τὰ ἄλογά του εἰς τὸ κτῆμα ἑνὸς Μπόερ, ὀνόματι Βὰν Νίμερκ, πλησίον τοῦ Χοπτάουν, εἰς τὸν ποταμὸν Ὀράνζ, εἶδεν ὅτι τὰ παιδιά του ἔπαιζαν μὲ κάτι λαμπερὰς πέτρας, τὰς ὁποίας συνέλεγαν εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Ἕνα ἰδίως ἀπὸ τὰ πετράδια αὐτὰ εἵλκυσε περισσότερον τὴν προσοχήν του διὰ τὴν λαμπρότητα του. Ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Μπόερ τὴν ἄδειαν νὰ τὴν πάρη μαζί του καὶ τὴν δείξη εἰς εἰδικούς. Ὁ Μπόερ εὐχαρίστως τοῦ ἔδωσε τὸ πετράδι, τὸ ὁποῖον ἐζύγιζε 21 1)4 καράτια καὶ τὸ ἔδειξεν εἰς τὸν δόκτωρα Ἄθερστον, εἰς τὸ Γκραμανστάουν, ἕνα εὐγενῆ ἐπιστήμονα. Οὗτος τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀδάμαντος ἀξίας τοὐλάχιστον πεντακοσίων λιρῶν, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Καὶ προσέθηκεν ὅτι εἰς τὸ μέρος ὅπου εὑρέθη ἀπαραιτήτως θὰ εἶνε πολλὰ ἄλλα. Ἡ προφητεία ἐπραγματοποιήθη. Ὁ Ὀρέηλυ μετέβη εἰς Κεϊπτάουν, ἐπώλησε τὸ διαμάντι καὶ ἐπιστρέψας ἔδωσε τὸ ἥμισυ τῶν πεντακοσίων λιρῶν εἰς τὸν μπόερ Βὰν Νίκερκ.

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἔπεισε τὸν Μπόερ νὰ μεταβῇ εἰς ἀναζήτησιν καὶ ἄλλων διαμαντιῶν. Μετὰ διετεῖς ἐρεύνας ἔμαθεν ὅτι ἕνας ἰθαγενὴς ὀνόματι Γκρίνια ἔφερεν εἰς τὸν λαιμόν του ἕνα θαυμάσιον διαμάντι ραμμένον ἐπάνω εἰς ἕνα κομμάτι δέρματος, καὶ τὸ ἐθεώρει ὡς σημαντικὸν φυλακτόν. Μετὰ πολλοὺς κόπους ἀνακάλυψε τὸν ἰθαγενῆ καὶ τὸν ἔπεισε νὰ τοῦ πωλήση τὸ διαμάντι (83 1)2 καρατίων) ἀντὶ 400 λιρῶν. Μετέβη δὲ οὗτος εἰς τὸ Κεϊπτάουν καὶ τὸ μετεπώλησεν ἀντὶ 11.200 λιρῶν. Τὸ διαμάντι αὐτὸ ἔγινε κατόπιν περίφημον ὑπὸ τὸ ὄνομα « Ἀστὴρ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς » καὶ ἐπωλήθη εἰς τὸν ἐσχάτως ἀποθανόντα κόμητα Δούδλεη ἀντὶ 25 χιλιάδων λιρῶν, σήμερον δὲ τὸ φορεῖ ἡ χήρα του.

Ἡ εἴδησις τῶν ἀνακαλύψεων τούτων συνεκίνησε ὁλόκληρον τὴν Νότιον Ἀφρικήν. Ἐρευνηταὶ καὶ σκαφεῖς, ἔμποροι καὶ τραπεζῖται, ἰδίως Ἑβραῖοι, συνεκεντρώθησαν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου εἰς τὸ μέρος αὐτό. Κατόπιν ἀνεκαλύφθησαν ἄλλα ἀδαμαντορυχεῖα εἰς διάφορα ἄλλα σημεῖα, ἀλλ' ἐντὸς διαμέτρου περιλαμβανομένης εἰς τέσσερα μίλια. Καὶ λούθησαν διαρκῶς ἀνακαλυπτόμενα ἀδαμαντορυχεῖα. Εἰς τὸ Κόδιφοντάϊν ἀ φθη τὸ 1919 ἀδάμας 388 καρατιῶν καὶ 1917 εἰς τὸ Τόησπαν εὑρέθη ἄλλος ρατιῶν !

Τὸ ἀδαμαντορυχεῖον τοῦ Βέσσελτον, Τράνσβααλ, εἶνε περίφημον διότι ἐκεῖ θη ὁ διάσημος ἀδάμας Κούλιναν, ζυγίζων 3)4 καράτια ! Ἠγοράσθη τὸ 1907 ἀπὸ βέρνησιν τοῦ Τράνσβααλ καὶ ἐδωρήθη Ἐδουάρδον Ζ'. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἐκόπη εἰς διάφορα κομμάτια, τὰ ὁποῖα σαν διάφορα κοσμήματα ἀνήκοντα σήμερ τὸ Ἀγγλικὸν Στέμμα.

Ἄλλα περίφημα διαμάντια τῆς Νοτί φρικῆς εἶνε τὸ «Στοῦαρτ» 150 καρατίων, « Βικτόρια » 457 καρατίων. Τὸ τελευταῖ το θαυμάσιον διὰ τὴν λαμπρότητά το λήθη εἰς τὸν Νιζὰμ τοῦ Χιδεραβὰδ ἀντὶ χιλιάδων λιρῶν. Τὸ διαμάντι « Ἐξέλσι ξαχθὲν τὸ 1893 ἐζύγιζε 971 καράτια.

Ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πρώτου τος ἀπὸ τὸν Ὀρέηλυ κατὰ τὸ 1867 μέ μερον ἐξήχθησαν διαμάντια 31 τόννων ξίας τοὐλάχιστον 220 ἑκατομμυρίων λι

Καὶ ὅμως οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἱκανοπ Ὁ κόσμος ζητεῖ περισσότερα, ἰδίως με εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ὅτε οἱ νεόπλουτοι νὰ στολισθοῦν μὲ ἀπαστράπτοντας λίθους, ἡ ζήτησις αὐτὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξ θήση. Μάλιστα οἱ ἁρμόδιοι καὶ ἡ κυβέρ τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ἤρχισαν νὰ ἀνησυχ τὸν κίνδυνον... τῆς ὑπερπαραγωγῆς ἀδαμά Φυσικά, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τῆς πρ ρᾶς καὶ τῆς ζητήσεως, ἂν γεμίσουν αἱ ραὶ ἀπὸ προσφερόμενα διαμάντια ἡ τιμ θὰ πέση καὶ θὰ παύσουν νὰ ἔχουν πλέον τ τίμησιν τὴν ὁποίαν ἔχουν τώρα. Διὰ τοῦ κυβέρνησις εἶνε τῆς γνώμης νὰ λάβη μ προστατευτικὰ διὰ νὰ ἀποσοβηθῇ ἡ κρίσ τὰς ἀγοράς. Ἡ τελευταία μάλιστα ἀνακ νέων ἀδαμαντοφόρων στρωμάτων εἰς τὸ ταμὸν Ὀρὰνζ ηὔξησε τὰς κυβερνητικὰς ἀ χίας.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, εὑρέθησαν ἀδά τες ἀξίας πλέον τῶν δέκα ἑκατομμυρίων λ

ΕΡΕΥΝΗΤ

τύπος. Μ' ἐχαιρέτησε μὲ τὸν πιὸ ἐγκάρδιο τρόπο καὶ μοῦ ἔνευσε νὰ σηκωθῶ. Ἐπῆγα καὶ μὲ παρουσίασε στὸν ἄντρα της. Ὁ καλλίτερος φίλος μας, εἶπε. Τοὺς ἐπρόσφερα ἕνα ποτηράκι στὸ φουαγιὲ καὶ μ' ἐκάλεσε στὸ σπίτι της. Ἀπὸ τότε μὲ μάγεψε. Ἔγινα φίλος τους.

— Ἐκάματε δηλαδὴ τὸ κλασικὸ τρίγωνο, ναύαρχε.

Ὁ ναύαρχος ἔκαμε μιὰ χειρονομία, ποὺ τὸ ὁμολογοῦσε.

— Αὐτὸ κράτησε κάμποσο καιρό, ἐξακολούθησε, ἀλλὰ ὕστερα κάτι μυρίστηκε ὁ σύζυγος. Ὑποθέτω πὼς τὸ ψυχικὸ τὸ ἔκαμε ἕνας φίλος του ποὺ μαζευότανε κάθε μέρα στὸ σπίτι. Ἐκείνη μοῦ ζήτησε νὰ ἀραιώσω τὶς ἐπισκέψεις μου. Τὸ ἔκαμα καὶ σκέφθηκα νὰ κόψω ἐντελῶς. Τότε ἔπαθα ἕνα ἄλλο ἀτύχημα.

— Ἐγνωρίσατε ἄλλη;

— Ἐπαντρεύθηκα. Μὲ τὴ γυναῖκα μου ἔζησα πολὺ λίγον καιρό. Διαζύγιο. Ἔβγαλαν μιὰ ἀπόφασι φοβερὴ γιὰ μένα. Ἐν τούτοις δὲ θέλησα ποτὲ νὰ πῶ ποιὸς ἔφταιγε ἀπὸ τοὺς δυό μας. Ἄς εἶναι. Ξαναπαντρεύθηκε. Ἔχει παιδιά. Ὁ μεγάλος της γυιὸς εἶνε ἄντρας. Τότε ξανασυναντήθηκα μ' ἐκείνη. Ὁ ἄντρας της εἶχε πεθάνη, ἀφοῦ κατεστράφηκε οἰκονομικῶς καὶ στὸ σπίτι της ἦταν ἐγκατεστημένος σχεδὸν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε βάλη ψύλλους στ' αὐτιὰ στὸν ἄντρα της γιὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνη.

— Ὥστε ἡ κυρία ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς καὶ τὸν ἄντρα της, εἶχε καὶ τρίτον.

— Ποῦ νὰ τὰ ξέρη κανεὶς αὐτά. Ἐμένα μ' ἔπεισε τότε ὅτι ἡ σχέσεις της ἄρχισαν στὴ χηρεία της, καὶ ὅτι ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη γιατὶ ἦταν ὁ μόνος ποὺ τὴν ἐπροστάτευε αὐτὴ καὶ τὸ παιδί της. Τότε ἄλλαξε ὁ γύρος. Ἔγινα ἐγὼ ὁ μυστικός. Τὶ ἔλεγε στὸν ἄλλο δὲν ξέρω. Ἔτσι δὲν ἐξεκόλλησα πειὰ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄρχισαν νἄρχωνται καὶ ἄλλοι, ὑποπτευόμουν, πειραζόμουν, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα καὶ νὰ προβάλω καμμιὰ ἀξίωσι. Δὲν εἶχα τὸ κουράγιο. Ἔμεινα μέσα στὴν παρέα αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐγέρασα μαζί τους χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

— Μὰ ποιὰ εἶν' αὐτή; ρώτησε ὁ Παπαμαθιός, ποὺ κάτι ὑποπτευόταν..

— Δὲν ἐμπῆκες στὸ νόημα; Ἡ μητέρα τῆς Ὄλγας, φίλε μου. Τῆς δικῆς σου.

— Δηλαδὴ δὲν εἶνε καθόλου δική μου, εἶπε ἐκεῖνος. Γιὰ φαντάσου. Τὶ ἱστορία.

— Στὸ δικό σου ζήτημα τοὺς τὰ ἔψαλλα γιὰ καλά. Ἐπέμεινα νὰ σὲ ἀφήσουν νὰ πάρης τὸ κορίτσι. Σ' ἐκτιμῶ, σὲ συμπαθῶ. Ὕστερα εἶδα πὼς τὴν ἀγαπᾷς. Ἀλλὰ βλέπεις τὸ ἔχουν γιὰ κακὸ σ' αὐτὴ τὴν κοινωνίαν νὰ κάμουν ἕνα καλό, ἢ τοὐλάχιστον νὰ μὴ ἐμπόδια στὸ δρόμο τοῦ ἄλλου. Δὲ βαρ Δὲν ἔχεις, λέει, λεφτά. Πρωτοστατεῖ σὲ ὁ Φουντάνιας, αὐτὸ τὸ ζῶον. Ὅπως τὰ θάλασσα τότε στὴ δική μου ὑπόθεσι, ἔτσι κατάφερε καὶ μὲ σένα. Δὲν τοῦ γεμίζει μάτι. Αὐτὸν ἀκοῦνε. Ἐμένα δὲν μὲ λογα ζουν. Ἄς βγάλουν τὰ μάτια τους.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Φυλίδη. Πά ἐξετίμησα τὰ αἰσθήματά σας.

— Τὸ σωστὸ παιδί μου, τὸ ἴσιο. Ἀλλὰ δὲν εἶσαι σὰν ἐμένα. Δὲν σ' ἔχει βαρέσει τακούτελα, ὅπως τὴν ἔπαθα ἐγώ. Ἔφυγες κεῖ κ' ἦρθες ἐδῶ. Αὐτὸ εἶνε. Ἐδῶ ὅσα ρεῖ ν' ἀπολαύση κανεὶς εἶνε ζήτημα τῆς μασιόν, ἀλλὰ παντοῦ τὸ ἴδιο εἶνε. Ἐδῶ λάχιστον δὲν σὲ τρῶνε μὲ τὰ λόγια. Εἶσαι λάτης. Καὶ καμμιὰ φορὰ πετυχαίνει κανεὶς κανένα κομμάτι ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο. Ἡ γλεζούλα σου εἶνε φίνο πλασματάκι. Μπ

Ἡ Σύλβια ἐκατάλαβε ὅτι ὁ ναύαρχος σε γι' αὐτή, καὶ ἔσκυψε καὶ τίναξε τὸ της μὲ τὰ χρυσᾶ της μαλλιὰ κάτω ἀπὸ τὸ γοῦνι του, καὶ ἐπῆρε τὸ ποτῆρι της καὶ τὸ στὴν ὑγειά του.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχ

ΕΝΑ ΛΕΠΤΟΝ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΔΕΙΛΙΝΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ **ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ** κ. **Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ**

[Τὰ προηγούμενα. — Μιὰ γυναῖκα τοῦ ἡμικόσμου, ποὺ βρέθηκε ἀπὸ τὸν Βορρᾶ στὴν Αἴγυπτον, διηγεῖται τὴν ζωὴν της. Πλήττει μέσα στὸ μεγάλο ξενοδοχεῖο καὶ θυμᾶται τὶς παληές της γνωριμίες, ποὺ εἶναι ἀμέτρητες... Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς εἶναι κ' ἕνας παράδοξος γυναικεῖος τύπος, μ' ἕνα παιδάκι. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ διηγεῖται στὴν ἡρωΐδα πὼς τὴν ἐγκατέλειψεν ὁ ἄνδρας της γιατὶ ἀγαποῦσε μιὰν ἄλλη...]

6 (Ἡ συνέχεια)

Ὁ ἄτιμος! ... Μοῦ πέταξε στοὺς δρόμους κουρέλια τὴ ψυχή! Καὶ τ' ἀφῆκα ὅλα — σπίτια — συγγενεῖς — πατρίδες — κ' ἔφυγα, ἑκούσια ἐξόριστη. Ἔτρεχα, ἔτρεχα. . . Μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ἀνταμώσω πουθενά, γιὰ νὰ τὸν φτύσω κατάμουτρα τὴν ἀηδία μου, καὶ νὰ πεθάνω! Μάταια ὅμως. Μόνο ποὺ ἔχασα σὲ κάθε χώρα, σὲ κάθε πόλη, κι' ἀπὸ μιὰ λουρίδα τῆς ζωῆς μου. . . Καὶ κυλοῦν τὰ χρόνια. . . Φέτος δῶ. Ζητώντας λήθη καὶ παρηγοριά . . . Μ' ἀνώφελα. Δὲν εἶμαι πιὰ νέα! Κ' οἱ γρηὲς δὲν ἔχουν δικαιώματα, γιὰ τὴ χαρά! Πρέπει νὰ πονοῦν! . . . Οἱ ἄντρες — ὢ αὐτοὶ — μόλις δοῦνε, μόλις ἀγγίξουνε, τὴ σάρκα σου ἀλλοῦ.

Κι' ἂν δὲν μπορέσουν; Πάλι ἀλλοῦ! Κι' ὅμως, νοιώθω τὴν ἀνάγκη, ν' ἀγαπήσω καὶ ν' ἀγαπηθῶ. Μὰ τόση ψευτιά, τόση ἀτιμία γύρω. . . Θέ μου! Πῶς δὲν πνίγηκα ἀκόμα; Ποιὸν ν' ἀγαπήσης; Καὶ σὲ ποιὸν νὰ παραδώσης τὸ κορμί σου; Ἀξίζουνε αὐτὰ τὰ κτήνη, τέτοιο δῶρο βασιλικό; Ἄ! τοὺς ἠλίθιους! Στερεότυποι — ἀνάλλαγοι —καλούπια! . . . Οὔτε μὲ μιὰ καινούρια φράση δὲν πλούτισαν τὸ αἰσθηματικό τους λεξιλόγιο. . .

. . . Κι' ὡστόσο φαίνουνται πὼς θέλουνε νὰ παίξουνε μὲ τὶς γυναῖκες. . . Εἶνε, λέει, οἱ δυνατοὶ καὶ οἱ ἀφεντάδες, τοὺς βλάκες! Καὶ νἆσαι ὑποχρεωμένος νὰ τοὺς βλέπης, καὶ νὰ τοὺς ἀκοῦς. . . Καὶ νὰ γελᾷς . . . Καὶ νὰ γελᾷς. . . Ἕνα γέλιο ποὺ φέρνει θλίψης δάκρυα στὰ μάτια! . . .

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ πρόσθεσε ἀπότομα:

—« Μὰ γιατὶ σᾶς μίλησα; Τί θέλω ἀπὸ σᾶς; Καὶ τί μοῦ εἶσθε σεῖς; Μιὰ ξένη! Σὰν ὅλοι! — Σὰν ὅλες γύρω μου! Καὶ τί νὰ σᾶς τὸ κρύψω; Σᾶς μισῶ! Ναί, σᾶς μισῶ! . . . Εἶσθε νέα! Αὐτὸ φθάνει! Μοῦ κάνετε κακό! Ὡς κ' ἡ ἀνεψιά μου ποὺ ζηλεύω, γιατὶ τῆς ρίχτηκε ὁ μόνος ἄντρας ποὺ περιφρονοῦσα, μὰ **ποὺ** μοῦ ἄρεσε νὰ νοιώθω πίσω στὸ φουστάνι μου σὲ ἀδιάκοπο κυνηγητό! . . . Ἄχ! τὴν καϋμένη τὴ Μινέρβα! Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὸ σκολειό. . . Καὶ βιάζεται ν' ἀγαπήση . . . Τὴν καϋμένη. . . Τὴν ἀγαπημένη μου . . . Χά! Χά! Χά! . . .

Τὸ μοχθηρό της γέλιο, τὴν τράνταζε ὁλάκαιρη. Ἤτανε τρομακτική. Φοβήθηκα. Δὲ μπόρεσα οὔτε δυὸ λόγια συμπαθείας νὰ τῆς πῶ. Ἤμουνα τόσο συγκινημένη! Ὕστερα ἔπαψε. Πέντε λεπτὰ δρόμο δίχως λέξη. Καὶ σὰ σκυφτή. Μόλις φτάσαμε μοῦσφιξε τὸ χέρι. Κ' εἶπε μὲ μιὰ βουρκωμένη τρεμάμενη φωνή: «Νὰ μὲ συμπαθᾶτε! . . » Βιαστικὴ ἔστρεψε τὸ πρόσωπο — εἶνε ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὖχουν τὴν ντροπαλοσύνη τῶν δακρύων — κι' ὁλόϊση — πάλι ἀλύγιστη — προχώρησε σταθερὰ μὲς τὸ διάδρομο. . .

XII

Τὸν λένε Σέρλοκ Χόλμς ἐδῶ! Πρὸ ἔξη χρόνια ἔρχεται στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο, τὴν ἴδιαν ἐποχή, καὶ στὸ ἴδιο δωμάτιο. Σοφός. Ἐνδιαφέρων ἄνθρωπος. Μ' ἕνα σωρὸ ἰδέες. Μὰ ἐξωτερικοῦ δυσάρεστου, μὲ χαρακτηριστικὰ χοντρὰ καὶ ἀκανόνιστα, γλῶσσα δεμένη, καὶ παντελόνια ποὺ δὲ γνώρισαν ποτὲς τοῦ σιδερωτὴ τὸ τραπέζι. . . Ταμπεραμέντο ἐρωτόπαθο.

Μὰ στὸ σύνολό του, ἀποκρουστικός. Οἱ γυναῖκες τὸν περιγελοῦν κάτω ἀπ' τὴ μύτη. Τὶς νοιώθει, — τὶς ξέρει — ὑποφέρει — μὰ τὸν χαντακώνει τῆς γλῶσσας του ἡ δυστοκία. . . Γι' αὐτὸ προτιμᾶ τὴν μέρα, ποὖναι ἡσυχία, στὸ ξενοδοχεῖο, νὰ κυνηγᾷ, στοὺς κήπους πεταλοῦδες, καὶ τὸ βράδυ νὰ ἐκδικιέται τὶς καλοθελῆτρες του.

Πῶς; Μὲ τὸ ταλέντο ποὖχει νὰ βρίσκεται παντοῦ καὶ πάντα ὅπου ζευγάρι ἐρωτευμένο, φλερτάρει, σιγοκουβεντιάζει, ἀγκαλιάζεται, ἀλληλοφιλιέται! . . . Τὴν ἴδιαν ὥρα, θὰ τὸν δῇς σκυφτὸ στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, νὰ τρέχη βιαστικὸς πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα, ἕνα δέντρο, μιὰ κολώνα. Κ' ὕστερ' ἀπὸ λίγο, μὲς τὴν ἔρημο. Καὶ κατόπι θὰ φανῇ νὰ ξεπετᾷ ἀπ' τὸ παραπέτο τῆς ταράτσας, μιὰ περιγελάστρα μάσκα. Εἴτε ἅμα σβύσουνε τὰ φῶτα — τὶς προχωρημένες ὧρες — νὰ πετιέται μπρὸς σὲ κανένα Δὸν Ζουάν, ποὺ ἀγωνιωδῶς, σὰν φάντασμα γλυστρᾷ στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης ποὺ τὸν καρτερεῖ. Δὲ λέει τίποτα. Βουβὸς περνᾷ — δῆθεν τυχαία — μὰ στὰ μάτια του, μὲ τὰ σακκουλιασμένα βλέφαρα, πλέει ἡ ἱκανοποιημένη εὐχαρίστηση — ἡ ἡδονὴ τῆς χορτασμένης ἐκδίκησης.

. . . Βρίσκεται παντοῦ καὶ πάντα ὅπου ζευγάρι ἐρωτευμένο ...

Ὅλοι ἐδῶ μέσα τὸν μισοῦν. Μὰ κι' αὐτὸς δὲν ἀγαπᾷ κανένα. Ξέρει ὁλωνῶν τὰ μυστικά, τ' ἀνέκδοτα καὶ τὶς ἀδυναμίες. Εἶνε ἐπικίνδυνος. Γι' αὐτὸ πολλοὶ καὶ τὸν φοβοῦνται. Καὶ τοῦ κάνουνε καὶ κοπλιμέντα. Μ' αὐτὸς μὲ πονηρία, τοὺς φεύγει, ἀπειλώντας τους παντοτεινὰ μὲ τὴ σιωπή του, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ λυθῇ μιὰ μέρα. . .

Κάποτε μὲ μιὰ φιλενάδα, ποὺ δὲν τὸν χώνευε, τοῦ φτιάξαμε μιὰ φάρσα. Εἶχα κέφι καὶ γόνιμη τὴ φαντασία. — Τί νὰ κάνουμε σήμερα; Τί νὰ κάνουμε; — Βρῆκα! Φώναξα. — Τί; — Φάρσα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς! — Ἐμπρός!

Ἤτανε ἀπομεσήμερο. Τὸ δωμάτιό μου στὸ ἴδιο κοριντόρι μὲ τὸ δικό του. Καρτερούσαμε πότε θὰ σηκωνόνταν γιὰ νὰ πάη στὸ μπάνιο. Κατὰ τὶς τέσσερις βγῆκε. Κύτταξε δεξιά, ζερβά, καὶ μὲ τὴ μπιτζιάμα του, ἔτρεξε στὸ μπάνιο. Εἴχαμε πάρη λίγη κόλλα, ἀπ' αὐτὴν ποὺ σκοτώνουνε τὶς μῦγες, καὶ βιαστικά, περνοῦμε στὸ δωμάτιό του. Τὰ παπούτσια του, βαρειὰ καὶ μεταχειρισμένα, κοίτουνταν στὸ κρεββάτι του μπροστά, λὲς καὶ κάτι περιμένανε μὲ ἐγκαρτέρηση. . .

Ἄψε, σβῦσε, τοὺς χρίσαμε τὶς ἐσωτερικὲς πατοῦχες μὲ τὴν κόλλα καὶ τὸ σκάσαμε. . .

Σ' ἕνα τέταρτο γύρισε, ντύθηκε, κι' ἀνυποψίαστα κατέβηκε καὶ στὸ χῶλλ μὲ τ' ἁμαρτωλὰ παπούτσια. . . Περπατοῦσε πάνω κάτω, λίγο νευρικὸς — αὐτὸς ὁ Ὀλύμπιος! — σὰν κάτι νὰ τὸν ἐνοχλοῦσε. Κατόπι κάθισε:

— Διάβολε! Δὲ ξέρω τὶ ἔχουνε σήμερα τὰ πόδια μου! Κάτι μοῦ γαργαλίζει τὰ πέλματα!

Ξέσπάσανε ὅλοι σὲ γέλια ἠχερά. Μόνο ἡ φιλενάδα μου, εἶπε ἤρεμα:

— Θαρρῶ πὼς εἶνε μιὰ ντόπια ἐπιδημία! Κ' ἕνα τὸ γιατρικό!

— Ποιό; — ἀρώτησε ἐρεθισμένα.

— Νὰ σᾶς κόψουνε τὰ πόδια ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους! . . .

Ἔφυγε ὄξω φρενῶν.

Ὥσαμε τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου, στὴν ἴδια ἐρεθισμένη κατάσταση. Καὶ στὸ δεῖπνο πιὸ κατσουφιασμένος. Κατὰ τὶς ἕντεκα ὅλο τὸ ξενοδοχεῖο ἔτριξε ἀπὸ διαβολεμένα κουδουνίσματα! Σεισμός! . . . Φωνές! . . . Κακό! . . .Καταλάβαμε!

Λυμένες ἀπ' τὰ γέλια πήγαμε ἀπὸ μακρυὰ νὰ δοῦμε: Δυὸ ὑπερέτες τραβούσανε ἀπελπισμένα τὰ παπούτσια ποὺ δὲν ἔβγαιναν τοῦ Σέρλοκ Χόλμς — ἀναποδογυρισμένου σὲ μιὰ πολτρόνα χαμηλή. Ὁλοκόκκινος, ἐξαγριωμένος, ἔβριζε θεοὺς καὶ δαίμονες. . . Ὅταν ἐτελείωσε ἡ κωμῳδία καὶ μᾶς ἀντελήφθη στὸ διάδρομο, βγῆκε ἀναμμένος.

— Καααττάταλαλαβαα! Σσσσεῖς εἶειειστε, Δεσδεσποιποιποινίδες! Μααὰ θαθαὰ ἐκεκδιδικηκηκηθῶ!»

Ἤτανε ἡ εἰδοποίηση. Προχθὲς βράδυ τὴν ὥρα ποὺ βγήκανε στὸν κῆπο, ἡ φιλενάδα μου μὲ τὸν ἀγαπητικόν της, βρῆκαν ἐκεῖ τὸν Σέρλοκ Χόλμς, ζαρωμένο ποὺ τὴ καρτεροῦσε! . . Πετάχτηκε, ρίχνοντας κατάμουτρά τους, ἕνα γέλιο ἀνοιχτό, σαρκαστικό, μεφιστοφέλειο! . . . Τώρα περιμένω καὶ τὴ δική μου τὴ σειρά. Μοῦ τὦπε: Ἀααακοκόμμια ἔεχωχωω, ἕνα ἰδαδανινικό. Τὸ διδικόκό σας τὸτὸ ροροματαμάντσο. Θά, θά, θὰ σσσᾶς πειάπειάσω, κ' ὕσυστερρρα, μομονάνάχα θάθάθὰ φύφύγω!. . .»

XIII

. . . Ὁ Σέργης; ἕνας ἰδεαλίστας, μὲ ἀπόλυτες πεποιθήσεις. Τὸν βλέπεις κεῖ κάτω ποὺ χειρονομεῖ; Καὶ τὸ χαμόγελο τῆς αὐτοπεποίθησης, ποὺ τοῦ στολίζει τὸ ἀνασηκωτὸ τὸ περίφανο χεῖλι; Τούτη τὴ στιγμὴ καμμιὰ ρητορική, κανένα ἐπιχείρημα, δὲ θὰ τὸν πείση πὼς ἔχει ἄδικο. Καὶ τραβᾶ τὸ δρόμο του πιστεύοντας πάντα στὴ νίκη. . .

Γιὸς ἑκατομμυριούχου. Δημοσιογράφος. Ἐπαναστάτης. Οἱ προοδευτικὲς ἰδέες του, τοῦ στοιχίσανε τὴν ἐξορία ἀπ' τὴν πατρίδα του, καὶ μισὸ ἑκατομμύριο ρούμπλια ποὺ πλέρωσε ὁ πατέρας του, ὕστερ' ἀπ' τὴ καταστροφή: Σταμάτημα τῆς φημερίδας, κατασχέσεις, σύντροφος στὴ φυλακή, κτλ. Ἀπὸ τότες ταξείδεψε πολύ. Καὶ στὶς πέντε ἠπείρους. Τὸ σπίτι του, καὶ τὸ μυαλό του, μουσεῖα ἀπὸ ἰδέες, γλῶσσες κι' ἀντικείμενα. Τώρα ἔπηξε δῶ τὴ χαριτωμένη του φωλιά. Ξεκουράζεται, κι' ὀνειροπολεῖ. . .

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ σύγχρονη γυναῖκα κατὰ τὴν ἡμέραν: Εἰς ἀθλητικὴν δρᾶσιν!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΦΥΣΙΝ

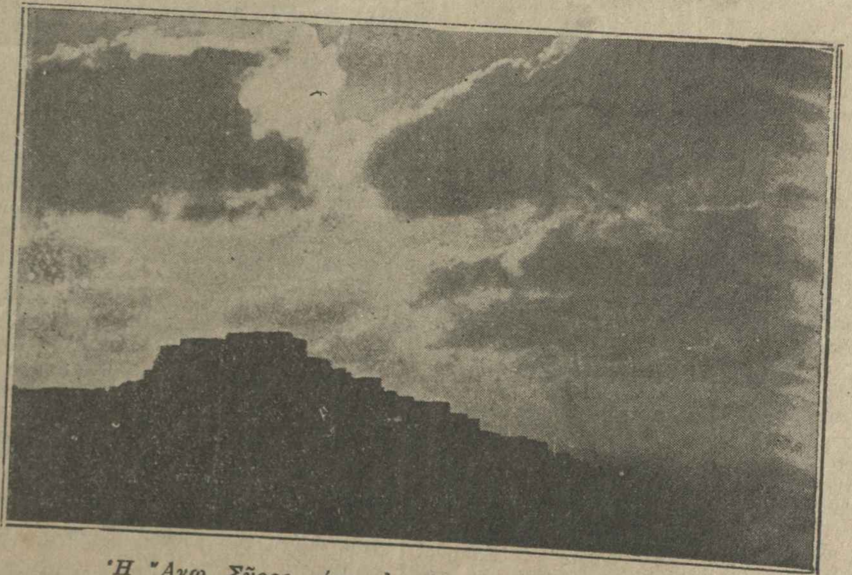

Ἡ Ἄνω Σῦρος μέσα εἰς μίαν φεγγαρόλουστην νύκτα.
(Φωτογραφία τοῦ κ. Τ. Μ. Θηβαίου)

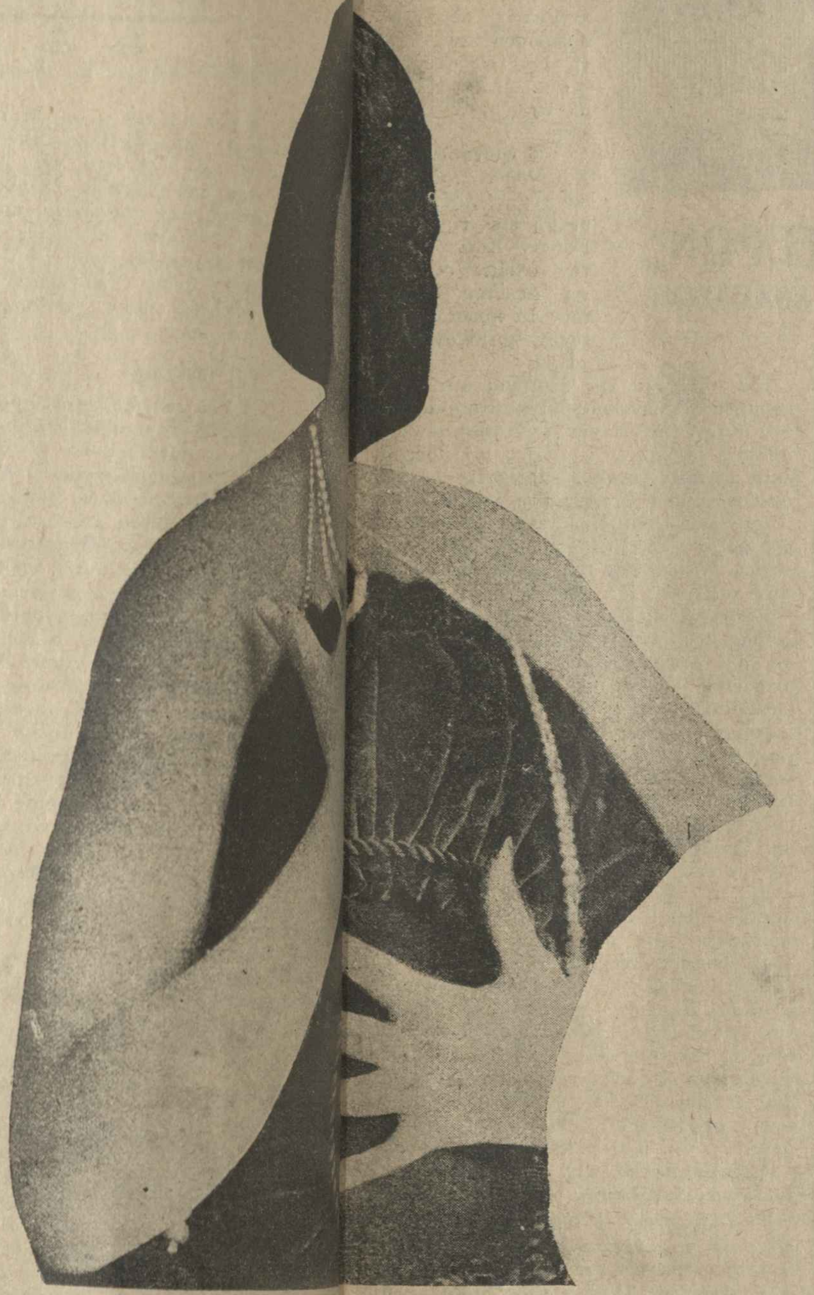

Ἡ Ἀμερικαν Κινηματογράφου
Ζ

Ἄποψις τ (Φωτογραφία τοῦ κ. Κώστα Θεοχάρη)

Ἡ σύγχρονη γυναῖκα κατὰ τὸ βράδυ: Κατακουρασμένη ἀπὸ τὰ σπόρτ!
(Καλλιτεχνικαὶ Γερμανικαὶ φωτογραφίαι)

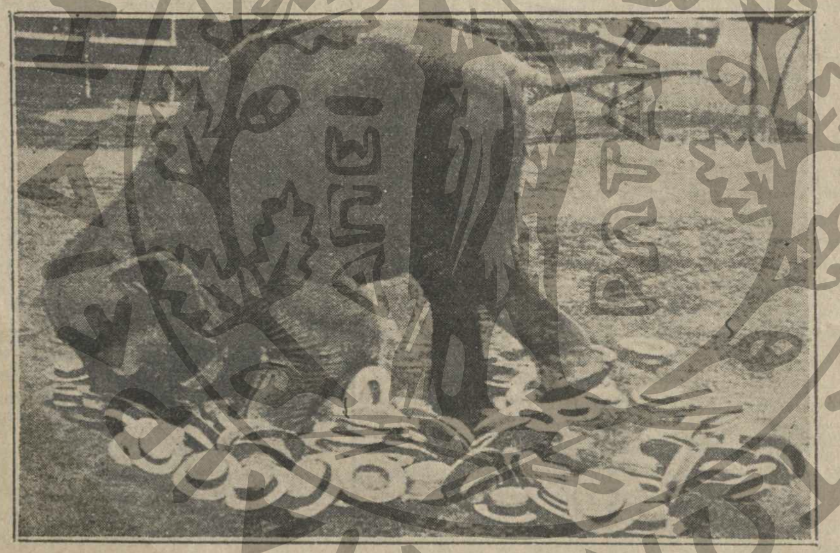

Τὸ κατόρθωμα ἑνὸς ἐλέφαντος εἰς τὸ Βερολῖνον.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ„

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΟΛΙΓΟΥΝΤ

Ἂν κατὰ παρελθούσας ἐποχὰς ἡ Καλλιφορνία, ἦτο ἡ γῆ τοῦ χρυσοῦ καὶ πρὸς αὐτὴν συνέρρεον ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐθαμβώνοντο ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ πολυτίμου τούτου μετάλλου, σήμερον ἡ ἰδία χώρα ἔχει μίαν ἄλλην ἕλξιν, ἡ ὁποία σύρει πρὸς αὐτὴν ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν μαζὶ μὲ τὸν πλοῦτον καὶ φήμην παγκόσμιον. Διότι οἱ χρυσοθῆραι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ εἶχον ἐλπίδα πλουτισμοῦ ὑλικοῦ, ἀπόκτησιν χρημάτων μόνον, ἐνῷ οἱ σήμερον ἑλκυόμενοι ἀπὸ τὴν νέαν γοητείαν τῆς Καλλιφορνίας συνδυάζουν εἰς τὰ ὄνειρά των μαζὶ μὲ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, μίαν δόξαν παγκόσμιον, μεγάλην, δημοτικοτάτην. Ἔπειτα οἱ παλαιοὶ χρυσοθῆραι ἔπρεπε νὰ ἀποδυθοῦν εἰς κόπους καὶ κινδύνους, νὰ χωθοῦν εἰς παρθένα δάση ἢ μέσα εἰς χιόνας καὶ ποταμοὺς καὶ ὄρη, διὰ νὰ ἀνεύρουν τὰ ψήγματα ἐκεῖνα τοῦ πολυτίμου μετάλλου τὸ ὁποῖον θὰ τοὺς ἔδιδε τὸν πλουτισμόν. Ἐνῷ οἱ σημερινοὶ χρυσοθῆραι δὲν κινδυνεύουν νὰ ἐκτεθοῦν εἰς τοιούτους κινδύνους καὶ κόπους. Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν εἶνε εὐκολώτερον ὅσον καὶ καλλίτερον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θεωρῆται περίεργον πῶς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου μυριάδες ἀνθρώπων στρέφουν τὰ βλέμματα πρὸς τὸ Χολυγούντ.

Ἀλλὰ τὶ εἶναι τὸ μέρος αὐτὸ μὲ τὸ τόσον περίεργον ὄνομα; Εἶνε ἁπλούστατα ἡ πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τοῦ κινηματογράφου. Ὅταν ὁ κινηματογράφος ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχήν του, μερικοὶ ἀμερικανοὶ ἐπιχειρηματίαι ἀπεφάσισαν νὰ μεταφέρουν τὴν ἐργασίαν τῆς παραγωγῆς καὶ ἐκτελέσεως τῶν φὶλμ ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην εἰς τὸν λόφον αὐτὸν τῆς Καλλιφορνίας, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται σιμὰ εἰς τὸ Λὸς Ἄγγελος, καὶ τὸ ὁποῖον προσφέρει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα στοιχεῖα διὰ μίαν κινηματογραφικὴν ἐπιχείρησιν. Διότι ἔχει κλίμα θαυμάσιον, πρασινάδα, λόφους, τοπεῖα μοναδικά, καὶ ὄχι μακρὰν τὴν θάλασσαν. Εἰς τρόπον ὥστε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ μίαν φὶλμ θὰ ἠδύναντο νὰ εὕρουν γύρω χωρὶς πολὺν κόπον καὶ ἔξοδα. Ἔτσι ἱδρύθη σιγὰ-σιγὰ τὸ Χολυγούντ, ἡ πόλις τοῦ κινηματογράφου, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἀγγλιστί, κατὰ εἰρωνείαν τῆς συμπτώσεως, σημαίνει «ἱερὸν δάσος». Μετὰ τὰς πρώτας ἐπιτυχίας καὶ ἄλλοι Οἶκοι κινηματογραφικοὶ ἐνεκατεστάθησαν ἐκεῖ, εἰς τρόπον ὥστε τὸ μέγιστον μέρος τῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς ἀπὸ ἐκεῖ πλέον προέρχεται καὶ ἐκεῖ εὑρίσκονται καὶ ζοῦν οἱ μεγαλείτεροι ἀστέρες τοῦ κινηματογραφικοῦ βασιλείου.

Εἰς διάστημα ὀλιγίστων ἐτῶν ἀνέκυψε λοιπὸν μία πόλις μεγαλοπρεπής, πλουσιωτάτη, μὲ μέγαρα πολυτελῆ, μὲ διασκεδάσεις καὶ χλιδὴν ἐξαιρετικήν. Οἱ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἀστέρες κερδίζουν ἀρκετὰ ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἱκανοποιοῦν κάθε καπρίτσιο καὶ τρέλλαν των.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔγινεν ἡ καταστροφὴ πολλῶν ἄλλων. . . μὴ ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι ὅμως, ὅπως αἱ πεταλοῦδαι, ἑλκύονται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λαμπάδος καὶ καίουν τὰ πτερά των εἰς τὸν θεὸν τοῦ χρυσοῦ. Διότι ἂν τὸ Χολυγοὺντ δὲν παράγει χρυσόν, παράγει ὅμως ταινίας κινηματογραφικάς, αἱ ὁποῖαι μετατρέπονται εὐκόλως εἰς χρυσὸν καὶ γεμίζουν τὰ πορτοφόλια τῶν εὐτυχῶν ἠθοποιῶν τοῦ ἀφώνου θεάτρου μὲ σωροὺς δολλαρίων.

Καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ πλάνη. Διότι ἂν ἡ εὐτυχία εἶνε διὰ τοὺς ὀλίγους, τοὺς ὁποίους εἴτε ἡ ἱκανότης των εἴτε ἡ τύχη ἀνύψωσεν εἰς ἀστερισμοὺς τοῦ κινηματογράφου, ἡ μεγάλη μάζα τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν κινηματογραφίαν δὲν πλέει εἰς πακτωλὸν εὐδαιμονίας. Ἐν πρώτοις ἀπὸ τοὺς προσερχομένους εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ κινηματογράφου, πολὺ ὀλίγοι ἔχουν τὴν τύχην νὰ γίνωνται δεκτοί, πολλοὶ γὰρ οἱ κλητοὶ ἐλάχιστοι δὲ οἱ ἐκλεκτοί. Ἀλλὰ καὶ οἱ γινόμενοι δεκτοὶ δὲν εὑρίσκονται εἰς εὐτυχίαν. Διὰ τοὺς δοκίμους καὶ τοὺς ἀρχίζοντας ἤδη τὴν κινηματογραφικὴν ἐργασίαν, οἱ κόποι εἶνε ὑπεράνθρωποι, οἱ μισθοὶ πενιχρότατοι, ἀπιστεύτως μικροί, καὶ ἡ πιθανότης προόδου καὶ προαγωγῆς ἐλαχίστη. Δημοσιογράφος Ἄγγλος, μεταβὰς ἐπιτοπίως καὶ ἐπὶ μακρὸν μελετήσας τὴν κατάστασιν, παρέχει πληροφορίας ἥκιστα ἐνθαρρυντικὰς διὰ τοὺς εὐρωπαίους καὶ τὰς εὐρωπαίας τὰς ὀνειρευομένας τὴν εὐτυχίαν τῶν «ἀστέρων» τοῦ Χολυγούντ.

Η ΛΙΛΙΑΝ ΓΚΙΣ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς κινηματογραφικοὺς ἀστέρας εἶναι ἡ Λίλιαν Γκίς, τῆς ὁποίας τὴν τέχνην καὶ τὴν χαριτωμένην ἐμφάνισιν ἀπήλαυσαν οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ ἡμερῶν εἰς τὰ «Ὀλύμπια», ὅπου ἐπαίχθη τὸ «Ματωμένο γράμμα». Στὸ ἔργον αὐτὸ ἡ Λίλιαν Γκὶς ἐπρωταγωνιστοῦσε καὶ ἐθριάμβευσε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν σκηνική της τέχνην, τὰ χαρακτηριστικά της εἶναι τόσον ὡραῖα, διαυγῆ καὶ συμπαθητικά, ὥστε οἱ θαυμασταί της ὁλονὲν πληθύνονται, ἀλλὰ καὶ γίνωνται ὁλονὲν φανατικώτεροι.

Εἰς διάφορα γραφεῖα συρρέουν καθημερινῶς ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες προσφερόμεναι ὅπως παίξουν εἰς τὸν κινηματογράφον. Περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπὸ τὰς χιλίας μία μπορεῖ νὰ γίνῃ δεκτή, αἱ δὲ λοιπαὶ ἀπορρίπτονται. Τὸ αὐτὸ δέον νὰ λεχθῇ καὶ διὰ τοὺς ἄνδρας ὑποψηφίους, καίτοι αἱ γυναῖκες εἶνε πολυπληθέστεραι, καθὸ ἑλκυόμεναι περισσότερον καὶ εὐκολώτερον ἀπὸ τὴν φήμην καὶ τὴν δόξαν τοῦ κινηματογράφου.

Ἐκτάκτως συμβῇ μίαν θεατρώνης ὁ ἀ μίαν ταινίαν, νὰ ἕνα ἢ τὸν ἄλ ἐκτάκτως ἀνάγ προσώπου καὶ νὰ να ἀπὸ τὰ ζητοῦ σίαν. Ἀλλ' σπάνιον καὶ χνόν.

Ὁ μεταβαίν Χολυγοὺντ πρὸς σιν τύχης, πρέπει θυνθῇ εἰς τὴν Κάστιν Κομπερ τὴν ὁποίαν οἱ τοῦ ἀφώνου θεά τοῦν τὰ πρόσωπα τυχὸν χρειάζοντα φίλμ.

Εἰς τὰ βιβλία τῆς ἑταιρίας αὐτῆς προμηθεύει ἠθοποιοὺς κινηματογραφ ναι αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἐγγεγραμμένα τοῦντες ἐργασίαν, τέσσαρες χιλιάδες ἑπτὰ χιλιάδες γυναῖκες, καὶ τρεῖς χιλ τακόσια παιδιά, ἤτοι ἐν ὅλῳ περὶ τὰς τε χιλιάδες ἄτομα ἔχουν συρθῆ ἀπὸ τὸ τῆς δόξης εἰς τὸ Χολυγούντ, ἀναμέν τύχην, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τόσον πολὺ εὔ πως παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐρωμένους τ

Καθημερινῶς ἀπὸ τὰς δέκα πέντε χι λιάδας προσώπων, χρειάζονται διὰ σ μα τῶν κινηματογραφικῶν θιάσων ἑ πτακόσια, δηλαδὴ πεντακόσιοι ἄν διακόσιαι γυναῖκες καὶ ἐλάχιστα π λοιποὶ περιμένουν ὅπως ἡ ἐπαύριον ἔ εὐμενεστέρα διὰ τὴν πραγματοποίησιν νείρων των! Εἰς τὰ κατάστιχα τῆς Ἑ τῆς παρεχούσης ἠθοποιοὺς οἱ ζητοῦντ σίαν ἔχουν καταγραφῆ κατὰ ἡλικίαν, καὶ ἰδιάζοντα χαρακτηριστικά, τὰ ὁπ κάνουν εἰδικοὺς δι' ἕνα οἱονδήποτε ῥό

Εἰς τὸ Χολυγοὺντ μπορεῖ κανεὶς ν παντὸς εἴδους ἀνθρώπινον ὑλικόν: ἀμφοτέρων τῶν φύλων, μελαχροινούς, νούς, λευκούς, νέους, μεσήλικας, γέρον λαρίνες, ἀνθρώπους τοῦ καλοῦ κόσμου, λυγνούς, ἑβραίους, γυναῖκας μὲ μακρ λιά, γυναῖκας μὲ κοντὰ μαλλιά, κοὶ δρομεῖς, καμεριέρηδες, ἰνδούς, ὀργανοπ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν νὰ τρ καὶ μεταμορφώνουν εὐκόλως τὸ πρ των, μεξικανούς, ἀκροβάτας, θηρ στάς. . . καὶ ὅ,τι ἀνθρώπινον εἶδος τὸ ἀντιπροσωπεύεται εἰς τὸ βασίλειον τοῦ κινηματογράφου.

Τῶν ἀνωτέρω δὲ ὑπάρχουν καὶ ὑπο σεις εἰς τὰ κατάστιχα τῆς Ἑταιρίας πρὸς διευκόλυνσιν καὶ ἀνεύρεσιν τῶν ζ νων προσώπων. Οὕτως ἔχουν καταταχθῆ ἀφόρων εἰδῶν γενειάδες, ἀναλόγως τ κους καὶ τοῦ σχήματός των, ἤτοι ἑβραϊκ τριαρχικαὶ γενειάδες, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ὁ θεατρώνης τηλεφωνεῖ εἰς τὴν Ἑ αν ποὺ προμηθεύει ἠθοποιούς:

— Μοῦ χρειάζονται οἱ δεῖνα καὶ δεῖνα ποιοὶ μὲ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικά. Ὁ θυντὴς τῆς προμηθευτικῆς Ἑταιρίας ἀ τὰ κατάστιχά του καὶ ἀμέσως ἀνευρίσκε ἀναζητούμενον. Εἶνε δὲ προτιμότερον ν ρῃ τὸν πραγματικῶς ἔχοντα τὰ ζητούμενα ρακτηριστικά, παρὰ ἄλλον ὁ ὁποῖος διὰ ταμφιέσεως νὰ παρουσιάσῃ τὴν ζητου μορφήν, διότι πάντοτε ἡ φύσις εἶνε προ τέρα ἀπὸ τὴν μίμησιν. Μιὰ ἀληθινὴ πατ χικὴ γενειὰς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀντι σταθῇ μὲ ψεύτικην.

Τὰ «ἔκτακτα» αὐτὰ πρόσωπα, τὰ καλο ἀπὸ τὸν θεατρώνην ὅπως παίξουν ἕνα εἰς μίαν ταινίαν κινηματογραφικήν, π νονται ἀπὸ ἓξ ἕως δέκα δολλάρια τὴν ραν. Ἀλλὰ μόλις εἷς ἐπὶ πέντε χιλιάδων μενόντων τὴν δόξαν καὶ τὸν πλουτισμὸν Χολυγοὺντ δύναται νὰ κερδίσῃ εἴκοσι δολλάρια τὴν ἑβδομάδα.

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

Κοσμική κίνησις - Σπίτι - Μόδα

ΚΟΖΕΡΙ

Ἦταν μιὰ μέρα θεϊκιά. Ὅλα τριγύρω ἦσαν χαρούμενα, ὅλα χαμογελοῦσαν, ὅλα γιορτάζαν τὸν ἐρχομό της.

Ἀληθινὰ λοιπὸν θὰ ξαναρχόταν; Θἄβλεπε πάλι τὰ ὄμορφα μάτια τὰ κάποτε θλιμμένα, κάποτε παιχνιδιάρικα; Θἄκουε πάλι τὴ γλυκειὰ μελωδία τῆς φωνῆς της ποὺ τόσο βαθειὰ ἄγγιζε τὴν ψυχή;

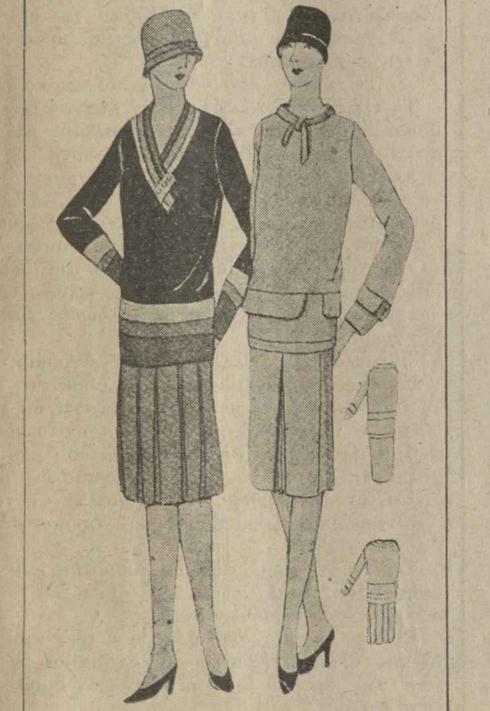

Τὰ σουέτερ, ποὺ φοριοῦνται μὲ φοῦστα τοῦ ἰδίου χρώματος.

Δὲν τὸ πίστευε... δὲν μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ μὲ συγκίνησι ἱερὴ ἐπρόσμενε. . . Ὤ! μὲ πόση χαρὰ θὰ τὴν ξανάβλεπε τὴ μακρυνὴ βασιλοποῦλα, γιατὶ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινά, τὴν εἶχε ἀγαπήσει ὅπως λίγοι ἄνθρωποι ἀγαπιοῦνται στὴ ζωή, κι' ὅσο κι' ἂν ἡ φθονερὴ μοῖρα τοὺς ἐχώρισε δὲν εἶχε πάψει ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Μῆνες ὁλόκληροι εἶχαν περάσει καὶ δὲν εἶχαν ἰδωθῆ, μὰ δὲν ξεχνοῦσε ποτὲ τὴν ὀμορφιά της, δὲν ξεχνοῦσε ποτὲ τὸ γλυκό της χαμόγελο, δὲν ξεχνοῦσε ποτὲ τὴ ματιά της, δὲν ἤθελε νὰ ξεχάσῃ τίποτα !... Ὅποια κι' ἂν κύτταζε ἔβλεπε ἐκείνη, σ' ὅποια κι' ἂν μίλαγε σκεπτόταν ἐκείνη, πάντα ἐκείνη !

Καὶ τὴν ξανάειδε !

Θεέ μου ! Ἦταν λοιπὸν αὐτή ; Ἡ μικρὴ βασιλοποῦλα ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει; Πόσο τὴν εἶχε ἀλλάξει ἡ ζωή !

Ἦταν πάντα ὄμορφη, μὰ ἕνας ἴσκιος μελαγχολίας ἦταν πεσμένος πάνω στὸ ἀνθισμένο της πρόσωπο, μιὰ χλωμάδα ἦταν χυμένη στὴν ὄψι της καὶ εἶχε ὕφος κουρασμένο καὶ τόσο πολὺ λυπημένο !

Τὰ δυὸ κόκκινα χειλάκια, ποὺ ἄλλοτε γελοῦσαν τσαχπίνικα ἔκρυβαν κάποιο ἀδιόρατο πόνο καὶ τὰ μαλλιά της, τὰ ὄμορφά της μαλλιὰ μὲ τὶς μενεξεδένιες ἀποχρώσεις δὲ στόλιζαν πιὰ τὸ ὡραῖο κεφάλι.

— Μικροῦλα μου. Ποιὰ βέβηλα χέρια τόλμησαν νὰ κόψουν αὐτὰ τὰ ὄμορφα μαλλιά; Ἂν εἶχες μείνῃ κοντά μου ποτὲ δὲ θἆχες κάμει αὐτὸ τὸ μεγάλο κρῖμα, γιατὶ τ' ἀγαποῦσα τὰ μαλλιά σου, γιατὶ ἤθελα καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη νὰ ξεχωρίζῃς ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες !

Ἡ μικροῦλα μὲ τὸ θλιμένο προσωπάκι της δὲν εἶπε λέξι, μὰ τὰ μεγάλα της μάτια κύτταξαν παραπονιάρικα κι' ἕνα πικρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χείλη της...

ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὸ πρῶτο χορευτικὰ τσάϊ εἰς τὸ παβιγιὸν τοῦ Jennis Club ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀγώνων τῶν νεωτέρων παικτῶν διὰ τὰ κύπελλα Delcoigne καὶ λαίδης Τσήταμ.

Ἀπὸ τὰς 4 μ. μ. κόσμος ἐκλεκτὸς παρηκολούθει τὸν ἀγῶνα μεταξὺ τῶν μικρῶν Ξύδη καὶ Βαρβαρέσσου, κερδίσαντος τοῦ πρώτου, καὶ μεταξὺ τῶν δεσποινίδων Μάτσα μὲ τελειωτικὴν ἐπιτυχίαν τῆς μικροτέρας δος Σοφίας Μάτσα.

Ἀφοῦ ἔληξεν ἡ ἀπονομὴ τῶν ἐπάθλων ἐπηκολούθησε τέϊον εἰς τὸ περίπτερον καὶ χορός.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων διεκρίναμεν τὴν κυρίαν Σκαραμαγκᾶ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀπέργη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κοκίδη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Κυριακοῦ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σεβαστοπούλου, τὰς δεποινίδας Ἀραβαντινοῦ, Φαρμάκη, Ξύδη, Χαροκόπου, Παπαδοπούλου, Ἀπέργη, Μάτσα, Λυκουρέζου καὶ τοὺς κ. κ. Κετσέαν, Σιουλιάνον, Μπενάκην, Μάτσαν, Φραντζῆν, Δεληβάνην, Λάμπρον, Μπαλτατζῆν, Ράλλην, Ἀναστασιάδην, Ἀργυρόπουλον, Κανελλόπουλον κτλ. κτλ.

Η ΜΟΔΑ

Ἡ βραδυνὲς τουαλέττες παρουσιάζουν μεγάλην ποικιλίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἁπλούστατα.

Καὶ ἐν πρώτοις ἡ φοῦστες γίνονται κάπως μακρύτερες καὶ ἔχουν τὸ κάτω μέρος διαφανὲς καὶ ἀκανόνιστο ὅσον ἀφορᾷ τὸ μάκρος. Μερικὲς φοῦστες ἔχουν ἄκρες ποὺ σχεδὸν ἐγγίζουν τὸ ἔδαφος. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸ πλάτος ἐπιτυγχάνεται τῇ βοηθείᾳ πανώ, κοκιγιὲ καὶ βολάν. Ἐνίοτε τοποθετεῖται μιὰ οὐρὰ ἀπὸ μουσλίνα ἢ καὶ ἀπὸ κορδέλλα μουαφέ.

Τὰ ντεκολτὲ πάλιν καὶ αὐτὰ παρουσιάζουν ποικιλίαν, διότι γίνονται ἄλλοτε μυτερά, ἄλλοτε ὀβὰλ καὶ ἄλλοτε ἀφήνουν νὰ φαίνεται ὁ ἕνας ὦμος, γενικὸς δὲ κανὼν εἶναι πιὸ χαμηλὰ πίσω παρὰ ἐμπρός. Τὸ συμπλήρωμα τῆς βραδυνῆς τουαλέττας εἶναι τὰ κρυστάλλινα μπιζού, τὰ ὁποῖα εἶναι πολὺ τῆς μόδας, γι' αὐτὸ δὲ καὶ ἐπῆραν τὰ φανταστικὰ ὀνόματα ἀμετύστ, σαφύρ, τοπάζ.

Τὰ ἐπανωφόρια παρουσιάζουν ἕνα πολὺ πρωτότυπον καὶ πρακτικὸν εἶδος, δηλαδὴ γίνονται μὲ δύο ὄψεις οὕτως ὥστε νὰ φοροῦνται καὶ ἀπὸ τὸ ἴσιο καὶ ἀπὸ τὸ ἀνάποδο μέρος.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΣΑΣ

Ἡ ὡραιότερη γυναῖκα ὅσο νέα καὶ κομψὴ καὶ ἂν εἶναι δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἀρέσῃ ἂν δὲν ἔχῃ χάριν εἰς ὅλας της ἀνεξαιρέτως τὰς κινήσεις. Καὶ μία ἀπὸ τὰς κινήσεις ποὺ πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ προσέξῃ, εἶναι τὸ περπάτημα.

Ἀπὸ τὸ περπάτημα μπορεῖτε νὰ κρίνετε τὸν ἄνθρωπον καὶ ἕνα θετικὸ βάδισμα ἀναμφιβόλως δείχνει ἕναν ἄνθρωπο θετικὸ καὶ ἀποφασιστικό, ὅπως καὶ ἕνας ἀναποφάσιστος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ περπατῇ μὲ βῆμα ἀμφιταλαγτευόμενον.

Τὸ βάδισμα πρέπει νὰ συμβαδίζῃ μὲ τὸ σῶμα. Δηλαδὴ μία εὔσωμος κυρία πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κάμνῃ μεγάλα βήματα, ὅπως τοὐναντίον μία μικροκαμωμένη πρέπει νὰ κάμνῃ βήματα μικρὰ καὶ βιαστικά.

Πλὴν ὅμως ὅλων αὐτῶν, τὸ βάδισμα ποικίλει καὶ ἀναλόγως τοῦ τόπου, διότι ἀλλοιῶς περιπατεῖ κανεὶς μέσα εἰς ἕνα σαλόνι, ἀλλοιῶς εἰς τὸν δρόμον, ἀλλοιῶς μέσα εἰς ἕνα θέατρον καὶ οὕτω καθεξῆς.

Νὰ προσέχετε εἰς τὸ βάδισμα ἡ μύτη τοῦ ποδιοῦ νὰ πατῇ πρώτη καὶ ἔπειτα νὰ πατῇ ὁλόκληρον τὸ πέλμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μπουρεκάκια μὲ τυρί. — 50 δράμια φέτα ἢ μυζήθρα φρέσκια, 50 δράμια φύλλα, 2 αὐγά, 100 δράμια γάλα, ἕνα φλυτζανάκι σιμιγδάλι.

Βάζετε στὴ φωτιὰ τὸ γάλα μὲ τὸ σιμιγδάλι καὶ ὅταν δέσει καλὰ τὸ κατεβάζετε καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ κρυώσῃ. Ἔχετε τὸ τυρὶ λυωμένο καὶ τὸ ρίχνετε μέσα εἰς τὸ γάλα μὲ τὸ σιμιγδάλι καθὼς καὶ τὰ αὐγά. Ἂν ἡ ζύμη εἶναι σφικτὴ τὴν ἀραιώνετε μὲ λίγο γάλα. Κατασκευάζετε τρίγωνα καὶ τὰ στέλνετε εἰς τὸν φοῦρνον. Ὅταν τὰ φέρετε ἀπὸ τὸν φοῦρνον, τὰ πασπαλίζετε μὲ ὀλίγην ζάχαριν.

ΑΙ ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΑΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶναι ἀπὸ τὰς πιὸ πολὺ κινουμένας Ἑλληνίδας. Δρᾷ, ἐργάζεται, καὶ πολιτεύεται. Εἶναι δισυπόστατος. Καλλιτέχνις ἀφ' ἑνὸς καὶ κοινωνιολόγος ἀφ' ἑτέρου. Ἡ πρώτη ἰδιότης της εἶναι γνωστὴ σ' ὅσους καταγίνονται μὲ τὴν μουσικήν. Διδάσκει καὶ κρίνει τὴν μουσικήν. Μερικὲς κριτικές της ποὺ ἐδημοσιεύθησαν ἄλλοτε, δείχνουν ὅτι ὄχι μόνον ξέρει νὰ διδάσκῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ κρίνῃ τὴν ὡραίαν τέχνην τῶν ἤχων. Ἡ δευτέρα ἰδότης της ἔλαμψε στὰ τελευταῖα διεθνῆ γυναικεῖα συνέδρια. Ἡ γερὴ κρίσις της ἐφάνη καὶ εἰς αὐτά. Εἶναι ἀπὸ τὰ κυριώτερα κίνητρα τῆς Ἑλληνικῆς φεμινιστικῆς κινήσεως. Ἀλλὰ καὶ στὴν δημοσιογραφίαν εἶναι γνωστοτάτη. Στὶς ἐφημερίδες καὶ στὰ περιοδικὰ φαίνεται μὲ τὸ ψευδώνυμον «Αὔρα Θέρου». Πρόκειται περὶ οἰκογενειακοῦ ψευδωνύμου, ἀφοῦ καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ πολιτευτὴς κ. Σπῦρος Θεοδωρόπουλος γράφει φιλολογίαν μὲ τὸ ψευδώνυμον Ἄγις Θέρος.

Η ΑΛΛΗ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΠΟΥΛΗΣΕ ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟΝ!

ΥΠΟ ALPHON ALLAIS

Εἴχαμε φθάσει στὴ στιγμὴ ἐκείνη τοῦ γεύματος ποὺ ἐκδηλώνονται συνήθως τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα.

Ὅλοι μαζὶ καυτηριάσαμε τὴ δουλεία. Τὸ ζήτημα εἶχε τεθῆ ἐπὶ τάπητος ἀπὸ ἕνα χοντρὸ νέο ποὺ λέγανε πὼς ἤτανε τὸ νόθο παιδὶ ἑνὸς καρδιναλίου. (Τὸ γεγονὸς εἶναι πὼς τὸ ροδοκόκκινο χρῶμα τοῦ προσώπου του φαινότανε πὼς προήρχετο ἀπ' εὐθείας ἀπὸ κάποια καρδιναλιακὴ πορφύρα).

Τὸ γλέντι ἤτανε εὔθυμο. Εἴμαστε ἔξη: Μιὰ Ἰσπανίδα, ἡ Δόνα Ἰσαμπέλλα, ἕνας Ἰταλός, ὁ ταγματάρχης Σαλίγα, καὶ τρεῖς Γάλλοι: ὁ ροδοκόκκινος πλοίαρχος Ντανλὼ καὶ ἐγώ.

Εἶπα πιὸ ἀπάνω πὼς καυτηριάζαμε τὴ σκλαβιὰ ὅλοι μαζί: αὐτὸ δὲν εἶνε ὅλως διόλου ἀκριβές: ὁ πλοίαρχος Ντανλὼ φαινότανε, γιὰ τὴν ὥρα, πὼς δὲν συμμεριζότανε τὴν ἀγανάκτησί μας.

Πρώτη τὸ παρατήρησεν ἡ ὄμορφη Δόνα Ἰσαμπέλλα.

—Λοιπόν! καπετάνιε! εἶπε μὲ τὴν ἀνδαλουσιανὴ προφορά της, δὲν σᾶς κάνει ἄνω κάτω αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ἄνθρωποι νὰ πουλοῦν ἄλλους ἀνθρώπους στὰ ἀπαίσια αὐτὰ παζάρια τῆς Ἀφρικῆς;

— Σᾶς ζητῶ χίλιες φορὲς συγνώμην, σενόρα, ἀποκρίθηκε ὁ θαλασσινός, ἀγανακτῶ ἀπὸ τὰ τρίσβαθά μου, ἀλλὰ ἡ παληά μου διαγωγὴ μοῦ ἀπαγορεύει νὰ ἑνωθῶ μαζί σας, γιὰ ν' ἀποδοκιμάσω τὶς ἀηδεῖς αὐτὲς συνήθειες.

Σώπασε κ' ὕστερα προσέθεσε:

— Ἐγὼ ποὺ σᾶς μιλῶ, πούλησα ἕνα ἄνθρωπο!

Ἡ ἐνθύμηση αὐτὴ δὲν φαινότανε νὰ βασανίζῃ ὑπερβολικὰ τὸ φίλο μας Ντανλώ, γιατὶ ξέσπασε σ' ἕνα γέλιο ποὺ ἡ τύψεις δὲν ἐλαττώνανε καθόλου τὴν χαρούμενη ἠχηρότητά του.

— Ἐσεῖς, καπετάνιε! Ἐσεῖς ἡ τιμὴ τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ! Πουλήσατε ἕνα ἄνθρωπο!

— Πούλησα ἕνα ἄνθρωπο! ἐπέμεινε ὁ κ. Ντανλὼ πάντα εὔθυμος.

— Στὴν Ἀφρική!

— Ὄχι στὴν Ἀφρική, στὴν Γαλλία.

— Στὴ Γαλλία!

— Βέβαια! Καὶ στὸ ἴδιο τὸ Παρίσι μάλιστα.

— Στὸ Παρίσι!

— Καὶ βέβαια! Καὶ μάλιστα στὸ Δημοπρατήριο, ὁδὸς Ντρουώ.

Ἀμέσως μᾶς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ πὼς ὁ ἀτρόμητος ναυτικὸς μᾶς κοροΐδευε.

Ὁ νόθος γυιὸς τοῦ καρδιναλίου ἔγινε ἡ ἠχὼ ὅλων.

— Μᾶς παίρνετε στὸ ψιλό, καπετάνιε!

Χωρὶς νὰ σταματήσῃ ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ κ. Ντανλὼ ἐξακολούθησε:

— Μάλιστα σενόρα, μάλιστα κύριε, παζάρεψα ἕνα ἄνθρωπο στὸ Δημοπρατήριο. Δὲν ἤτανε μάλιστα καὶ τόσο ἐπικερδὴς ἐπιχείρησις, γιατὶ ἔχασα 350 φράγκα. . . Ἀλλὰ γέλασα πολύ.

Ἕνα ἐρωτηματικὸ ζωγραφίστηκε στὴ φάτσα τοῦ καθενός μας.

— Δὲν μᾶς τὰ διηγῆσθε ὅλα αὐτά, διέταξεν ἡ Ἰσαμπέλλα.

Κανένας γάλλος θαλασσινὸς δὲν ἀρνήθηκε ποτές του τίποτα σὲ μιὰ μεγάλη ἀνδαλουσιανὴ κυρία.

≈≈

Δὲν θὰ μιλήσω γιὰ τὸ κλασικὸ ποῦρο ποὺ ἔκαιε ἐκεῖνος ποὺ διηγότανε, γιὰ τὰ γαλαζωτὰ δακτυλιδάκια ποὺ κύτταξε μιὰ στιγμή, καὶ ἔρχομαι στὴν ἀφήγησι τοῦ κ. Ντανλώ:

— Ἤτανε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια. Ἐρχόμουνα ἀπὸ τὴ Σενεγάλη μὲ ἑξάμηνη ἀναρρωτικὴ ἄδεια. Κ' ἔχοντας σκοπὸ νὰ τὸ γλεντήσω γιὰ καλά.

Μιὰ μικρὴ κληρονομία ποὺ μοῦ εἶχε πέσει, μοῦ ἐπέτρεπε νὰ καλοπεράσω. Νοίκιασα, ὁδὸς Μπρεμοντιό, ἕνα ἰσόγειο ποὺ τὸ ἐπίπλωσα πολὺ ὄμορφα καὶ μὰ τὴ πίστι μου τὄβαλα πλώρη γιὰ τὴ χαρούμενη ζωή.

Ἕνα βράδυ, στὸν Κῆπο τοῦ Παρισιοῦ, γνώρισα μιὰ νέα ποὺ μοῦ ἄρεσε τρομερά. Δὲν ἤτανε πάρα πολὺ ὄμορφη, ἀλλὰ εἶχε χάρι καὶ γοητεία! Ἤτανε ἐπίσης πολὺ ἐπιφυλακτικὴ καὶ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ ὅλες αὐτὲς ποὺ πουλοῦνε τὸν ἔρωτα, ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι γεμάτο.

Μοῦ διηγήθηκε μιὰ ἱστορία ποὺ μ' ἔκανε νὰ κοιμηθῶ ὄρθιος, ποὺ τὴν διέκοψα ἄλλως τε ἀπότομα.

Κόρη ἑνὸς στρατηγοῦ, εἶχε σπουδάσει στὸ Σαὶν-Ντενίς, ὁ πατέρας της ξαναπαντρεύτηκε, ἡ μητέρα της ἤτανε ἀνάποδη, καθημερινὲς σκηνές, ζωὴ ἀνυπόφορη, φευγιὸ ἀπὸ τὸ σπίτι, δυστυχίες, ἀπόπειρες αὐτοκτονίας.

Ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ εἶπε κλαίοντας πότε-πότε καὶ σφουγγίζοντας τὰ δάκρυά της μ' ἕνα μαντῆλι ποὺ μοσχοβολοῦσε πολὺ ὡραῖα.

Καταλαβαίνετε τὴν συνέχεια, δὲν εἶναι ἔτσι: Ὡδήγησα τὴ νέα σπίτι μου, τὴν ἐγκατέστησα καὶ τῆς πῆρα μιὰ νόστιμη μικροῦλα καμαριέρα.

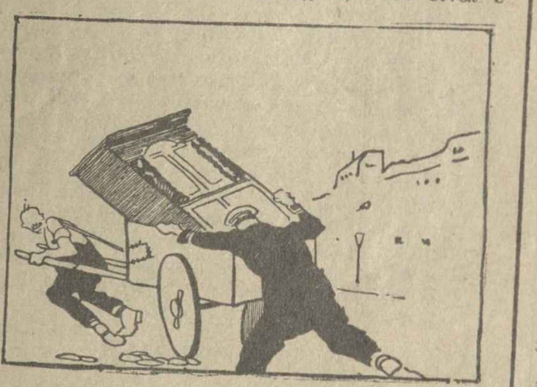

Μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς χαμάλη, φόρτωσα τὴν ντουλάπα Ἐρρίκου Β'. καὶ δρόμο γιὰ τὸ Δημοπρατήριο.

Μὲ λίγα λόγια τὴν περιποιήθηκα καλὰ καὶ τῆς φέρθηκα διακριτικὰ καὶ εὐγενικά. Σὰν πραγματικὸς τζέντλεμαν, σᾶς λέγω.

Τὴν ἄφηνα μονάχη ὅλην τὴν ἡμέρα, καὶ δὲν ἐρχόμουνα νὰ τὴν πάρω παρὰ τὸ βράδυ, κατὰ τὶς ἔξη, γιὰ νὰ φᾶμε, νὰ πᾶμε στὸ θέατρο, στὸ κονσέρτο.

Φαινότανε πὼς εἶχε αἰσθανθῆ γιὰ μένα φλογερὸ πάθος καὶ μοῦ ἐπανελάμβανε συχνά:

— Ὅταν θὰ μ' ἀφήσετε, φίλε μου, θὰ σκοτωθῶ.

Διάβολε! Ἤρχιζα ν' ἀνησυχῶ σοβαρὰ γιὰ τὸ δρόμο ποὺ πήρανε τὰ πράγματα, ὅταν ἕνα πρωϊνό, ἡ χαριτωμένη καμαριέρα μοῦ ἔδωσε ἕνα γραματάκι ποὺ μὲ παρακάλεσε νὰ τὸ διαβάσω πιὸ ἀργά.

«Ὁ Κύριος, ἔλεγε τὸ γραμματάκι, δὲν ἔχει ἰδέα πόσο κοροϊδεύει ἡ Κυρία τὸν Κύριο. Ὁ Κύριος μόλις βγῇ ἀπὸ το σπίτι, ἡ Κυρία δέχεται κάποιο ἀγαπητικὸ ποὺ δὲ φαίνεται νὰ εἶναι παστρικὸ ὑποκείμενο.

»Ὅταν ὁ Κύριος ἐπιστρέφει ξαφνικὰ στὸ σπίτι, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε κι' ὅλας μιὰ φορά, ἡ δουλειὰ εἶνε κανονισμένη· ὁ ἀγαπητικὸς μπαίνει σὲ μιὰ ντουλάπα Ἐρρίκου Β'. ποὺ τὴν χρησιμοποιοῦμε γιὰ νὰ βάζωμε ξῦλα τὸ χειμῶνα. Ἡ Κυρία κλειδώνει τὴ ντουλάπα, βάζει τὸ κλειδὶ στὴ τσέπη της καὶ κάνει τὴν ἄγια. Ἐπειδὴ τὸ καπάκι ταιριάζει καλὰ καὶ ἡ ντουλάπα εἶναι πολὺ μεγάλη, ὁ ἀγαπητικὸς δὲν εἶναι καὶ πολὺ ἄσχημα ὅταν ὁ Κύριος εἶναι ἐδῶ.

»Γιὰ νὰ εἶσθε πιὸ σίγουρος πῶς θὰ σετε τὸν ἀγαπητικό, νὰ προτιμήσετε κατὰ τὶς δυὸ τὸ ἀπόγευμα».

«Μαρία

≈≈

Ἐν πρώτοις δὲν θέλησα νὰ πιστεύ τοια ἀτιμία, ἀλλά, ἤμουνα ὡς τόσο στὸ σπίτι.

Μὲ νεύματα χαρακτηριστικὰ ἡ χαρι καμαριέρα μοὺ ἔδωσε νὰ καταλάβω πῶς σὲ καλὴ ὥρα.

Ἡ Ἔλλεν, (σᾶς εἶπα πῶς ἡ μαιτρέσ ὀνομαζότανε Ἔλλεν;) ἡ Ἔλλεν μὲ τὸ μὲ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελό της καὶ μὲ ἥσυχη φυσιογνωμία.

— Τὶ εὐτυχία ποὺ σᾶς βλέπω τέτοι

Τὸ κλειδὶ τῆς ντουλάπας δὲν ἤτανε στ δαριά, ἕνα χοντρὸ κλειδὶ τῆς παλαιᾶς ἐ ποὺ ἤτανε ἀρκετὰ δύσκολο νὰ κρυφτῇ.

Κάποιες ἀσυνήθιστες χειρονομίες μὲ νὰ μὴν ἀμφιβάλλω πιὰ καθόλου πῶς τὸ βρισκότανε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς τσέπες τῆς

Λοιπόν, δὲν ὑπῆρχε πιὰ καμμιὰ ἀμφι

Πῶς μοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ κάνω αὐτὸ κανα σ' αὐτὴ τὴν περίστασι, δὲν μπορῶ καταλάβω ἀκόμα. Κάποια μεγαλοφυὴς ις χωρὶς ἄλλο! .

Ἔστειλα τὴν Ἔλλεν νὰ μοῦ ἀγοράσ γραβάτα ἀπὸ ἕνα ἐμπορικὸ τῆς ὁδοῦ ντ λιέ ἰσχυριζόμενος πῶς αὐτὴ μονάχη θὰ ροῦσε νὰ τὴν διαλέξῃ κατὰ τὸ γοῦστο μ

Ἐνῷ ἔλειπε, καὶ σὲ ὀλιγώτερη ὥρα ἀπ χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ γράψω, φώναξα ἕνα ξι καὶ μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς χαμάλη, φόρ τὴν ντουλάπα Ἐρρίκου Β'. καὶ δρόμο γι Δημοπρατήριο.

Τὸ ἔπιπλο, χάρις σὲ κάτι μπαξίσια πο ρασα στοὺς ὑπαλλήλους, πῆγε θέσι σὲ μ πίπλωσι ποὺ θὰ πουλιούτανε.

Κάνανε κάποιες δυσκολίες γιὰ τὸ κλειδὶ ἔλειπε, ἀλλὰ ἡ ἐξωτερικὴ κατάστασι ἔγ τανε πῶς καὶ ἀπὸ μέσα ἡ ντουλάπα διατηρ τανε καλά.

Σὲ μισὴ ὥρα τὴν ἀγόρασε κάποιος γιὰ φράγκα. (Μοῦ εἶχε κοστίσει 600).

Ἡ ντουλάπα μου φορτώθηκε μὲ τὸ π χόμενό της σ' ἕνα μεγάλο κάρρο. Ἀπὸ π στιβάξανε τὰ πιὸ διαφορετικὰ πράγματα: βάτια, μπρούντζινα ἀγαλματάκια, μποτίλ κρασί, κλουβιὰ γιὰ πουλιά, ἀμαξάκια γιὰ διά, κρυσταλλένια πολυέλαια κ. τ. λ.

Μέσα στὰ στολίδια αὐτὰ ὁ ἀγαπητικὸς πήγαινε νὰ σκάσῃ, ἀλλὰ τὰ χοντρὰ σανίδια ντουλάπας πνίγανε τὶς φωνές του.

Κατὰ ποῦ τράβηξε τὸ ἀμάξι ; Ἔδω γλήγορα τὴν ἐλευθερία του στὸν ἀγαπητ Ἢ εἶναι ἀκόμα μέσα στὴν ντουλάπα; Πο μου δὲν σκέφθηκα νὰ φροντίσω γι' αὐτὲς λεπτομέρειες. Ἀλλὰ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβά σενόρα καὶ Κύριε, ἂν γέλασα μιὰ φορὰ ζωή μου, εἴτανε τὴν ἡμέρα ἐκείνη.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἔλλεν, δὲν τὴν ξαναεῖ

Ἡ χαριτωμένη καμαριέρα μοῦ εἶπε πῶς φυγε ἀπὸ τὸ διαμέρισμά μου ἀφοῦ ἔκανε πακέτο τὰ πολύτιμα πράγματά της, καὶ ρὶς νὰ κάνῃ τὸν παραμικρότερο ὑπαινιγμὸ τὸ ἔπιπλο ποὺ ἔλειπε.

ALPHONSE ALLAIS

ΓΕΝΙΚΗ ΔΟΚΙΜΗ ΚΗΔΕΙΑΣ!

Ὁ λόρδος Τσέστερφιλδ διετήρησε τὴν φ δρότητά του ἕως τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τ

Ὀλίγες ἡμέρες πρὶν πεθάνῃ ἐβγῆκεν εἰς ρίπατον μὲ ἁμάξι ἕως τὸ Νεκροταφεῖο. ποιος φίλος του τὸν συνήντησε καὶ τοῦ εἶ

— Ἐβγῆκες νὰ πάρῃς ἀέρα;

— Καθόλου, ἀπήντησεν ὁ λόρδος μὲ χα γελο. Ἔκαμα γενικὴ δοκιμὴ τῆς κηδείας μ

Η ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑ ΠΟΥ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΘΗ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ΩΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ

Η ΗΔΟΝΙΚΗ, Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

[Τὰ προηγούμενα. — Ἡ Μάτα-άρι, ἡ περίφημος χορεύτρια ποὺ ἐτουφεσθη κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ἀπὸ τοὺς άλλους ὡς κατάσκοπος, ἦτο Ὀλλανδή, ἀλλὰ ήσεν εἰς τὰς Ἰνδίας ὅπου ἐδιδάχθη τοὺς υστηριώδεις χοροὺς καὶ τὴν τέχνην τοῦ Ἔρωτος κ' ἔπειτα ἐπῆγεν εἰς τὸ Παρίσι ἐκεῖ ἐχόρευε γυμνὴ καὶ ἠγαπᾶτο ἀπὸ ὅλους ε πάθος. Εἶχεν ἀναστατώσῃ τὸ Παρίσι ὁλόκληρον !]

(Ἡ συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΑ-ΧΑΡΙ

Τὰ πολεμικὰ γεγονότα τοῦ 1917, ποὺ ἐπήροντο ἀλεπάλληλα καὶ τρομακτικά, ὅπως πέτουν τὰ κομμάτια ἑνὸς βράχου μέσα στὸν ὁποῖον ἐξερράγη δυναμῖτις, ἔκαμαν γλήγορα νὰ εχασθῇ στὸ Παρίσι ὁ θρίαμβος τῆς Μάτα-Χάρι εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς δουκίσης δ' Ἐκμύλλ. Ἐν τούτοις ἕνα ὡραῖο πρωῒ τοῦ Νοεμβρίου, ὁ Χάραλδ Ἄρενδσεν ἔλαβε μιὰ μυστικὴ πρόσκλησι ἀπὸ ἕνα ἄγνωστον σ' αὐτὸν κομιστή, ὁ ὁποῖος ἐπέμεινε νὰ τοῦ τὴν ἐγχειρίσῃ αὐτοπροσώπως. Ἰδοὺ τὶ ἔγραφε τὸ περίεργο αὐτὸ γράμμα:

«Τὴν Παρασκευή, δηλ. σὲ τρεῖς μέρες, θὰ πᾶτε στὸ σπίτι τοῦ κ. Ὀνορὲ Δουπέν, ἡ ὥρα ἑπτὰ τὸ πρωΐ, ὁδὸς Γουσταύου Ντορέ, ἀρ. 30. Θὰ χτυπήσετε στὴν πόρτα καὶ στὸ πρόσωπο ποὺ θὰ σᾶς ἀνοίξῃ θὰ πῆτε ἁπλῶς τὴ λέξι Βατερλώ. Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Μὴ λείψετε ἀπὸ τὴν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν γιὰ σᾶς ἐπίσκεψι».

Ἡ περιέργεια καὶ ἡ ἀνησυχία κράτησαν τὸν Χάραλδ ἄγρυπνο ὅλη τὴ νύχτα τῆς Πέμπτης. Μύριες ἀντικρουόμενες σκέψεις πολιορκοῦσαν τὸ μυαλό του. Ἡ μεθυστικὲς νύχτες ποὺ περνοῦσε μὲ τὴ Λεοπολδίνα δ' Ἀρπαζὰκ μὲ ὅλη τὴ γοητεία ποὺ τὸν πλημμυροῦσαν, δὲν τὸν ἐμπόδιζαν ἐν τούτοις νὰ ὑποπτεύεται μερικὰ πράγματα... Ἡ γόησσα αὐτὴ Λεοπολδίνα, τῆς ὁποίας ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴ Γερμανικὴ καταγωγὴ (τὸ οἰκογενειακό της ὄνομα ἦτο φὸν Βιζέν), ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ὁ ἄνδρας της εἶχε σκοτωθῆ στὸ μέτωπο τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ πολέμου, εἶχε μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ περίεργες σχέσεις καὶ ταξείδευε πολὺ συχνὰ στὴν Ἰσπανία. Ὁ Χάραλδ δὲν ξεχνοῦσε τὴν πρώτη του γνωριμία μὲ τὴν ξανθὴ καὶ τόσο ἐπικίνδυνη αὐτὴ καλλονή, τὸ περασμένο καλοκαῖρι στὴ Βέρνη, στὸ Belle vue-Πάλας, ὅπου ζοῦσε μεγαλοπρεπέστατα, πάντα περιτριγυρισμένη στὸ οὐδέτερον ἐκεῖνο ἔδαφος, ἀπὸ ἀνωτάτους Γάλλους διπλωμάτας.

Δὲν ξεχνοῦσεν ὅμως ἐπίσης ὅτι ἕνα πρωῒ τὴν εἶχε ἰδῆ νὰ βγαίνῃ λαθραίως ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τοῦ ταγματάρχου φὸν Μπίσμαρκ, τοῦ στρατιωτικοῦ ἀκολούθου τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας στὴ Βέρνη.

Ὁ ἀνώτερος αὐτὸς ἀξιωματικὸς ποὺ ἦταν ἐπιφορτισμένος μὲ πολύπλοκη καὶ βαρυσήμαντη ἀποστολὴ στὴν Ἑλβετία τὸν εἶχε καλέσει ἕνα πρωῒ ἐπειγόντως νὰ τοῦ ζητήσῃ μερικὰς διασαφήσεις γιὰ ἕνα ἄρθρο ποὺ εἶχε δημοσιεύσει στὴν Πολίτικεν τῆς Κοπεγχάγης. Ὁ Χάραλδ Ἄρενδσεν δὲν ἔκρυβε τὸ θαυμασμό του πρὸς τὴ Γερμανία. Εἶχε σπουδάση στὰ πανεπιστήμια τοῦ Μονάχου, τῆς Ἰένας καὶ τῆς Γοτίγγης, δὲν ξεχνοῦσε ὅμως ποτὲ καὶ τὰ δυὸ χρόνια ποὺ πέρασε στὸ Παρίσι, στὸ Καρτιὲ Λατὲν μὲ τοὺς διανοουμένους κύκλους τῆς Σορβόνης. Καὶ ἡ συμπάθειά του στὴ Γαλλικὴ διανόησι ἦταν καταφανὴς στὰ ὅσα ἔγραφε στὴν ἐφημερίδα του.

Ὁ ταγματάρχης φὸν Μπίσμαρκ, μόλις εἶδε τὴν κάρτα τοῦ Δανοῦ δημοσιογράφου, ἔδωσε διαταγὴ νὰ τὸν εἰσαγάγουν ἀμέσως στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του. Ἐκεῖ μπαίνοντας ὁ Ἄρενδσεν εἶδε νὰ ἐξαφανίζεται πίσω ἀπὸ μιὰ κόκκινη πορτιέρα μιὰ χαριτωμένη γυναικεία σιλουέττα, ποὺ ἦταν βέβαιος πὼς ἦταν ἡ Λεοπολδίνη. Ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο ἄλλως τε εὐωδίαζεν ἀπὸ τὸ χαρακτηριστικὸ ἄρωμα ποὺ ἀνέδιδεν συνήθως ἡ ξανθὴ αὐτὴ μάγισσα. Πῶς τὸν εἶχε κατακτήσει ἔκτοτε! Πόσο ἐπιτήδεια τὸν εἶχεν αἰχμαλωτίσει μέσα στὰ δίχτυα της. Ἐξ αἰτίας ἐκείνης βρίσκονταν τώρα στὸ Παρίσι στὴν κρισιμώτατη αὐτὴ ἐποχὴ τοῦ πολέμου. Ἡ νύχτες ποὺ τοῦ χάριζε ἀλήθεια ἡ Λεοπολδίνα στὸ κομψό της μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ζυλιὲτ-Λαμπὲρ ἦταν ἀξέχαστες ἐρωτικὲς νύχτες, καὶ ἄξιζαν τὸν κόπο νὰ προκινδυνεύσῃ τὴν πολιτική του οὐδετερότητα. Μιὰ ἰδέα ὅμως ἔμμονη τὸν τυραννοῦσε τώρα. Στὸ σπίτι τῆς Λεοπολδίνας εἶχε χάσει ἕνα λεπτομερέστατο ὑπόμνημα ποὺ εἶχε συντάξει γιὰ τὴν ἐφημερίδα του τὴν πρώτη ἑβδομάδα τῆς ἀφίξεώς του στὸ Παρίσι. Τὸ εἶχε χάσει τὴν πρώτη νύχτα ποὺ πέρασε μαζί της. Ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκεῖ τοῦ εἶχαν κλέψει τὸ ἐκτενὲς αὐτὸ δοκουμέντο, στὸ ὁποῖον ἐξέθετε λεπτομερῶς τὴν ἠθικήν, διανοητικὴν καὶ κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ Παρισιοῦ στὸ κρίσιμον αὐτὸ ἔτος τοῦ πολέμου. Καὶ μὲ ὅλη τὴν ἀγανακτησμένη ἄρνησι ποὺ τοῦ ἀντέταξεν ἡ Λεοπολδίνα ὅταν τῆς εἶπε τὴν ἐπαύριον πὼς στὸ σπίτι της εἶχε χάσει αὐτὸ τὸ ἔγγραφον, πάντοτε ὑποπτεύετο ὅτι ἐκείνη τοῦ τὸ εἶχε κλέψει σκοπίμως. Καὶ ἡ ὑποψία του αὐτὴ μετεβάλλετο σὲ βεβαιότητα μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

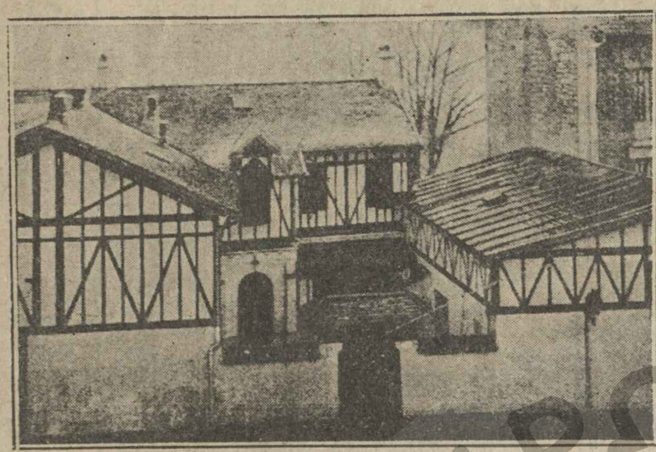

Ἡ ἔπαυλις τῆς Μάτα-Χάρι εἰς τὸ Νεϊγύ.—Εἰς αὐτὴν ἔμεινεν ἡ σκανδαλώδης χορεύτρια κατὰ τοὺς μῆνας τῆς ἀναπαύσεώς της, μελετῶσα εἰς τὴν μεγάλην βιβλιοθήκην της.

Ἡ ὥρα ἑπτὰ τῆς Παρασκευῆς ὁ Χάραλδ Ἄρενδσεν, ἐβημάτιζε νευρικὰ ἐμπρὸς στὸν ἀριθμὸ 30 τῆς ὁδοῦ Γουσταύου Ντορέ. Τὸ σπίτι αὐτὸ ἦτο μιὰ μονοκατοικία νεωτέρου ρυθμοῦ, ἁπλῆ καὶ σοβαρὰ χωρὶς κανένα ἐξαιρετικὸν γνώρισμα τὸ ὁποῖον νὰ τὴν διακρίνῃ ἀπὸ τὶς γειτονικὲς κατοικίες τῶν φιλησύχων Παρισινῶν ἀστῶν. Τὰ παράθυρα τοῦ κάτω πατώματος ἦσαν κλειστὰ μὲ γκρίζα παραθυρόφυλλα. Μέσο ἀπ' τὰ παράθυρα τοῦ ἐπάνω πατώματος διεκρίνοντο τὰ δαντελλένια βιτρὰζ καὶ τὰ βαρειὰ βελούδινα παραπετάσματα. Τὸ σύνολον χωρὶς κανένα ἰδιαίτερον χαρακτῆρα ποὺ νὰ προσελκύῃ τὴν προσοχή. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος τὴν πρωϊνὴ ἐκείνη ὥρα. Μόνο ἕνας δημαρχιακὸς ὁδοκαθαριστὴς μάζευε τὰ σκουπίδια.

Ὁ Ἄρενδσεν χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα βρέθηκε ἐμπρὸς σ' ἕνα θυρωρὸ ἀκαθορίστου ἡλικίας, στρατιωτικοῦ τύπου μὲ ἀκρωτηριασμένο τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ μὲ τὸ μετάλλιον τοῦ Μαρόκου ἐπάνω στὴ στολή του.

— Βατερλὼ ἐπρόφερε ὁ Ἄρενδσεν.

— Πολὺ καλά, κύριε, εἶπεν ὁ θυρωρός, ἀφοῦ τὸν κύτταξε ἀπὸ τὴν κεφαλὴ ὡς τὰ πόδια. Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά σας.

Ὁ Ἄρενδσεν ἔδωσε τὴν κάρτα του. Ὁ θυρωρὸς τηλεφώνησε στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ ἀμέσως σχεδὸν ἕνας νέος ὑπηρέτης κατέβηκε, πῆρε τὴν κάρτα, καὶ σὲ λίγο ξαναφάνηκε καὶ παρεκάλεσε τὸν νέον Δανὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μέσα στὸ σπίτι ὅλα ἦσαν σκοτεινὰ ἀκόμη. Ὅταν ἔκλεισε πίσω του ἡ ἐξώπορτα, ὁ Ἄρενδσεν ἔννοιωσε μιὰ ἀόριστη ἀγωνία νὰ συσφίγγῃ τὴν ψυχή του. Ἀνέβηκαν μιὰ σκάλα. Ἔπειτα πέρασαν διαδοχικῶς πολλὰ δωμάτια, καὶ τέλος ἔφθασαν σ' ἕνα πολὺ μικρὸ δωμάτιο ἐπιπλωμένο ἀποκλειστικῶς μ' ἕνα γραφεῖο, καὶ τρεῖς καρέκλες ψάθινες. Οἱ τοῖχοι ἦσαν ὁλόγυμνοι καὶ τὰ τζάμια τοῦ μοναδικοῦ παραθύρου βαμμένα μὲ ἄσπρο χρῶμα.

Τὸν ἄφησαν ἐπὶ δέκα λεπτὰ μόνον ἐκεῖ μέσα. Ὁ Ἄρενδσεν ἄκουε μέσα τὴ βαρειὰ σιωπὴ ποὺ τὸν περικύκλονε τοὺς δυνατοὺς κτύπους τῆς καρδιᾶς του. Ἔξαφνα βλέπει ν' ἀνοίγεται πίσω ἀπ' τὸ γραφεῖον μιὰ πόρτα ποὺ δὲν ὑποπτεύετο κανεὶς πὼς βρισκόταν ἐκεῖ. Ἀπ' τὴν πόρτα αὐτὴ μπῆκε ἕνας κύριος ὡς ἑξῆντα χρόνων, ὑψηλὸς μὲ ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα, μὲ γκρίζα μαλλιὰ κομμένα σύρριζα, μὲ χονδρὸ κίτρινο μουστάκι. Φοροῦσε ἕνα ἐγγλέζικο κοστοῦμι ἀπὸ σεβιὸτ γκρίζα, καὶ στὴν κουμπότρυπα τοῦ σακκακιοῦ του κοκκίνιζε ἡ ροζέτα τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

— Ὁ κύριος Ὀνορὲ Δουπέν; ψιθύρισε ὁ Ἄρενδσεν ταραγμένος.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε. Καθῆστε σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ κ. Ὀνορὲ Δουπὲν κάθησε καὶ ὁ ἴδιος σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ψάθινες καρέκλες καὶ εἶπε στὸν ἔκθαμβον Ἄρενδσεν μὲ τὴν ἠχηρὰ φωνή του, ἡ ὁποία δὲν ἐπρόδιδε κανένα ξενικὸν τόνον.

— Κύριε Ἄρενδσεν σᾶς γνωρίζω πρὸ καιροῦ. Σᾶς γνωρίζομε ὅλοι μας πρὸ καιροῦ καὶ σᾶς παρακολουθοῦμε μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἡ δρᾶσις σας στὴ Ζυρίχη καὶ στὴ Βέρνη σᾶς ἔκαμε ν' ἀποκτήσετε τὰς σημαντικωτέρας εὐνοίας. Μπορῶ ἀπὸ τώρα νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ἡ δρᾶσις σας αὐτὴ ὑπόσχεται τὰ λαμπρότερα ἀποτελέσματα γιὰ τὸ μέλλον. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, εἶμαι ἰδιαιτέρως εὐτυχὴς ποὺ κάμνω σήμερα καὶ προσωπικῶς τὴν γνωριμίαν σας. Πολλὲς εὐτυχισμένες συγκυρίες ἐσημείωσαν τὴν διαμονήν σας ἐδῶ στὴν Γαλλικὴ πρωτεύουσα.

— Ἀλλά, κύριε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς ἐρωτήσω. . .

— Πῶς σᾶς γνωρίζω; Αὐτὸ εἶνε δικό μου μυστικὸ καὶ οὔτε σᾶς ἐνδιαφέρει, ἀπήντησε μὲ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΧ ΑΥΤΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ....

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο συμφώνησαν νὰ μαζευτοῦν, γιὰ νυχτέρι στὸ σπίτι τῆς Γραμματένιας. Ἀπ' τὸ κομσουλίκι ἦρθε ἡ μπάμπω-Δοκαροῦδα, ἀπ' τὸ ἀντικρινὸ σπίτι ἦρθε ἡ κυρὰ-Βγένα, ἀπ' τὸ σπίτι ποὔναι πίσ' ἀπ' τὸν κῆπο ἡ ἄμια-Σοφοῦλα κι' ἄλλες πολλὲς ποὺ σχημάτιζαν τὴν παρέα γιὰ τὸ νυχτέρι. Ἡ μπάμπω-Δοκαρούδα εἶχε τὴν τουλούπα της, ἡ κυρὰ-Σοφοῦλα τὴν κάλτσα της, ἡ κυρὰ-Βγένα τὸ σάλι της κι' ἄλλη πῆρε νὰ μπαλώση ἀσπρόρρουχα τῶν παιδιῶν της. Κάθε μιά, βλέπετε, εἶχε μὲ τί νὰ περνᾷ τὸ σικλέτι της κ' ἔτσι δὲ φάνηκε πῶς πέρασε ἡ ὥρα. Χώρια ἀπ' αὐτό, τὰ μασάλια τῆς μπάμπω-Δοκαρούδας παίρναν καὶ δίναν. Ἡ κυρὰ-Βγένα ἀνάλαβε νὰ τὴν βοηθήση μὲ τὴν ἱστορία τοῦ γάμου τῆς Βαγγελιῶς.

⁂

— Σ' ἕνα κοντινὸ χωριό, ἄρχισε ἡ κυρὰ-Βγένα, ἡ Βαγγελιὼ τοῦ Στάθη τοῦ Τσιρίμπαση, παντρεύονταν. Σὰ γνωστοὶ ποὺ ἤμασταν, μᾶς κάλεσαν κ' ἐμᾶς κι' ἐν τῷ ἅμα ἐν τῷ θάμα βρεθήκαμε καλεσμένοι τῆς νύφης, στὸ γάμο της.

Ποὺ λέτε βρισκόμαστε καὶ στὸ ντύσιμο : Τὰ κορίτσια φαίνονταν καὶ κεῖνα χαρούμενα. Θὰ χόρευαν δὰ τὸ βράδυ· καὶ πλάϊ στὴ νύφη ποὺ θὰ ἦσαν οὖλος ὁ κόσμος αὐτὲς θἄβλεπε. Κείνη πάλε ἡ Βγενιώ, ἡ γεροντοδυχατέρα ξαδέρφη τῆς νύφης, οὖλο σεῖρε κι' ἔλα, κι' οὖλο νὰ στολίζεται κι' οὖλο νὰ κειτιέται στὸν καθρέφτη...

— Βαγγελιὼ μωρή, ἔλεγε κάθε τόσο στὴ νύφη. Ὅταν ὁ παπᾶς θὰ σᾶς στεφανώνη νὰ μὴν ξεχάσης νὰ πατήσης τὸ πόδι τοῦ γαμπροῦ. Ἔτσι κάνουνε ἡ ἔξυπνες ποὺ δὲν θέλουνε νὰ ὑποτάσσωνται στοὺς ἄντρες...

— Ναί, ναί, ἀπαντοῦσε ἡ νύφη οὖλο χαρά.

— Μωρὴ νύφη, ἔλεγε μιὰ ἄλλη κοπέλα, νὰ μὴ πιῆς οὖλο τὸ κρασί· ν' ἀφίσης κ' ἐμᾶς τὶς καϋμένες. Ν' ἀφίσης γιομάτη τὴν κοῦπα.

Ἡ νύφη πάλε, οὖλο ἔδινε ὑποσχέσεις.

Ἔξω στὴν αὐλὴ ἡ γύφτικη μουσικὴ σκόρπιζε τὰ τραγούδια τοῦ γάμου καὶ μερικοὶ ποὺ τὤχαν στρώσει ἀπὸ τώρα στὸ γλέντι, χόρευαν.

Ὅταν πιὰ εἶχε τελειώσει τὸ ντύσιμο τῆς νύφης οἱ καλεσμένοι βγῆκαν σ' ἄλλη κάμαρη περιμένοντας νἄρθη ὁ κουμπάρος.

Ἡ νύφη ἔκατσε γονατιστὴ σὲ μιὰ γωνιὰ σκεπασμένη μ' ἕνα ἄσπρο τοῦλι πλάϊ σ' ἕνα παιδάκι, ποὺ κρατοῦσε ἕνα καλάθι μὲ ροῦχα.

Τὰ χωριατόπουλα μάλωναν ἔξ' ἀπ' τὸ σπίτι ποιὸ νὰ πρωτοπάρη τὶς λαμπάδες. Τὸ πλειότερο ὅμως ὄχι γι' αὐτό, μὰ ἐπειδὴ τὰ γαργάλιζε ἡ κνίσσα ἀπ' τ' ἀρνιὰ ποὺ ψηνόνταν.

— Ἄϊντε ρὲ Μῆτσο κι' ἂν πάρης τὴ λαμπάδα δὲν θὰ μεταπατήσης στὴν πλατέα, φοβέριζε τὸ ἕνα.

— Ἄϊ καὶ θὰ δοῦμε δὲ Γιῶργο... ἀπαντοῦσε τ' ἄλλο...

Τὰ ξαδέρφια πάλε τῆς νύφης ποὔχαν καλεστῇ ἀπ' τὸ κονάκι κι' ὁρίστηκαν γιὰ τὸ κέρασμα, γιόμιζαν τὰ γαλόνια μὲ τὸ γλυκὸ κρασὶ τοῦ Γέρω-Στάθη, τοῦ πατέρα δὰ τῆς νύφης.

⁂

Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, τὸ πλῆθος ἦταν πάρα πολύ. Ἀφοῦ καὶ τὸ χαγιάτι ἦταν ἀκόμα γιομᾶτο. Κι' ὅταν ἦρτε τὸ μήνυμα ὅτι κοντόφτανε ὁ κουμπάρος, ἀνοίχτηκε ἡ νύφη. Τ' ἀγόρι ἔβαλε τὸ καλάθι πάνω στὰ κεφάλι της, ἔτσι δὰ συνηθίζουν, καὶ κείνη ἀφοῦ τὸ πῆρε, τὸ φίλησε στὸ χέρι καὶ τὤδοσε ἕνα μῆλο.

Ἀφοῦ φάγαμε κι' ἤπιαμε γιὰ τὸ μεσημέρι, τὸ στρώσαμε στὸ χορὸ ὥσπου νὰ ξυριστῇ ὁ γαμπρός. Καὶ δόστου μπόλικο κρασὶ σὲ κάθε γῦρο καὶ «μπὰμ μπούμ» τραβοῦσαν πιστολιὲς τ' ἀνέψια τοῦ γέρω-Στάθη, ποὔχαν καλεστῇ ἀπ' τὸ κονάκι.

Ἀφοῦ τελείωσε καὶ δαῦτο, ὁ κουμπάρος πάνω ἀπ' τὸν ψαρί (τἄλογό του) ἔδωκε τὸ σημάδι νὰ ξεκινήσουν καὶ τράβηξε μπρός, βαστῶντας καὶ τὴ σημαία τῆς κλησιᾶς. Πίσω καμαρωτὸς-καμαρωτὸς πήγαινε ὁ φρεσκοξυρισμένος γαμπρὸς πλάϊ στὸν παράγαμπρο καὶ πιὸ πίσω ἀπ' αὐτοὺς ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κορίτσια πήγαινε ντροπαλή, ντροπαλὴ ἡ νύφη.

Ἂν βρισκόσαστε κοντά της θὰ βλέπατε κάθε λίγο τὴν ξαδέρφη της τὴ Βγενὼ νὰ τὴν σπρώχνη καὶ νὰ τῆς λέει στ' αὐτί :

— Βαγγελιὼ μωρή, Βαγγελιώ, μὴ στοχάσης κειὸ ποὺ σ' εἶπα. Τὸ πόδι του...

Κ' ἔτσι σιγὰ-σιγὰ φτάσαμε, στὴν ἐκκλησιά. Ὁ παπᾶ-Γεράσιμος, ὁ λεβεντόπαπας τοῦ Ἅγιου Μοδέστου — ποὺ νἄχουμε τὴ χάρη του — μᾶς ὑποδέχτηκε στὴν πόρτα τρίβοντας τὰ χέρια ἀπ' τὴ χαρά. Πῆρε τὸ γαμπρὸ κι' ὕστερα τὴ νύφη μέσα κι' ἄρχισε νὰ ψάλη τὸ βλογητός...

Ποῦ λέτε ὁ παπᾶς ἄλλαξε τὰ στεφάνια καὶ βλέπουμε τὸ γαμπρὸ νὰ τραβᾷ τὸ κεφάλι του

— Χριστὸς καὶ Παναγιά, σταυροκοπήθηκε ὁ παπᾶς.

— Ἄσε με, παπᾶ μου, μετάνοιωσα δὲ θὰ παντρευτῶ, ἀποκρίθηκε ὁ γαμπρός.

Κι' ὕστερα γύρισε κ' εἶπε στὸν κόσμο :

— Μάθετε, πεθερικά, πὼς δὲν παντρεύομαι γυναῖκα ποὺ θὰ μ' ἔχη πάντα στὰ χέρια της. Μὴ στενοχωρθῆτε. Ἀφοῦ τὤθελε ἡ ἴδια καὶ μὲ πάτησε στὸ πόδι.

Ἡ νύφη ξέσπασε σὲ θρῆνο κι' ἡ Βαγγελιὼ γιὰ μιᾶς γένηκε ἄφαντη. Κι' ὁ γέρω-Στάθης τί λέτε νἄκανε ; Γιὰ λίγο ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ στόμα κ' ὕστερα σὰ νὰ τοὖρθαν τὰ μυαλὰ στὸν τόπο, σήκωσε τὴ γροθιὰ ψηλὰ καὶ τρίζοντας τὰ δόντια φώναξε :

— Στάσου τὸν ἄτιμο, νὰ τὸν δείξω γὼ πῶς περιγελάει. Μιὰ τσοῦπρα εἶχα καὶ νὰ μὲ τὴν ντροπιάση τόσο ! Ἀχώνευτο ! Κι' ἔκανε νὰ βγάλη τὸ μαχαίρι του. Μὰ ὁ γαμπρὸς πρόλαβε.

— Μὴ στενοχωριέσαι μπάρμπα. Ὅσα ξόδεψες τἄχει τὸ σελάχι μου νὰ στ' ἀποδώση. Μόνε πάρε τὸν κόσμο σπίτι σου καὶ κέρασ'τον γιὰ τὸν χωρισμό μου.

Ἡ γυναῖκες ταίριαζαν τὰ δικά τους καὶ μερικὲς ρωτοῦσαν τὴ νύφη τί ἔκανε καὶ κεί μέσα στοὺς θρήνους της ἀποκρίνονταν.

— Νά... νά... ἡ... Βγε...νιώ.

Ὁ γαμπρὸς ρωτῶντας τὸν παπᾶ πόσα λει τοὔριξε ἕνα παπποῦ κ' ἔφυγε. Καὶ τὸ πλῆθος διαλύθηκε. Ὅσο γιὰ τὸν γέρω-Στάθη καὶ τὴ Βαγγελιώ, ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ πῆγαν καὶ κλείστηκαν σπίτι κι' ἔμειναν ἔτσι μέρες κλεισμένοι χωρὶς νἄχουν μοῦτρα νὰ ξαναδοῦν τὸν κόσμο.

(Θεσσαλονίκη) **ΠΑΝ. Ν. ΟΥΡΑΝΟΦΑΝΤ**

μεγάλην ἠρεμίαν ὁ κ. Ὀνορὲ Δουπέν. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει τώρα νὰ μάθετε εἶνε ὅτι ἡ χορεύτρια Μάτα-Χάρι πρόκειται σήμερα νὰ συλληφθῇ.

— Ἡ Μάτα-Χάρι! φώναξε ὁ Ἄρενδσεν καταταραγμένος.

— Αὐτὴ ἡ ἰδία. Τὴν καταζητεῖ ἀπὸ χθὲς ἐπιμόνως τὸ Αον Γραφεῖον τοῦ Ἀνωτάτου Πολεμικοῦ Δικαστηρίου τῶν Παρισίων.

— Καὶ κατὰ τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμὲ προσωπικῶς αὐτὴ ἡ εἴδησις;

— Θὰ σᾶς πῶ ἀμέσως, κύριε Ἄρενδσεν. Ἐπειδὴ γνωρίζομε τὰς ἀρίστας σχέσεις ποὺ σᾶς συνδέουν μὲ τὴν κυρίαν Λεοπολδίναν δ' Ἀρπαζάκ, καὶ γνωρίζομεν ἐξ ἄλλου τὴν φιλίαν ποὺ συνδέει τὴν κυρίαν δ' Ἀρπαζὰκ μὲ τὴν κόμησσαν Μὰκ-Λεόδ, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Ἰνδὴν χορεύτριαν Μάτα-Χάρι, σκεφθήκαμε ν' ἀποτανθῶμεν σὲ σᾶς γιὰ νὰ ν' ἀνακαλύψωμε ποῦ βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ καὶ νὰ τὴν εἰδοποιήσωμε ὅτι καταδιώκεται καὶ πρόκειται νὰ συλληφθῇ ἀπὸ τοὺς Γάλλους.

Ὁ Ἄρενδσεν ἐκύτταξεν ἄναυδος τὸν συνομιλητήν του. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΑΝΑΤΟΛΗ

Γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολίτικα,
μακρόσυρτα τραγούδια ἀνατολίτικα,
λυπητερά,
πῶς ἡ ψυχή μου σέρνεται μαζί σας!
Εἶναι χυμένη ἀπὸ τὴ μουσική σας,
καὶ πάει μὲ τὰ δικά σας τὰ φτερά.

≈

Σᾶς γέννησε καὶ μέσα σας μιλάει
καὶ βογγάει καὶ βαριὰ μοσχοβολάει
μιὰ μάνα· καίει τὸ λάγνο της φιλί,
κ' εἶναι τῆς Μοίρας λάτρισσα καὶ τρέμ
ψυχὴ ὅλη σάρκα, σκλάβα σὲ χαρέμι,
ἡ λαγγεμένη Ἀνατολή.

≈

Μέσα σας κλαίει τὸ μαῦρο φτωχολόϊ,
κι' ὅλα σας, κ' ἡ χαρά σας, μυρολόϊ
πικρὸ κι' ἀργό·
μαῦρος, φτωχὸς καὶ σκλάβος καὶ ἀκαμάτ
στενόκαρδος, ἀδούλευτος, — διαβάτης
μ' ἐσᾶς κ' ἐγώ.

≈

Στὸ γιαλὸ ποὺ τοῦ φύγαν τὰ καΐκια,
καὶ τοῦ μεῖναν τὰ κρίνα καὶ τὰ φύκια,
στὄνειρο τοῦ πελάου καὶ τοὐρανοῦ,
ἄνεργη τὴ ζωὴ νὰ ζοῦσα κ' ἔρμη,
βουβός, χωρὶς καμμιᾶς φροντίδας θέρμη,
μὲ τόσο νοῦ,

≈

ὅσος φτάνει σὰ δέντρο γιὰ νὰ στέκω
καὶ καπνιστὴς μὲ τὸν καπνὸ νὰ πλέκω
δαχτυλιδάκια γαλανά·
καὶ κάποτε τὸ στόμα νὰ σαλεύω
κι' ἀπάνω του νὰ ξαναζωντανεύω
τὸν καημὸ ποὺ βαριὰ σᾶς τυραννᾷ,

≈

κι' ὅλο ἀρχίζει, γυρίζει, δὲν τελειώνει
Καὶ μιὰ φυλὴ ζῇ μέσα σας καὶ λιώνει
καὶ μιὰ ζωὴ δεμένη σπαρταρᾷ,
γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολίτικα,
μακρόσυρτα τραγούδια ἀνατολίτικα,
λυπητερά.

(1907) **ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ**

◆

ΣΑΝ ΙΣΚΙΟΙ

Ὑψώνοντας τὰ μάτια μου, λέω : τάχα
τὰ μάτια σου θὰ βρῶ μέσα στ' ἀστέρια ;
Καὶ κεῖ ποὺ τὸ φαντάζουμαι, μονάχα
ἁπλώνουνται τ' ἀδύναμά μου χέρια.

≈

Κι' ὅταν ἡ νύχτα πρὸς τὴ δύση γέρνει
καὶ σβύνουνε καὶ χάνονται τ' ἀστέρια,
ἕνα παράπονο πικρὸ μὲ πέρνει
καὶ κλειοῦνε τ' ἁπλωμένα μου τὰ χέρια.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΛΕΛΑΣ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ
Κας ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΫ

ΨΥΧΕΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

[Τὰ προηγούμενα. — Ὁ ζω- φος Γκὰρθ καὶ ἡ μὶς Τζένη Τσάμπιον πῶνται. Ἕνα βράδυ ὁ Γκὰρθ εἰς τὴν ἑ- λιν τῆς λαίδης Ἴγκλεμπη ζητεῖ τὴν Τζέ- εἰς γάμον. Ἐνῷ δὲ εὑρίσκεται ἐκεῖ μαζὶ τὴν Ἀμερικανίδα κ. Πάρκερ καὶ τὴν ἀνε- ν τῆς μὶς Λίστερ, ὁ Γκὰρθ κοιτάζει πάν- ε ἐπίμονα τὴν Τζένην...]

(Ἡ συνέχεια)

Ἡ Τζένη ἔγινε κατακόκκινη. Πῶς τολμοῦ- ὁ Γκὰρθ νὰ τὴν κυττάζη ἔτσι;

— Θὰ παίξετε αὔριο γκόλφ, τὴν ἠρώτησε Πάρκερ.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Τζένη ὀλίγον ἀπότομα, δὲν παίξω αὔριο. Καληνύκτα κ. Πάρκερ, ὕπνον φρὸν μὶς Λίστερ, καληνύκτα κύριε Γκάρθ.

— Καληνύκτα μὶς Τσάμπιον, ἀπήντησεν ἐ- νος, χωρὶς νὰ σφίξη τὸ χέρι ποὺ τοῦ ἔτεινε Τζένη.

Ἐκείνη κατάλαβε πολὺ καλὰ τὴν σημασία τῆς του τῆς στάσεως. Δὲν ἐννοοῦσε πιὰ νὰ σφίξη τὸ χέρι σὰν ἕνας ἁπλὸς φίλος. Ἐὰν δὲν ἐγίνετο δική του ἀποκλειστικά, ὅ- ς τῆς τὸ ἐζήτησεν, ἡ φιλία τους θὰ κατεστρέ- το διὰ παντός.

Ὅταν βρέθηκε στὴν ταράτσα, μόνη μαζὶ κατάλαβε γιὰ πρώτη φορὰ τί εἶνε μιὰ καρ- ἀνδρός. Ἀναμέτρησε ὅλο τὸ βάθος της τὴν πρωτόγονη ἀγριότητα ποὺ κρύβεται κά- ἀπὸ τὸ βερνίκι τοῦ πολιτισμοῦ. Μάντευσε καταχτητικὴ ὁρμή της, καὶ ἡ ἡρωϊκὴ ψυ- της ἦταν ἕτοιμη νὰ παγώση.

Ἀλλὰ εἰς τὸ ἑξῆς καμμία αἰσθηματικὴ ὑ- κφυγή, οὔτε καμμιὰ προσφορὰ ἀδελφικῆς λίας δὲν θὰ ἱκανοποιοῦσε τὸν ἄνδρα ποὺ εἶ- σφίξει στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ Τζένη τὸ καλάβαινε πολὺ καλά.

Ὁ Γκὰρθ εἶχε κατωρθώσει πρὸ ὀλίγου νὰ ιβληθῇ στὸν ἑαυτό του. Ἀλλ' ἐκείνη μάν- υε ὅτι τῆς ἔδινε μόνο λίγο καιρὸ μεσολαβή- ως. Τὴν θεωροῦσε δική του καὶ ἡ βεβαί- ις αὐτὴ ἑνὸς προσεχοῦς μέλλοντος, τοῦ ἔ- νε ὑπομονὴ γιὰ τὸ παρόν.

Ἐν τούτοις, τώρα ἐφ' ὅσον ἐκείνη δὲν τοῦ ιδεν ἀκόμη ὁριστικὴν ἀπάντησιν, δὲν ἐννο- οεν ὁ Γκὰρθ ν' ἀνταλλάξη μαζί της οὔτε αν χειραψίαν. Ἡ Τζένη κλείδωσε τὴν θύ- ιν τοῦ δωματίου της. . . Ὤ! ἂν τῆς ἦτο δυ- ιτὸν νὰ κλείση τὴ θύρα καὶ σ' ὅλας της τὰς ιέψεις ποὺ δὲν ἦσαν ἀποκλειστικῶς ἐκεῖνος, ἦτο δυνατὸν νὰ δεχθῇ ἔτσι ἀμέσως τὸ υμαστὸν αὐτὸ δῶρον τοῦ ἔρωτός του ποὺ ιτέθετε ἐμπρὸς στὰ πόδια της ἐκεῖνος.

Ὤ! γιὰ μιὰ μόνη στιγμὴ θὰ παραδοθῇ ὁ- κληρωτικὰ στὴν εὐτυχία της. Εἶχεν ἐπὶ τέ- ους δικαίωμα σὲ μιὰ ὥρα εὐτυχίας στὴ ζωή ης. Ἔπειτα ὅμως, ἔπειτα ἀμέσως, θὰ πάρῃ ὴν ὁριστικὴν ἀπόφασίν της. . . Θὰ σηκώσῃ όνη της τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου. . .

Ἄφησε τὴν κάμαρά της στὰ σκοτεινά, ἔπει- α πλησίασε στὸ παράθυρο, τὸ ἄνοιξε καὶ άθησε ἐμπρὸς ἐκεῖ σὲ μιὰ καρέκλα. Ἀκούμ- ησε τὸ πρόσωπό της ἐπάνω στοὺς ἀγκῶνας ης καὶ ἄφησε τὸ βλέμμα της νὰ πλανηθῇ στὸ εγγαρολουσμένον τοπίον τοῦ πάρκου. Ἡ ζένη ἐδονεῖτο ὁλόκληρη ἀπὸ τὴν φλογερὰν νάμνησιν τῶν στιγμῶν ποὺ ἔζησε πρὸ ὀλί ου κάτω στὴν ταράτσα μὲ τὸν ἀγαπημένο ης. Ἄφησε τὸν ἑαυτό της νὰ παραδίνεται στὴ εθυστική τους ἀναπόλησι. Νόμιζε πῶς εἶχε αὐτὸ τὸ δικαίωμα. . . Ἀναπολοῦσε τὴν ἔκφρα- ι τῆς φλογερᾶς λατρείας ποὺ εἶχαν τὰ μάτια του πρὸ ὀλίγου. . . Θεέ μου! ἡ ψυχή της ἦταν ξια, ὑπεράξια ἐκείνης τῆς λατρείας. Ὢ ἂν εἶχε καὶ τὸ σῶμα της τὴν ὀμορφιὰ τῆς ψυχῆς της . . .

Ὤ, Γκάρθ! ἐψιθύριζε ἡ Τζένη, μεταρσιωμένη, ὢ Γκάρθ! ἂν ἤξευρες! ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ διαβάσης μέσα στὴν ψυχή μου! Σ' αὐτὴ τὴ φευγαλέα στιγμὴ τῆς ἐξομολογήσεως, ἐγὼ σοῦ ἔδοσα διὰ παντὸς ὅλον τὸν ἑαυτόν μου. . . Ποτὲ κανένα ἄλλο πρόσωπο δὲν θὰ ἐγγίση τὴ θέσι ποὺ ἀκούμπησε τὸ ἀγαπημένο σου κεφάλι ἐπάνω στὸ στῆθος μου. Δική σου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, γιὰ πάντα δική σου, αἰώνια! Ἡ στιγμὴ αὐτὴ εἶνε γιὰ μένα ἡ μοναδικὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς μου . . . Τόσο μόνο μοῦ ἤρκεσε καὶ περισσότερο δὲν ζητῶ. . .

Ἔξαφνα ἄκουσε ἕνα μακρυνὸ ρολόγι νὰ χτυπᾷ μεσάνυχτα. Ἡ Τζένη ξύπνησε ἀπότομα ἀπὸ τὸ μεθυστικὸν ὄνειρό της.

Ἄφησε τὸ παράθυρο, ἔκλεισε τὰ στόρια καὶ ἄναψε ὅλα τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα μέσα στὸ δωμάτιο. Σὲ δώδεκα ὧρες ἔπρεπε ἡ ἀπάντησίς της ἡ ὁριστικὴ καὶ ἀμετάκλητος νὰ δοθῇ πλέον εἰς τὸν Γκάρθ. Ἔπρεπε ν' ἀνακτήση ὅλον τὸ ψυχικόν της θάρρος γιὰ νὰ πάρη τὴν ἀπόφασί της. Ἄναψε ἀκόμη καὶ τὰ πολύφωτα ποὺ ἦταν ἐμπρὸς στὴν τουαλέττα της. Κατόπιν κάθησε ἐμπρὸς στὸν καθρέπτη καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζη ἀμείλικτα τὸ πρόσωπό της, ἄπλετα καὶ σκληρὰ φωτισμένο μέσα στὸν καθρέπτη. . .

Ἔπειτα ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπεζάκι της καὶ ἐξηκολούθησε ν' ἀναπολῇ τὰ λόγια τοῦ Γκάρθ...

Ἔπειτα ἐκάθισε ἐμπρὸς εἰς τὸ τραπεζάκι της καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀναπολῇ τὰ λόγια τοῦ Γκάρθ. . .

Θυμήθηκε ἕνα πρὸς ἕνα τὰ λόγια τοῦ Γκὰρθ ὅταν στὸ Ὀβερντὲν τῆς μιλοῦσε γιὰ τὴν λατρεία ποὺ εἶχε στὴν καλλονή, τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο ποὺ προηγήθηκε τῆς συναυλίας. Θυμήθηκε μὲ τί ἐνθουσιασμὸ τῆς ἔλεγε ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήση χωρὶς νἄχη ἕνα ὡραῖο πρόσωπο διαρκῶς ἀπέναντί του. Ἡ ὀμορφιὰ ἦταν γιὰ τὸν Γκὰρθ μιὰ θρησκεία. Πῶς ἦτο λοιπὸν ποτὲ δυνατὸν αὐτὴ τώρα μὲ τὴν θέλησί της νὰ τὸν καταδικάση νὰ βλέπη σ' ὅλη του τὴ ζωὴ διαρκῶς ἐμπρός του τὸ πρόσωπόν της ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ὡραῖο; Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ὑποκύψη ἔτσι ἀπερίσκεπτα σὲ μιὰ στιγμιαία παιδική του ἔξαψι καὶ νὰ τοῦ δεσμεύση ὁλόκληρη τὴν ὡραία ζωή του;

Ὄχι! μυριάκις ὄχι! Καλλίτερα θὰ εἶνε νὰ τὸ κόψη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ καλλίτερα νὰ ἐξοργισθῇ μαζί της ὁ Γκάρθ καὶ νὰ ὑποστῇ αὐτὴ ὅλο τὸ βάρος τοῦ θυμοῦ του, παρὰ νὰ τὸν ἀφήση νὰ δεσμευθῇ γιὰ ὅλη του τὴν ζωὴ μαζί της τόσο ἀπερίσκεπτα. . . Αὐτὴ σὰν γενναιότερη καὶ φρονιμώτερη γυναῖκα ποὺ ἦταν, ἔπρεπε νὰ ἀναλάβη μόνη της ὅλη τὴν εὐθύνη καὶ νὰ τὸν σώση ἀπὸ μιὰ αἰσθηματική του ἀπερισκεψία, ἡ ὁποία ἦταν βεβαία πῶς θὰ τὸν ἔκαμνε δυστυχῆ κατόπιν ὅταν θὰ μετανοοῦσε, ἀργὰ πλέον. . .

Μιὰ ὥρα πέρασε ἔτσι. . . Μὰ ἡ Τζένη πῆρε πλέον τὴν ἀπόφασί της. Σηκώθηκε σιγὰ-σιγά, ἔσβυσε ὅλα τὰ φῶτα. . . Τὰ βήματά της κλονισμένα τὴν ἔφεραν ὡς τὸ κρεββάτι της. Μὰ ἐκεῖ πλέον αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν. Ἔπεσε στὰ γόνατα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ σκεπάσματα καὶ ξέσπασε σὲ ἀπελπισμένους λυγμούς. . .

VI

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ

Ἡ Τζένη βγῆκε ἀπὸ τὶς σκιὲς τοῦ πάρκου καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ τὴν ὥρα ποὺ τὸ μεγάλο ρολόγι χτυποῦσε ἕνδεκάμιση. Ἡ Τζένη δὲν ἐβιάζετο νὰ φθάση ἀφοῦ εἶχεν ὁρίσει στὰς δώδεκα τὴν συνέντευξι μὲ τὸν Γκάρθ. Ὅταν πλησίασε ηὗρε μισοανοιγμένη τὴ σιδερένια βαρειὰ πόρτα τῆς ἐκκλησίας. Μόλις μπῆκε μέσα, ἔννοιωσε μιὰ ὡραία γαλήνη νὰ περιβάλη τὴν ψυχή της. Μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπὴ οἱ τόνοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου ὑψώνοντο σὰν θερμὴ ἐπίκλησις στὸν οὐρανὸ καὶ ὁ ἱερὸς ἐκεῖνος χῶρος τῆς ἐφαίνετο γεμάτος ἀπὸ μίαν ἀόρατη παρουσία. . . Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Τζένη λησμόνησε τὴν αἰτίαν γιὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ μέσα, καὶ γονάτισε καὶ ἕνωσε τὰ χέρια της σὲ μιὰ θερμὴ προσευχή.

Ὁ Γκὰρθ ἔπαιξε στὸ ὄργανο τὸ «Βένις Κρεάτορ Σπιρίτους» καὶ ἔδινε ὅλη του τὴν δύναμι στὴν ἔκφρασι τοῦ ὡραίου ἔργου. Τὸ φλογῶδες φῶς τοῦ μεσημεριοῦ εἰσχωροῦσε μέσα ἀπὸ τὰ χρωματισμένα ὑελώματα τῶν παραθύρων καὶ σκορποῦσε στὶς μαρμάρινες πλάκες τῆς ἐκκλησίας κόκκινες καὶ μὼβ ἰριδώσεις. Καὶ ἡ Τζένη γονατιστὴ προσηύχετο. . .

Ἄρχισε νὰ φοβᾶται τώρα τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ φίλος της θ' ἀντελαμβάνετο τὴν παρουσία της ἐκεῖ μέσα. . .

Τί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε; Καὶ πῶς θὰ ἐδέχετο ἐκεῖνος τὴν ἀπόφασί της — τὴν καταδίκη του; Ποῦ θαὔρισκε ἐκείνη τὴ δύναμι νὰ ὑποστῇ τὰ παράπονά του; Καὶ ἂν ἐναντιώνετο στὴ θέλησί της; Ἂν ἐπέμενε στὴ δική του ἄποψι; Πῶς θὰ τὸν ἀπέρριπτε χωρὶς νὰ τὸν πληγώση; Καὶ ποιὰ αἰτία νὰ δώση στὴν ἄρνησί της γιὰ νὰ τὴν παραδεχθῇ ὁ Γκὰρθ ἀμετακλήτως;

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς συγχορδίες, τὸ θέμα ἤλλαξε.

Ἡ καρδιὰ τῆς Τζένης σταμάτησε: ὁ Γκὰρθ ἔπαιζε τώρα τὸ «Κομπολόϊ». Δὲν τραγουδοῦσε, ἀλλ' οἱ παθητικοὶ τόνοι τοῦ ἁρμονίου ἐξέφραζαν τὰ συγκινητικὰ συναισθήματα τοῦ τραγουδιοῦ, καλλίτερα κι' ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φωνή.

Τὰ πολύτιμα μαργαριτάρια τῆς ἀναμνήσεως μετρήθηκαν ἕνα-ἕνα, κ' ἔπειτα τὸ τραγοῦδι ἔγινε λυπητερό: ἔφθασε στὸ σταυρό. Καὶ ἡ Τζένη σήκωσε τ' ἀπελπισμένα μάτια της πρὸς τὸ θόλο τῆς ἐκκλησίας, ζητῶντας ν' ἀποσπάση τὸν ἑαυτό της ἀπὸ τὴν ἀπέραντη γοητεία τῆς μελῳδίας ποὺ ἔσβυνε ἁπαλά. . .

Ὁ Γκὰρθ γύρισε τὸ πρόσωπό του, καὶ μόλις τὴν ἀντελήφθη σηκώθηκε: ἕνα νέο φῶς, τὸ φῶς τῆς εὐδαιμονίας, ἐφώτισε τὸ πρόσωπό του.

— Καλά, Τζίμμυ, εἶπε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν νεαρὸ φύλακα τοῦ ἁρμονίου, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε σιωπηλός. Ἀρκετὰ γιὰ σήμερα. Πᾶρε τώρα κ' ἕνα μισὸ σελλίνι, μιὰ ποὺ τόσο

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΩΝ

ΥΠΟ ΑΜ. ΚΑΜΠΑΝΙΛΕ

[Οἱ δήμιοι οἱ διορισμένοι ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν ἐπληρώνοντο μ' ἕνα ποσὸν εἰς κάθε θανατικὴν ἐκτέλεσιν. Ἀλλὰ αἱ ἐκτελέσεις ἀραιώθησαν καὶ οἱ δήμιοι δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν. . . Ζητοῦν αὔξησιν μισθοῦ, ἢ μίαν ἔκτακτον ἀποζημίωσιν. . .

Ἂς τοὺς φαντασθοῦμε πῶς παρουσιάζονται εἰς τὸν πρόεδρον τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς].

Δήμιος. — (μὲ τοὺς βοηθούς του, ντυμένοι ὅλοι μὲ φράκα) Ἑτοιμάσου νά . . .

Πρόεδρος. — . . . νὰ πεθάνω;

Δήμιος. — Ὄχι νὰ μᾶς δώσῃς ἀκρόασιν.

Πρόεδρος. — (τρέμων) Ἂν πρόκειται μόνο γιὰ ἀκρόασιν, σοῦ τὴν προσφέρω εὐχαρίστως. Μὰ μὴ μοῦ ζητήσῃς τίποτε περισσότερο. . .

Δήμιος. — Θὰ μοῦ τὸ ἐπιτρέπατε;

Πρόεδρος. — Λοιπόν, σὲ τί ὀφείλω τὴν τιμὴν τῆς ἐπισκέψεώς σας; Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν ἔκαμα κανένα ἔγκλημα. . .

Δήμιος. — Φαντάζεσθε. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω τὸ πατροπάραδοτο σιγαρέτο;

Πρόεδρος. — Εὐχαριστῶ, δὲν καπνίζω. Καλλίτερα πές μου σὲ τί μπορῶ νὰ σᾶς ὑπηρετήσω· μὰ σὲ παρακαλῶ ν' ἀφίσῃς τὸ κεφάλι μου στὴ θέσι του. . .

Δήμιος. — Θὰ προσπαθήσω ὅσο μπορῶ. Δὲν ἔχω μήτε τὰ ἐργαλεῖα τοῦ ἐπαγγέλματός μου. Λοιπόν, ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ πῶς ἡ ζωὴ εἶναι ἀκριβή.

Πρόεδρος. — Τὸ ξέρω πολὺ καλά, μ' ἀπορῶ πῶς ἔρχεσ' ἐσὺ νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ τέτοια κουβέντα.

Δήμιος. — Δὲν συνεννοούμεθα. . . Θέλω νὰ σᾶς πῶ πῶς ἡ ζωὴ εἶναι δύσκολη.

Πρόεδρος. — Ὢ τὸ ξέρω, γιὰ σὲ εἶναι πολὺ πιὸ εὔκολος. . . ὁ θάνατος.

Δήμιος. — Θέλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ κάποιο ἐπίδομα.

Πρόεδρος. — Μὰ γιὰ σᾶς, κύριοι, ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει εἶναι ἡ ὡρισμένη ἀποζημίωσις γιὰ κάθε ἐκτέλεση.

Δήμιος. — Ὤ, μὴ μοῦ τὴν ἀναφέρνετε. Αὐτὰ τὰ τυχερὰ εἶναι τόσο ἀνάξια λόγου. . . Γιὰ νὰ κόψουμε στὸ Ρουέν, ἐχθές, ἕνα ἄμοιρο κεφάλι, ἐχρειάστηκε νὰ περιμένουμε περισσότερο ἀπ' ὀχτὼ μῆνες. Καὶ κάθε πρωΐ ἀνοίγαμε τὶς ἐφημερίδες μὲ λαχτάρα: Ἡ χάρι θὰ δοθῇ; Θ' ἀπορριφθῇ; Τέλος μπορέσαμε νὰ κάμουμε αὐτὴ τὴ μικροδουλειά. Ἄ, τί ζωή!

Πρόεδρος. — Τὸ καταλαβαίνω, εἶναι κακοὶ καιροὶ σήμερα!

Δήμιος. — Δὲν κόβεται πιὰ οὔτ' ἕνα κεφάλι!

Πρόεδρος. — Βέβαια. . . Ἄσχημα τὰ πράγματα!

Δήμιος. — Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, μάλιστα, ἐκεῖνοι ἦτανε καιροί! Ἡ ἐκτελέσεις ἐγινόντανε δύο τὸ μῆνα!

Πρόεδρος. — Εὐτυχισμένα χρόνια ἐκεῖνα!

Δήμιος. — Ἀντίθετα τώρα. Ἀπὸ ὅταν ἔγινε πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ὁ κ. Δουμέργκ, ἡ χάρες παραχωροῦνται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Αὐτὴ ἡ συχαμερὴ ἐπιείκεια. . .

Πρόεδρος. — Προχώρησε πολὺ τὸ πρᾶγμα. Δὲν πρόκειται μόνον γιὰ ἐπιείκεια. Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἔχουμε λειψανδρίαν. Ἂν τοὺς ἀποκεφαλίζουμε κι' ὅλας, καληνύχτα μας!

Δήμιος. — Μὰ ἐγὼ πρέπει νὰ λογαριάσω τὴν οἰκογένειά μου. . . Ἔχω παιδιά, κύριε πρόεδρε. . .

Πρόεδρος. — Τέλος, ἀπὸ καταλαβαίνω, οἱ κύριοι ζητοῦν αὔξησιν Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο εὔκολον ὅπ νεται. Εἶν' ἕνα ζήτημα ποὺ μελετᾶ νὰ ἰδοῦμε μιὰ στιγμή: Κάνετε ἐργασί βαρειά;

Δήμιος. — Ὄχι, ἡ ἐργασία εἶν ἀναπαυτική; ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἥλιο πέντε λεφτὰ κατόπι.

Πρόεδρος. — Καὶ τότε γιατὶ δὲ σιμοποιεῖτε τὶς ἐλεύθερες ὧρες σὲ καμ λὴν ἐνασχόλησιν. Παραδείγματος χάριν δὲν φτιάνετε περοῦκες γιὰ κυρίες, ἢ νετε τὸν χειροῦργο;

Δήμιος. — Τίποτε, τίποτε! Ἐμ λουμε αὔξησιν μισθοῦ.

Πρόεδρος. — Ἡ αὔξησις εἶν νατο νὰ γίνῃ, ἀκόμη καὶ γιατὶ θἄταν νὰ ἰδοῦμε ἂν ἐργάζεσθε καλά.

Δήμιος. — Ρώτησε ὁποιοδήπο τοὺς πελάτας μου. Βέβαια, κανένας δὲ ναγύρισε γιὰ νὰ παραπονεθῇ.

Πρόεδρος. — Ἀρκεῖ, ἀρκεῖ. ξησις δὲν θὰ μπορέσει νὰ ἐπιτραπῇ. Ὅ,τι ρῶ νὰ κάμω γιὰ σᾶς, κύριοι, εἶναι νὰ σω τὴν αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος. μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ λογαριάζετ' ἐπάνω ποιο μεγαλύτερον ἀριθμὸ εἰδικῶν ἀπ σεων γιὰ κάθε κεφαλικὴν ἐκτέλεσιν.

Δήμιος. — Εὐχαριστοῦμε, κύριε. λὸς ποῦ εἶσθε! Ἐλπίζω νὰ μου δοθῇ γρήγ εὐκαιρία νὰ κάμω κάτι γιὰ σᾶς.

Πρόεδρος. — Παρακαλῶ. Ἡ σύνη σας . . .

(Μετάφρ. Γ.)

ΑΜ. ΚΑΜΠΑΝ

καλὰ μὲ βοήθησες στὰ πνευστά. Μπᾶ! εἶναι ἕνα ὁλόκληρο σελλίνι, ἀλλὰ δὲν πειράζει, κράτησέ το, γιατὶ σήμερα εἶναι μιὰ ἔκτακτη μέρα. Δὲν ὑπῆρξεν ὡραιότερη μέρα ἀπὸ τὴν σημερινή, Τζίμμυ, καὶ θέλω καὶ σὺ νὰ εἶσαι χαρούμενος. Καὶ τώρα πήγαινε.

Πόσο συγκινοῦσε τὴ Τζένη ἡ φωνὴ αὐτή, ἡ παλλόμενη ἀπὸ χαρά!

Ὁ Γκὰρθ ἔμεινε ὄρθιος, κοντὰ στὸ ἁρμόνιο, χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ.

Μερικὲς στιγμὲς πέρασαν, στιγμὲς ποὺ φάνηκαν στὴ Τζένη αἰῶνες ὁλόκληροι! Ἔπειτα ὁ Γκὰρθ ἦλθε στὸ μέσο τοῦ νάρθηκος, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, καὶ τὰ μάτια φλογερά· εἶχε τὴν στάσι ἀνθρώπου βεβαίου γιὰ τὴν νίκη του. Προχώρησε πρὸς τὸ σωλέα, στάθηκε, κ' ἔγνεψε τῆς Τζένης νὰ πλησιάσῃ.

— Ἐδῶ, ἀγάπη μου, ἐδῶ, θέλω. Ἡ Τζένη πλησίασε καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔμειναν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο, ἐστραμμένοι πρὸς τὸ τέμπλο. Ὁ Γκὰρθ διέκοψε τὴν σιωπή:

— Ἐδῶ, πολυαγαπημένη, σ' ἔφερα, σ' αὐτὸ τὸν ἱερὸ τόπο, γιὰ νὰ ἔχωμε μάρτυρα τὸ Θεὸ σὲ ὅ,τι θὰ ποῦμε. Περιμένω τὴν ἀπάντησί σου.

— Ντόλμαν, εἶπεν ἐκείνη, ἡ ἀπάντησίς μου θὰ εἶναι μιὰ ἐρώτησις: τί ἡλικίαν ἔχετε;

Ἀντελήφθη στὸν Γκὰρθ μιὰ κίνησι ἐκτάκτου ἐκπλήξεως: ἡ χαρούμενη λάμψι τῶν ματιῶν του ἔσβυσε διὰ μιᾶς, κ' ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἀδιόρατο δισταγμό, ἀπήντησε:

— Νόμιζα, χρυσῆ μου, πῶς τὸ ἐγνώριζες: εἶμαι εἴκοσι ἑπτὰ ἐτῶν.

—Καλά, εἶπεν ἡ Τζένη μὲ σταθερότητα, ἐγὼ εἶμαι τριάντα ἐτῶν, φαίνομαι τριάντα πέντε καὶ αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι σαράντα. Ἐνῷ σεῖς, φαίνεσθε ἀκόμη δεκαεννέα, καὶ μοῦ ἔχετε πῇ ὅτι αἰσθάνεσθε κάποτε τὸν ἑαυτό σας ἐννέα μόνον ἐτῶν. Σκέφθηκα πολύ. . . καὶ ἀντιλαμβάνομαι. . . ὅτι δὲν μπορῶ νὰ παντρευτῶ. . . ἕνα παιδί. . .

Σιωπὴ ἀπόλυτη. Ἡ Τζένη ἐτρόμαξε κ' ἐσήκωσε τὰ μάτιά της πρὸς τὸν Γκάρθ. Τὰ χείλη του εἶχαν μιὰ νεκρικὴ λευκότητα, τὸ πρόσωπό του, σκληρὸ κι' ἀκίνητο, μὲ τὴν παγωμένη ἠρεμία τῆς πέτρας.

Τέλος, ὡμίλησε:

— Δὲν εἶχα σκεφθῆ τὸν ἑαυτό μου, προσέθεσε σιγαλά. Δὲν ξέρω πῶς μοῦ συνέβη αὐτό, ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ εἰκόνα σας γέμισε ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί μου, δὲν ἐσκέφθηκα πιὰ τὸν ἑαυτό μου. Δὲν ἐσκέφθηκα ὅτι ἤμουνα τόσο λίγο ἄξιος τῆς ἀγάπης σας. Ἐνόμιζα ὅτι εἴχατε αἰσθανθῆ ὅπως ἐγώ, ὅτι ἀνήκαμε. . . ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Γιὰ ἕνα λεπτὸ σήκωσε τὸ χέρι του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐγγίσῃ, ἔπειτα τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ βαρειά.

— Ἔχετε δίκαιο, προσέθεσε, δὲν μπορεῖτε νὰ παντρευθῆτε ἕναν ἄνδρα ποὺ σᾶς κάνει ἐντύπωσι παιδιοῦ.

Ἔστρεψε τὸ κεφάλι πρὸς τὸ τέμπλο καὶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς παρατήρησε σιωπηλὸς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγωνιῶντος Χριστοῦ.

— Δέχομαι τὸν σταυρό μου, εἶπε.

Καὶ γυρίζοντας, διηυθύνθη μὲ συρμένα βήματα στὴν ἔξοδο. Ἡ πόρτα ἤνοιξε, καὶ ἔκλεισε πάλι, μ' ἕνα μουγκὸ κρότο. . .

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνας Σκῶτος δόκτωρ διωρίσθη κάπο τρὸς τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας καὶ ἀν ψε τὸν τίτλον αὐτὸν εἰς τὴν πινακίδα τῆς του. Κάποιος ἀστεῖος γιὰ νὰ τὸν πειράξ σημείωσι κάτω ἀπὸ τὴν πινακίδα τοῦ ἰα τὸν πρῶτον στίχον τοῦ Ἀγγλικοῦ ὕμνου:

« Ὁ Θεὸς σώζει τὸν Βασιλέα ! »

⁂

Ὁ Τολστόϊ συνήντησε κάποτε σ' ἕνα δ τῆς Μόσχας ἕνα χωροφύλακα ποὺ ὡδηγ μὲ τὶς κλωτσιὲς ἕνα μεθυσμένον στὸ κρατ ριο. Κατακόκκινος λοιπὸν ἀπὸ τὸ θυμό ὁ φιλόσοφος ἐσταμάτησε τὸν χωροφύλακα τὸν ρώτησε :

— Ξέρεις νὰ διαβάζῃς ;

— Μάλιστα, εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ἔχεις διαβάσῃ τὸ Εὐαγγέλιο ;

— Μάλιστα.

— Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ξέρῃς ὅτι οἱ ἄνθρ δὲν φέρονται στοὺς ὁμοίους των μὲ τό σκληρότητα.

Ὁ χωροφύλαξ, ποὺ τὸ ἔκαμεν ἐντύπωσι λόγια τοῦ Τολστόϊ, τὸν ρώτησε :

— Εἶσαι σπουδασμένος ;

— Μάλιστα, ἀπήντησε ὁ Τολστόϊ.

— Ἐδιάβασες τοὺς κανονισμοὺς τῆς χω φυλακῆς ;

— Ὄχι.

— Διάβασέ τους λοιπὸν πρῶτα κ' ἔπειτα νὰ κουβεντιάσουμε.

Καλλιτεχνικη και Φιλολογικη Εβδομας

ΘΕΑΤΡΑ

Θέατρα πρόζας. — Τὸ κλείσιμον τῶν κινηματογράφων, ποὺ ἐκήρυξαν γενικὴν ἀπεργίαν, ἀπὸ τὴν προπαρελθοῦσαν Δευτέραν, ὠφέλησεν ἀρκετὰ τὰ θέατρα. Τὸ κοινὸν τῶν θεάτρων ἐπυκνώθη καὶ μὲ περισσότερον ἐνδιαφέρον παρηκολούθησε τὰς τελευταίας παραστάσεις.

⁂

Εἰς τὸν « Ἀπόλλωνα », ὁ θίασος Κυβέλης ἐξακολούθησε νὰ παίζῃ τὸ « Μελτεμάκι » τοῦ κ. Π. Χόρν, στὸ ὁποῖον ὁ κόσμος ἐξηκολούθησε νὰ συρρέῃ ἀφθονώτερος παρὰ εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις του. Μετὰ τὸ « Μελτεμάκι » ὁ θίασος ἀναβιβάζει τὸ ἔργον τοῦ Βερνέϊγ « Θὰ μὲ παντρευθῇς ».

⁂

Ὁ θίασος τῆς Κας Μαρ. Κοτοπούλη εἰς τὸ « Κεντρικὸν » ἀνεβίβασε τὴν περασμένην ἑβδομάδα τὸ νέον Γαλλικὸν ἔργον « Δὶς Φλιούτ », ποὺ εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Πρόκειται περὶ κωμῳδίας ζωηρᾶς καὶ συγχρόνου, ἡ ὁποία ἔχει καὶ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸν : ὅτι μία ὁλόκληρος πρᾶξις της παίζεται εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου !

⁂

Μουσικὰ θέατρα. — Εἰς τὰ μουσικὰ θέατρα μεγάλη συρροὴ κόσμου κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Εἰς τὸ θέατρον Παπαϊωάννου ἐπανελήφθη εἰς σειρὰν παραστάσεων ἡ «Μασκωτίτσα» καὶ κατόπιν ἡ «Δεσποινὶς Τσάρλεστον». Εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» ὁμοίως ἐξηκολούθησαν αἱ παραστάσεις τῆς ὀπερέττας «Τρελοοικογένεια».

Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται ἡ δευτέρα σειρὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως «Μπομπονιέρα».

⁂

Τὸ «Κοσμικὸν» ἀνεβίβασε τὴν παλαιὰν ἐπιτυχίαν «Ἀπάχηδες τῶν Ἀθηνῶν» τῶν κ. κ. Χατζηαποστόλου καὶ Πρινέα, ὅπου ὁ κ. Κυριακὸς αἴρει νέους πάλιν θριάμβους εἰς τὸν ρόλον τοῦ Καρκαλέτσου.

Τέλος τὸ θέατρον Κυβέλης μένει κλειστόν, μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ θιάσου Θάνου Ζάχου-Πιέρρη.

⁂

Ὁ θίασος Ριτσιάρδη — Σαμαρτζῆ εἰς τὸ Κάϊρον. — Ὁ θίασος Ὀλυμπίας Καντιώτη Ριτσιάρδη-Σαμαρτζῆ ἀπαρτιζόμενος ἀπὸ ἐκλεκτοὺς ἠθοποιοὺς μετὰ τοὺς θριάμβους τῆς Ἀλεξανδρείας, νέους τοιούτους κατήγαγεν εἰς τὸ Κάϊρον. Μὲ τὴν τελειότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἀνεβάζει τὰ ἔργα, ὁ ἐκλεκτὸς θίασος κατέκτησε ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ τὴ συμπάθεια τοῦ Καϊρινοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον τοῦ παρέχει τὴν ἀμέριστον ὑποστήριξί του. Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἀνεβιβάσθη τελευταῖα ἀπὸ τοῦ θιάσου τούτου καὶ νέον ἔργον ἡ «Φρύνη». Ἡ «Φρύνη» ἡ πρωτότυπος αὐτὴ ἑλληνικὴ ἠθογραφία τῶν Ριτσιάρδη-Γριμάλδη εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καλὰ ἔργα ποὺ ἀνεβιβάσθησαν στὴν ἑλληνικὴν σκηνήν. Ὁ σκοπὸς τόσο τοῦ συγγραφέως Νίκου Γριμάλδη, ὅσο καὶ τοῦ συνθέτου Ι. Ριτσιάρδη, εἶναι μὲ τὴ «Φρύνη» τους νὰ δώσουν μιὰ νέα κατεύθυνσι στὰ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ ἑλληνικὸ μουσικὸ θέατρο. Ὁ λογοτέχνης κ. Ν. Γριμάλδης, μιὰ καλλιτεχνικὴ φυσιογνωμία μὲ πλατειὰ ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωσι, ἔγραψεν ἕνα ἔργο μὲ θέμα καθαρῶς ἀρχαῖο, ὄχι ὑπὸ τύπον παρῳδίας ὅπως ἔγραψαν πολλοί, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰ μορφὴ τῆς ἱλαροτραγῳδίας. Πλάϊ σ' αὐτὸν ὁ μουσικοσυνθέτης κ. Ι. Ριτσιάρδης συνέθεσε μιὰ μουσικὴ δυνατή, γλυκειά, συγκλονιστική, σύμφωνη μὲ τὸ ἔργο καὶ τὴν ψυχολογία του. Εἶνε γραμμένη σὲ μοντέρνο μοτίβο.

Ἡ πρώτη τῆς «Φρύνης» ἐδόθη στὸ θέατρο «Κουρσὰλ» τοῦ Καΐρου καὶ ἐσημείωσε θριαμβευτικὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ Κα Ὀλυμπία Ριτσιάρδη παρουσίασε τὸν ἰδεώδη τύπον τῆς Φρύνης. Ὁ Φιλιππίδης στὸ ρόλο τοῦ Διογένη τοῦ Κυνικοῦ φυσικώτατος. Ἡ Κα Μηλιάδου ὡς Χλωρίς, ἡ Κα Φλερὴ ὡς Ἄρνισσα καὶ Κα Λιάσκου ὡς Διοτίμα, ἐσημείωσαν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ὁ τενόρος Κωνσταντίνου ὡς Πραξιτέλης, ὁ κ. Μηλιάδης ὡς Γρυλλίων καὶ ὁ κ. Πλεμενίδης ὡς Ὑπερίδης ἔδειξαν ὅλα τὰ χαρίσματα τῆς τέχνης των. Γενικὰ ἡ «Φρύνη» ἀφίνει τὰς ὡραιοτέρας ἀναμνήσεις στὸ κοινὸν τοῦ Καΐρου.

Λ.Σ.

Ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν θέατρον.— Ἡ Οὐγκέτ, πρώην Ντουφλός,(Λαίδη Γουΐθκομπ) ἡ χαριτωμένη καλλιτέχνις τῆς «Κομεντὶ Φρανσαίζ», ἡ ὁποία τελευταία εἶχε μίαν μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὸν ρόλον τῆς Νικόλ εἰς τὸ παρισινὸν «Ἀθήναιον».

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἡ Ἀκαδημία. — Εἰς τὴν τελευταίαν δημοσίαν συνεδρίασιν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἔγιναν ἐπιστημονικαὶ ἀνακοινώσεις διὰ διαλέξεων ὑπὸ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν κ. κ. Α. Ἀνδρεάδου, Λ. Κεραμοπούλου, Κ. Κτενᾶ, Κ. Μαλτέζου καὶ Κ. Ζέγγελη ἐπὶ διαφόρων ἐπιστημονικῶν θεμάτων.

⁂

«Ἕνωσις Συντακτῶν». — Εἰς τὴν «Ἕνωσιν τῶν Συντακτῶν» τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ὁ διευθυντὴς τῆς «Νέας Ἡμέρας» κ. Ἰωάνν. Χαλκοκονδύλης ἔκαμε διάλεξιν μὲ θέμα: «Γενικὰ περὶ Κράτους».

⁂

Αἱ Βυζαντιναὶ σπουδαί. — Τὸ περασμένον Σάββατον 12 τοῦ μηνὸς ἔγινεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας διάλεξις τῆς «Ἑταιρίας Βυζαντινῶν Σπουδῶν». Ὡμίλησεν ὁ κ. Φαίδων Κουκουλὲς μὲ θέμα: «Περὶ τῆς σημασίας καὶ ὀρθογραφίας Βυζαντινῶν καὶ Νεοελληνικῶν τινῶν ἐπιθέτων».

Τὴν δὲ Κυριακὴν 13 τοῦ μηνὸς ἔγινεν ἐκδρομὴ τῆς «Ἑταιρίας Βυζαντινῶν Σπουδῶν» εἰς τὴν Μονὴν Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ Ὑμηττοῦ, ὅπου ὡμίλησε περὶ τῆς μονῆς ταύτης ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθυντὴς τοῦ Βυζαντινοῦ Μουσείου κ. Γ. Σωτηρίου.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ἡ πρώτη τοῦ Ἑλληνικοῦ ὠδείου. — Τὴν περασμένην Κυριακὴν ὥραν 10 3)4 π. μ. ἐδόθη εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Ἀττικὸν» ἡ πρώτη ἐφετεινὴ συμφωνικὴ συναυλία. Ἐφέτος αἱ μεγάλαι αὐταὶ συναυλίαι ὀργανώνονται ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, μετέχουν ὅμως εἰς αὐτὰς καὶ καθηγηταὶ καὶ μουσικοὶ ἀνήκοντες καὶ εἰς τὰ ἄλλα ὠδεῖα. Ὁ κ. Δ. Μητρόπουλος διευθύνει καὶ πάλιν τὴν ὀρχήστραν. Ἐκτὸς τῆς καλὰ ὀργανωμένης ὀρχήστρας, εἰς τὴν πρώτην συναυλίαν ἔλαβε μέρος καὶ ὁ τενόρος κ. Ὀδ. Λάππας. Ἐξετελέσθησαν ἐκλεκτὰ ἔργα μεγάλων μουσουργῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Βάγνερ.

⁂

Τσέχικο Κουαρτέτο. — Εἰς τὸ θέατρον «Κεντρικὸν» τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἔδωσε δύο συναυλίας τὸ Τσέχικο Κουαρτέτο, ποὺ εἶχεν ἔλθῃ καὶ πέρυσιν στὰς Ἀθήνας. Κατὰ τὰς συναυλίας αὐτὰς ἐξετελέσθησαν ἐκλεκτὰ μουσικὰ ἔργα τῶν μουσουργῶν Ντβόρακ, Μπετόβεν, Γκρήγκ, Μόζάρτ, Ντεμπυσὺ καὶ Μποροντίν. Ἡ ἐντύπωσις γενικῶς ἀπὸ τὸ Τσέχικο κουαρτέτο ἦτο ἀρίστη.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Ζωγραφικῆς. — Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἐξηκολούθησαν αἱ ἐκθέσεις ζωγραφικῆς τῆς δίδος Ε. Μπερτσᾶ εἰς τὰς αἰθούσας Στρατηγοπούλου (Φιλελλήνων 15) καὶ τοῦ κ. Ἀπ. Γεραλῆ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Παιδικὴ Χαρά». — Ἐλάβομεν τὰ τελευταῖα τεύχη τοῦ παιδικοῦ τούτου περιοδικοῦ, ποὺ ἐκδίδει ὁ οἶκος Α. Ι. Ράλλη.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Διογένης ἐνῷ ἔτρωγε λάχανα μὲ τὴν μακαριότητα εὐτυχισμένου ἀνθρώπου, ἐφώναξε πρὸς τὸν σοφιστὴν Ἀρίστιππον:

— Ἂν ἤξερες νὰ τρώς λάχανα δὲν θὰ ἤσουν ὑποχρεωμένος νὰ κολακεύῃς τοὺς ἰσχυρούς.

— Καὶ σὺ ὅμως, ἀπήντησεν ὁ Ἀρίστιππος, ἂν ἤξερες νὰ κολακεύῃς τοὺς ἰσχυροὺς δὲν θὰ ἤσουν καταδικασμένος νὰ τρώς λάχανα.

⁂

Μιὰ Σπαρτιάτις, εἶχε πέντε γυιοὺς στὸν πόλεμο. Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ συναντήσῃ ἕναν εἵλωτα ποὺ ὅτι εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸ στρατόπεδο.

— Τί νέα ἀπὸ τὴ μάχη; τὸν ἐρώτησε μὲ ἀγωνία.

— Τὰ πέντε παιδιά σου σκοτωθῆκαν!

— Ἄθλιε δοῦλε! Φώναξε τότε ἡ Σπαρτιάτις μὲ θυμό. Ποιὸς σ' ἐρώτησε γι' αὐτό;. . .

— Ἐνικήσαμε! ἀπήντησεν ἐκ νέου ὁ εἵλωτας.

Καὶ ἡ μητέρα τῶν πέντε φονευθέντων στρατιωτῶν, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ ἀκούσῃ ἄλλο τίποτε, ἔτρεξε ἀμέσως στὸν Ναὸ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς Θεούς!

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΟΥ
“ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ„ Ἀριθ. 6

Η ΕΥΘΥΜΗ
Ἑβδομάς

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ὁ διάσημος ὀφθαλμολόγος.— Κατόπιν μακρῶν καὶ ἀσφαλῶν παρατηρήσεων ἐξηκρίβωσα, ὅτι οἱ πελάται μου ὀλιγόστευσαν αἰσθητῶς ἀκριβῶς ἀπὸ ὅταν ἐκόντιναν τὰ φορέματα τῶν γυναικῶν...

Ὁ φίλος.— Ἀλήθεια; Καὶ πῶς ἐξηγεῖται αὐτὸ ἐπιστημονικῶς;

Ὁ διάσημος ὀφθαλμολόγος.— Εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς συνεχοῦς ἐξασκήσεως τῆς ὁράσεως...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙ

Ὁ διερμηνεὺς (μὲ συγκινητικὸν ὕφος).— Ἐδῶ κυρίαι κ κύριοι, εὑρίσκετο τὸ ἀρχαῖο Ἡράκλειον. Ἀπὸ αἰώνων ὅμω τὸ καλύπτει ἡ λάβα...

Ὁ Ἀμερικανὸς παρατηρητής.— Ἕνας ἀνασκαπτήρ, ει κι' αὐτοὺς ποὺ ἔχωμε στὴν Ἀμερική, θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ξ σκάψῃ σὲ λίγες ὧρες...

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εἰς ὀξύθυμον σύζυγον.

Ξεσποῦσε κάθε μέρα
ἀπάνω στὴν κυρά,
μὰ ἔγινε ἀρνάκι
σὰν ἦρθ' ἡ πεθερά.

Εἰς εὐφυϊολόγον

Στὴ Σιβηρία βρέθηκε
καὶ γλύτωσε ἀπ' τὰ κρύα,
μὰ πάγωσε σὰν ἄκουσε
τὰ τόσα σου ἀστεῖα.

Ἐπιτύμβιον εἰς νεαρὸν ἰατρὸν

Ἀχάριστος ὁ θάνατος
ἐστάθηκε μαζί σου,
πρὶν τὸν δουλέψῃς ἔφθασε
καὶ πῆρε τὴ ζωή σου.

ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΠΑΠ.

Η ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΜΑΝΙΑ
ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

—Τί ἔχει πάλι ἡ Ρίτα καὶ δὲν θέλει νὰ χορέψῃ μὲ κανένα;

—Αὐτὴ τὴν στιγμὴ εὑρίσκεται εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τὸν Βαλεντίνο. Πιστέυει ὅτι χορεύει μαζί του.

ΟΛΙΓΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ὑπηρέτρια καὶ κυρία.

— Θὰ φύγω καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὴν ἔλλειψιν...

— Πολλῶν πραγμάτων ἀπὸ τὸ σπίτι.

≈≈≈

— Πῶς εἴχατε τὴν τόλμη νὰ φιλήσετε τὴν κόρη μου χθὲς τὸ βράδι στὸ σκοτάδι;

— Τώρα ποὺ τὴν βλέπω μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἀπορῶ κ' ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

≈≈≈

Ὁ σύζυγος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ θέατρο.

— Μπὰ κάτι μελαγχολικός! τοῦ λέει ἡ γυναῖκά του. Δὲν σοῦ ἄρεσε ἡ κωμῳδία;

— Πῶς νὰ μ' ἀρέσῃ; Φαντάσου ὅτι τελειώνει τραγικότατα μὲ γάμους καὶ μὲ στεφάνια!

≈≈≈

Ἡ μητέρα βάζει τὶς φωνές:

— Γρήγορα τὸ γιατρό! Τὸ μωρό μας ἐκατάπιε τὴν δεκάρα ποὺ τὸν ἔδωκες νὰ παίζῃ...

Καὶ ὁ φιλάργυρος σύζυγος ἀπαθέστατα:

— Δὲν πειράζει γυναῖκα. Δὲν περνοῦσε... Ἦταν κάλπικη.

≈≈≈

Ἄκρον ἄωτον εὐγενείας.

Μία κυρία διηγεῖται εἰς ἕνα κύριον ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν εὐγένειάν του:

— Σᾶς εἶδα τὴν νύκτα στὸν ὕπνο μου. Ἐπερνούσατε δίπλα μου στὴν δενδροστοιχίαν καὶ δὲν μὲ χαιρετίσατε...

— Ὤ, κυρία μου, σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Φαίνεται ὅτι δὲν θὰ σᾶς εἶδα.

≈≈≈

Μεταξὺ δεσποινίδων.

— Ἐλιποθύμησες ποτέ σου, Λιλή;

— Μόνο μιὰ φορά. Μὰ ἐκτύπησα τόσο ἄσχημα στὸ κεφάλι, ὥστε δὲν ξαναδοκίμασα νὰ λιποθυμήσω...

≈≈≈

Ἡ πελάτις πρὸς τὸν κουρέα:

— Γιατὶ ἄργησες νἄρθῃς;

— Ἤμουν στῆς κυρίας Χ... γιὰ νὰ τὴν κτενίσω. Ξέρετε, ἔχει πάρα πολλὰ μαλλιά...

— Δικά της εἶναι;

— Βέβαια. Ἐγὼ τῆς τὰ πούλησα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΓΕΝΗΝ

Γιὰ νάὕρῃς ἕναν ἄνθρωπο
μ' ἕνα φανὸ στὸ χέρι,
ἐγύριζες στοὺς δρόμους
ἡμέρα μεσημέρι...

≈≈≈

Καὶ ἄνθρωπο δὲν ηὕρισκες
— ὢ συμφορὰ μεγάλη —
καὶ γύρισες στὸν πίθο σου
κουνῶντας τὸ κεφάλι!...

≈≈≈

Μ' ἂν ζοῦσες τώρα θἄνοιγες
τὸ στόμα σου δυὸ πῆχες,
θὰ ἔτριβες τὰ μάτια σου
καὶ λάθος δὲν θὰ εἶχες.

≈≈≈

Γιατὶ καλὰ θὰ ἔβλεπες
ἄνθρωποι νἄχουν γίνει
— τί πρόοδος ἀφάνταστος
ἀλήθεια — καὶ τὰ κτήνη!

Α. Ν. Π.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑ

—Ὁ Τώνης βιάζεται νὰ μὲ παντρευτῇ.

—Κι' ἐμένα τὸ ἴδιο...

Τυπογραφικὰ Καταστήματα ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΕΡΑΡΔΩΝ Νοταρᾶ 15